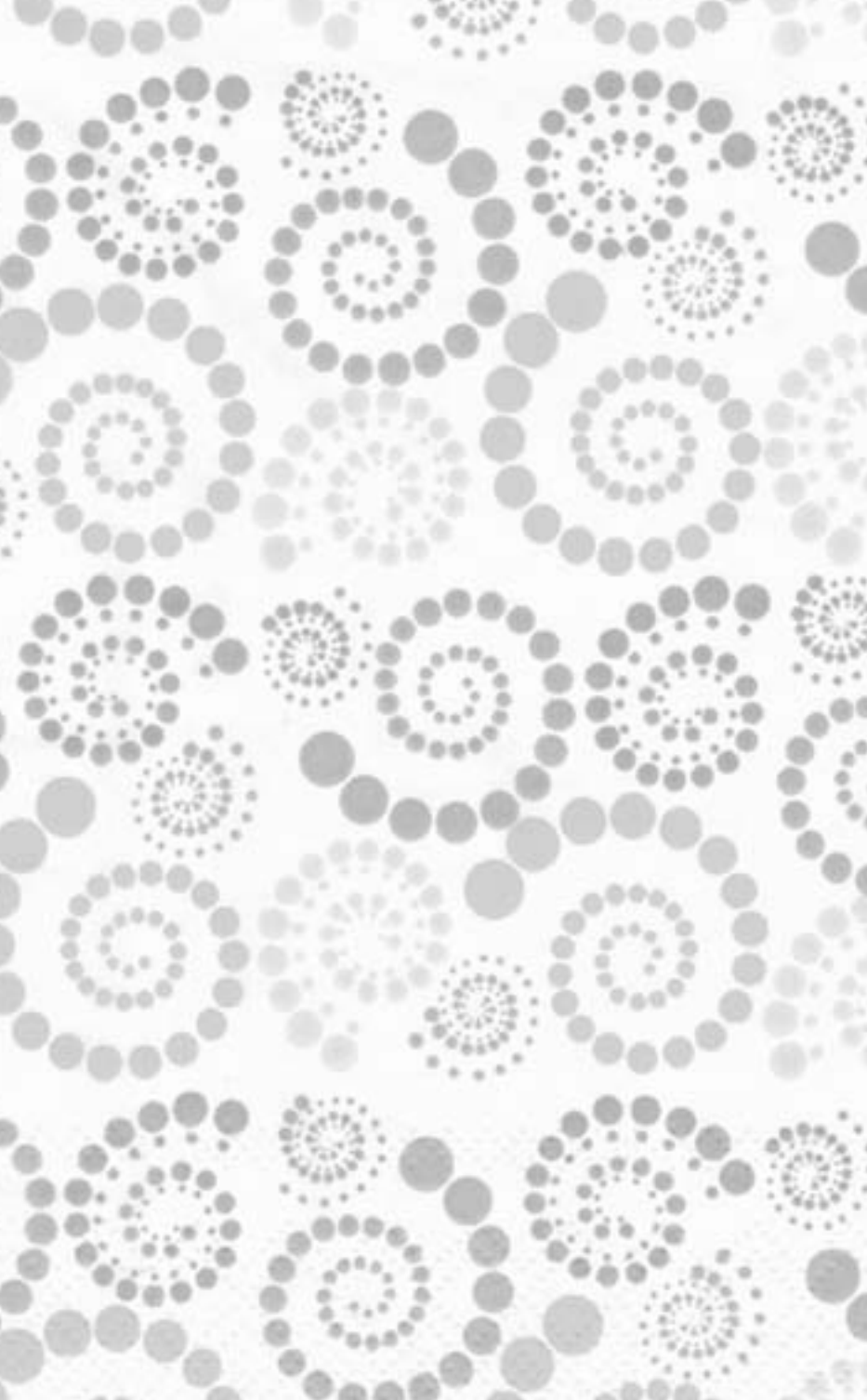

VYŠEHRAD

1934-2014

Margaret Silfová

Počítání hvězd

100 moudrých
příběhů
pro potěšení

VYŠEHRA D

Knihá vychází
v roce 80. výročí založení
nakladatelství Vyšehrad
|1934–2014|

Text by © 2013 Margaret Silf. Original edition published
in English under the title one hundred More Wisdom Stories
by Lion Hudson plc, Oxford, England
This edition copyright © 2013 Lion Hudson
Translation © Jana Klimešová, 2014

ISBN 978-80-7429-431-0

Úvod

Všichni mají rádi příběhy. A nejlepší z nich píše sám život. To jsou příběhy, které se nám dostanou hluboko pod kůži a mají moc nás změnit.

S příběhy se setkáváme každý den – v televizi, na internetu, v novinách. Některé nás inspirují, ale jiné nás zase připravují o odvalu a způsobují nám úzkost. Jestli nás vůbec nějak změní, pak nám zatvrdí srdce a snaží se nás přimět, abychom se ještě neprodyšněji uzavřeli do své bezpečné ulity.

Tato kniha je sbírkou příběhů zcela jiného druhu. Jsou to příběhy, které nás mají z naší ulity naopak vytlákat a vzbudit v nás odvahu ke změnám, jež mohou vyvěrat přímo z našeho srdce. Mohou nás inspirovat, varovat, vyprovokovat! Mohou obměkčit naše srdce nebo posílit naše odhodlání. Mohou nás povzbudit a dodat nám naději tam, kde jsme zatím viděli jen zoufalství a bezmoc. Možná nás rozesmějí – nebo rozpláčou. Ale určitě nás nezanechají netečné. Vyvolají v nás vzpomínky a otázky. Neposkytnou nám jednoduché odpovědi, ale možná nás naplní pocitem, že jsme najednou objevili něco, co v nás již dlouhou dobu skrytě dřímalo.

Příběhy jsou plné paradoxů. Vyprávíme našim dětem pohádky, abychom je uklidnili před spaním. Ale tytéž příběhy mají moc nás zároveň i *zneklidnit*. Příběhy, které nás jeden den upokojí, nás mohou další den rozrušit. Příběhy mohou vyhojit tu část naší duše, která potřebuje něžný dotek, a zároveň rozvířit ty části, jež potřebují probuzení.

Všechny však svou práci konají s jemností – postrčí nás přes okraj k novým možnostem tehdy – a jen tehdy – když jsme připraveni jejich pozvání přijmout.

Jak tyto příběhy zpracujeme, je jenom na nás. Můžeme si je vyslechnout jako děti – a pak jít spát. Nebo je můžeme uslyšet ušima dospělých lidí a odpovědět na jejich volání, na jejich snahu probudit v nás něco nového. Nebo ještě jinak: Můžeme je uslyšet dětskýma ušima, dychtiví a připravení objevit, kam nás chtějí zavést, nebo je můžeme vnímat dospělou myslí, jež je už pevně zakotvena ve starých kolejích a neschopna pohybu vpřed. Jsou jen tím, čím jsou. Jak na ně zareagujeme a jak je promítneme do svých životů, je čistě jen na nás.

Volání příběhů je voláním přímo k srdci, v němž se občas zablesknou pravdy, které leží pod povrchem doslovného výkladu. Následujte to volání tak daleko, jak jen chcete – a především si tu cestu s radostí užívejte.

Srdečné poděkování

Většina následujících příběhů byla napsána nebo sesbírána v době, kdy jsem na podzim 2012 žila v Centru křesťanského života v Calgary, v Albertě. Chtěla bych zde vyslovit své nejuvroučnější díky a vděčnost Mary Robertsonové, ředitelce Centra, která mi pobyt umožnila a která mě neustále zásobovala moudrostí, povzbuzováním, nepřekonatelnými muffiny a svým vtipem. Moje vroucí díky směřují také k sestřím řádu Věrných následovnic Krista za to, že se se mnou velkoryse podělily o svůj domov a srdce, i za to, že mi dovolily, abych jim vždy po večerním jídle předčítala ještě z notebooku moje příběhy. Děkuji také spisovatelské skupině „Rozvířené vody“, která mě tak srdečně přijala do svého středu, a také všem, kdo mě během mého pobytu v Kanadě něčím inspirovali. Zejména pak děkuji Joyce a Colinovi Campbellovým z Toronta za dar jejich přátelství, které překonává všechny vzdálenosti.

*Pro Isabellu Rose,
jejíž životní příběh zrovna začíná.
Kéž by to byl příběh psaný moudrostí
a přetékající láskou.*

Cesty Boží

1. Setkání s Bohem

*J*eden malý chlapec se kdysi rozhodl, že se vydá hledat Boha. Vydal se na cestu hned po snídani a zamířil do ne-dalekého parku. Byl to opravdu malý hoch s krátkýma nožkama, a tak není divu, že než došel do parku, byl čas na svačinu.

Usadil se na lavičku a rozbalil si sendviče a limonádu. Za malou chvíli si k němu přisedla starší paní. Vypadala, že je unavená, a tomu malému chlapci jí bylo líto. Proto jí nabídl část svého jídla a ona s vděčným úsměvem jeho laskavost přijala.

Po jídle spolu seděli na lavičce a povídali si. Chlapec té ženě vyprávěl o své rodině a škole, o svých touhách a přáních. A s každým jeho dalším slovem se ta žena cítila mladší, povzbuzenější a plná energie. Na oplátku mu pozorně a s moudrým úsměvem naslouchala a i ona mu prozradila pár věcí o sobě.

Když se ten malý chlapec vrátil domů, maminka se ho zeptala: „Tak co? Našel jsi Boha?“

„Samozřejmě,“ odpověděl bez zaváhání. „Její úsměv je ta nejkrásnější věc, co jsem kdy viděl.“

I ta starší dáma toho večera vyprávěla svému manželovi o tom, co se událo během dne. „Potkala jsem dnes v parku Boha,“ řekla. „Je ale mnohem mladší, než jsem si myslela.“

Neznámý autor

2. Počítání hvězd

*K*dysi žila malá dívka, která v srdci chovala tajný sen. Toužila pohlédnout do Božího oka. Jednoho dne se se svou touhou svěřila moudrému starci, který jí poradil, jak toho může dosáhnout.

„Jestliže chceš pohlédnout do Božího oka, musíš začít počítat hvězdy. Začneš s prostřední hvězdou v Pásu Oriona a budeš počítat směrem na východ. Nesmíš žádnou vynechat, ani spočítat dvakrát. A až napočítáš deset tisíc hvězd, budeš se dívat přímo do světla, které vyzařuje z Božího oka.“

Uběhly noci, týdny, měsíce – a dívka stále počítala hvězdy. Žádnou z nich nevynechala, žádnou nespočítala dvakrát. Nakonec se blížila ke konci: 9998... 9999... A když konečně dospěla k hvězdě, která nesla číslo 10 000, zjistila, že to je tatáž hvězda, u níž začala – prostřední hvězda Pásu Oriona. Během celého roku se postavení hvězd změnilo o 360 stupňů. A ona zcela jistě hleděla do záře v Božím oku. Byla radostí celá bez sebe!

Utíkala, aby to pověděla tomu moudrému muži, a on jí zase vysvětlil smysl jejího nekonečného počítání hvězd.

„Víš,“ začal, „když jsi začala počítat, nemohla jsi rozpoznat to, co bylo celou dobu přímo před tebou. A tak Bůh pohnul nebesy i zemí, aby tě přivedl k tomuto okamžiku prozření.“

Dívka se znovu podívala na nebe a zrovna v té chvíli na ni hvězda dvakrát zamrkala – prostřední hvězda v Pásu Oriona, první a poslední hvězda. A Bůh se usmál: „Vidíš? Tak moc tě miluji.“

Převyprávěný příběh Megan McKennaové a Tonyho Cowana

3. *Ostrovní kaplička*

Byl jednou jeden krásný ostrov. Jeho obyvatelé se každý den procházeli po jeho březích a naslouchali vlnám, jež se rozbíjely o útesy, vnímali vítr ve tvářích a slanou chuť vzduchu. Cítili jemný písek mezi prsty na nohou, pozorovali mořské ptáky, kteří se vznášeli a zase klesali, a radovali se ze šumění mořské brízy ve větvích stromů.

Byli tak uchvázeni krásou svého ostrova, že pocítovali hlubokou touhu oslavit a velebit jeho stvořitele. A tak vystavěli uprostřed ostrova malou kapli. Když však vešli dovnitř, zklamaně zjistili, že najednou už neslyší vlny ani šumění větru ve větvích, nevidí kroužící ptactvo a necítí jemný písek mezi prsty ani slanou chuť vzduchu, který je hladíval po tvářích.

Pokusili se nějak si tu ztrátu vynahradit, a tak ve snaze zachytit tajemství té nádhery naplnili kapličku svými vlastními slovy a písněmi. Nedokázali se však shodnout, jaká slova a jaké písně by měli použít. Jejich komunita se začala rozpadat na jednotlivé skupiny a lidé spolu v mnohém nesushlasili. A tak se stalo, že postupně víc a víc lidí přestalo tu kapličku navštěvovat, protože už v ní nedokázali nalézt stvořitelův duch.

Jedna malá dívka však do kaple chodila stále dál a tiše a pokojně v ní sedávala. Jak šly roky, stala se z ní moudrá stará žena. Každý den se radovala ze vzduchu, větru a vln svého ostrovního domova a každý den trávila také tichou půlhodinku v kapli. A lidé se poznenáhlu začali zajímat, proč to dělá.

„No,“ začala pomalu, „když naslouchám v kapli hlubokému tichu, slyším vítr ve větvích, vlny i křik racků přímo ve mém srdci, kde nemohou nikdy zmlknout, a stvořitelův duch mě zve na procházku do hlubin vlastní duše. Mám dojem, že šeptá: ‚Jsem všude, venku, uvnitř, v tobě i mimo tebe, vedle tebe, nad i pod tebou, všude okolo tebe. Není žádného místa, kde bych nebyl. Učiň si ve mně domov.‘“

Margaret Silfová

4. Bůh a kruh

Na jedné teologické konferenci probíhala vzrušená debata, při níž se učenci snažili dobrat pravdy o tom, jestli v sobě lidské bytosti skutečně mají božskou jiskru.

Někteří z nich tvrdili, že Bůh je přítomen v každém věku, zatímco jiní trvali na tom, že spasení mohou být jen ti, kdož věří v určité skutečnosti a vyznávají určité učení.

Někteří prohlašovali, že je zcela zásadní, aby člověk patřil ke konkrétnímu náboženskému směru, zastával a bránil jeho principy. Jiní byli ve svém chápání Boha otevřenější a tvrdili, že žádná náboženská skupina si nemůže nárokovat držení celé pravdy.

Nakonec povstal jeden mladík, kterého téměř nikdo neznal a který nikdy nenapsal žádnou učenou knihu ani nekázal v žádném kostele. Ten jim pověděl o starověkém filozofovi jménem Empedoklés, který žil šest století před Kristem a který řekl: „Bůh je kruh, jehož střed je všude a obvod nikde.“

Po jeho slovech zavládlo v auditoriu šokované ticho. Poté začali učenci rozrušeně požadovat, aby jim mladík vysvětlil, co tou zvláštní větou chtěl říci.

„Víte,“ začal mladík, „myslím si, že to znamená, že Bůh je v každé částice všeho stvoření, v každém lidském srdci. Proto je centrum – onen střed Boha – úplně všude. A Boží obvod není nikde prostě proto, že božství nemá žádnou hranici, která by oddělovala, co je venku a co uvnitř. Když začneme rýsovat kruhy, jež jistě lidi přijímají dovnitř

a jiné vylučují vně svého obvodu, protivíme se božskému záměru.“

A po těchto slovech byla ohlášena přestávka na oběd.

Margaret Silfová

5. Nalezený ráj

*K*dyysi žil jeden velmi nespokojený muž, který chtěl nalézt cestu do ráje, ale zatím ve svém úsilí neměl štěstí. Jednoho dne naslouchal slovům mudrce, jenž o ráji vyprávěl, a rozhodl se, že se vydá na cestu, aby ráj konečně našel.

Měl před sebou dlouhou cestu, a když končil celodenní poutí, připadalo mu, že není svému cíli o nic blíž než na jejím začátku.

Když padla noc, uložil se ke spánku, ale ve strachu, že si ráno nebude pamatovat, kterým směrem šel, zul si boty a položil si je vedle sebe špičkami tam, kam měl namířeno.

V noci však přišel šprýmař a boty mu otočil tak, že jejich špičky ukazovaly přímo do protisměru.

Ráno se muž probudil, nazul si boty a vydal se opět na cestu tím směrem, kterým ukazovaly jejich špičky. Opět celý den šel a šel, až došel za soumraku na místo, které muselo být ráj. Ale ten ráj vypadal zvláštně povědomě – přesně jako jeho vesnice, jako jeho vlastní dům. A opravdu, viděl muž – támhle je přece jeho žena, která jim zrovna vaří večeři! Muž si uvědomil, že našel přesně to, co se vydal hledat, a od té doby žil se svou ženou šťastně až do smrti.

Převyprávěný židovský příběh

6. Malé začátky

*K*dysi žil jeden mladík, který měl velké sny. Bydlel v malém stavení na kopci, ale ve svých snech si představoval život v nádherném lese, kde chtěl založit rodinu a vychovávat děti.

Jedné noci, když spal, k němu přišel anděl. Vznášel se nad ním a sledoval jeho sen o hlubokém dubovém lese, kde by si přál žít. Ráno se mladík probudil a u nohou postele našel jeden dokonalý žalud.

Další noc k němu opět přišel anděl a vznášel se nad ním. Tentokrát viděl, že mladík sní o hejnu labutí, které plují po hladině lesního jezera. Dalšího rána mladý muž našel u nohou postele malé, ale dokonalé vejce.

Když k němu anděl přiletěl třetí noc, mladíkovi se zdálo o šťastné rodině, kterou chtěl založit. Ráno, jak se probouzel, slyšel, že mu někdo šeptá do ucha. Ten hlas zněl jako hudba, jako andělský šepot – jediné prosté slovo lásky.

Velké sny začínají nenápadně. Jediný žalud obsahuje potenciál dubového lesa. Jediné vejce může stát u zrodu celého hejna labutí. A jediné láskyplné slovo má v sobě sílu, která může dát vzniknout celé dynastii štěstí.

Margaret Silfová

7. Volný tok

Na samém dně velké průzračné řeky žila kdysi velká skupina bytostí. Všechny – mladé i staré, bohaté i chudé, dobré i zlé – je tiše omýval proud řeky, proud, který plynul svou vlastní cestou a který znal jen svoje vlastní průzračné já.

Každá z těch bytostí svým vlastním způsobem lnula ke kamenům a větším říčního dna, protože lpění bylo to jediné, co v životě uměli, a odolávat síle proudu se učili od samého narození.

Jedna z oněch bytostí si však nakonec řekla: „Už mám dost toho věčného lpění. Ačkoli jsem se o tom nikdy nemohl přesvědčit na vlastní oči, vím a věřím, že proud dobře ví, kam plyne. Pustím se a dovolím mu, aby mě zanesl, kam jen bude chtít. V té věčné nehybnosti tady bych nakonec stejně zemřel nudou.“

Ostatní bytosti se zasmály a říkaly: „Ty blázne! Pust' se – a ten proud, který tak oslavuješ, tě strhne, semele a rozdrtí na skalách a kamenech – a ty zemřeš daleko rychleji než nudou!“

Ale on je neposlouchal, zadržel dech, pustil se a proud ho okamžitě začal semílat a drtit na kamenech a skalách v řece.

Po nějaké době – co se onen tvor rozhodl, že už nechce na ničem lpět a ničeho se držet – jej proud hladce vynesl ode dna a už jej nezraňoval a netrápil.

A bytosti, které zde, dále po proudu, žily, a pro něž byl cizincem, křičely: „Podívejte se! Zázrak! Bytost, jako jsme

my samy, a přitom dokáže létat! Pohleďte na Mesiáše, který nás všechny přišel spasit!“

A bytost, která byla nesena proudem, jim řekla: „Nejsem Mesiáš o nic víc než vy. Řeka vás ráda osvobodí, pokud se ovšem odvážíte pustit. Naše skutečná práce je tato cesta, toto dobrodružství.“

Ale ony křičely ještě silněji, „Spasiteli!“, zatímco se pevně držely kamenů, a když se znovu podívaly nad sebe, bytost byla již pryč a oni osaměli a vytvořili si legendu o Mesiáši.

Richard Bach

8. *Mimo nebe a peklo*

*U*licemi města jednou kráčel anděl. V jedné ruce třímал planoucí pochodeň a ve druhé nádobu s vodou.

Zastavil jej překvapený kolemjdoucí a zeptal se ho: „Co budeš dělat s tou pochodní a co s tou vodou?“

Anděl odpověděl: „Tou pochodní sežehnu nebeské paláce a sídla a tou vodou uhasím plameny pekelné. Pak uvidíme, kdo skutečně miluje Boha.“

Převyprávěný příběh Briana Cavanaugha

9. Oddělení darů

Stalo se to, když v nebi probíhala inventura. Andělé uklízeli v oddělení darů a měli toho na práci opravdu hodně. Nejdřív šli k velikánské hromadě darů, které Velký Dárce nabídl pozemským dětem a které byly vráceny neotevřené po jejich smrti.

„Jaká škoda,“ říkali si andělé. „A navíc je Velký Dárce osobně tak pečlivě a s láskou vybral!“

Pak se zadívali na další hromadu – byly to dary, které byly odeslány zpět se žádostí o výměnu a s poznámkami jako *„tohle mi nesedí“* nebo *„tohle nikdy nepoužiju“* nebo *„Můžete mi, prosím, vyměnit tento dárek za ten, který jste poslal mému příteli?“*

„Taková škoda,“ povzdychli si andělé. „Jako by Velký Dárce sám nejlépe nevěděl, jaký dar se pro každého hodí!“

A když tam tak vzdychali nad tím plýtváním, najednou se v místnosti objevil sám Velký Dárce. Když si všiml hromad těch nechtěných a nepoužitých darů, smutně se posmál, ale vzápětí propukl v radostný smích, když došel do rohu oddělení, kde nebylo *vůbec nic*.

„Dejte sem nějaké krásné květiny,“ řekl andělům. „A připravte hostinu. Budeme slavit. Toto je místo, kde byly dary, které byly odeslány, přijaty, uvítány, použity a spotřebovány. Jaká radost pohledět na ty prázdné police!“

Margaret Silfová

10. Zahradník a kardiochirurg

*J*eden zahradník kdysi pracoval pro kardiochirurga, který byl ateista. Přesto, že zahradník byl věřící, vycházeli spolu dobře, ale často se spolu přátelsky přeli o podstatě života, o víře a o spiritualitě.

Jednoho dne si kardiochirurg myslel, že konečně v jejich věčné při zvítězil, když zahradníkovi řekl: „Ty mluvíš o ‚duši‘, ale dovol mi, abych tě ujistil, že jsem během své kariéry rozřezal tisíce lidských srdcí, ale ani jedinkrát jsem uvnitř žádnou ‚duši‘ nenašel.“

„No,“ odpověděl zahradník, „já vám zase musím říci, že během těch dlouhých let, co se vám starám o zahradu, jsem mnohokrát omylem překopl motykou narcisovou cibulku, ale žádný narcis v ní taky nikdy nebyl.“

Neznámý autor

11. *Vinen v plném rozsahu*

„Obžalovaný,“ pronesl Velký Inkvizitor, „jste obviněn z nabádání k porušování zákonů, tradic a zvyků našeho svatého náboženství. Přiznáváte se?“

„Přiznávám, Vaše Ctihodnosti.“

„Kromě toho vás viděli ve společnosti nevěstek, kacírů, nestoudných výběrčích daní, koloniálních zotročovatelů národa, zločinců a dalších vyvrhelů – všech, které naše církve exkomunikuje. Přiznáváte se k tomu?“

„Přiznávám, Vaše Ctihodnosti.“

„Podle dalšího obvinění jste veřejně kritizoval a znevažoval církevní autority. Přiznáváte se?“

„Přiznávám, Vaše Ctihodnosti.“

„A konečně jste obviněn z toho, že jste upravoval a zpochybňoval svaté články naší víry. Přiznáváte se k tomu?“

„Přiznávám, Vaše Ctihodnosti.“

„Obžalovaný, jak se jmenujete?“

„Ježíš Kristus, Vaše Ctihodnosti.“

Anthony de Mello

12. Královská slavnost

Byl jednou jeden velmi vznešený a laskavý král. Miloval své poddané tak moc, že by ochotně položil život za každého z nich. A jeho lid jej miloval také. Všichni byli šťastní, že mohou žít v jeho království.

Jednoho dne král oznámil, že bude pořádat velikou slavnost, na kterou zve všechny obyvatele svého království. Během příprav zařídil, aby se na slavnosti podávaly jen ty nejlepší pokrmy a nejkvalitnější vína. Objednal také velké stoly a židle pro každého muže, ženu i dítě ze svého království. A pak nechal vytisknout pozvánky, kterými každého osobně na nadcházející slavnost pozval.

Když se přiblížil čas slavnosti, musel král odjet do sousedního království za politickými záležitostmi. Svolal všechny své sloužící a lokaje a poručil jim, aby v jeho nepřítomnosti pilně pokračovali v přípravách. Slíbil také, že udělá vše pro to, aby se na slavnost včas vrátil zpět.

Sluhové poslušně prostřeli stoly a připravili poslední detaily.

V den slavnosti se král vrátil. Byl šťastný, že je opět se svým lidem a že mohou společně slavit a radovat se. Jeho radost však neměla dlouhého trvání. Ukázalo se totiž, že u stolů zůstalo mnoho neobsazených míst. A navíc kolem stálo vpovzdálí velké množství obyvatel království, kteří měli příliš velký strach, než aby se slavnosti zúčastnili.

Král se nejprve divil, ale pak zjistil, co se stalo, a byl na nejvyšší míru rozezlen, protože jeho služebníci si v jeho

nepřítomnosti dovolili rozhodovat, kdo je a není hoden zúčastnit se slavnosti.

A tak se stalo, že než slavnost začala, král osobně povolal všechny ty, které jeho služebníci odmítli, a usadil je na čestná místa. A ti špatní služebníci? Ti museli každého obsloužit jídlem a nápoji, než si sami mohli sednout a hovořit na samém konci stolu.

Margaret Silfová

13. Nový Ježíš

Tento příběh se odehrál v osmdesátých letech na Papuy Nové Guiney. Tehdy zde byly původní tradiční příbytky již z velké části nahrazeny moderními budovami v evropském stylu. I kostel vypadal evropsky, s evropským křížem nad oltářem.

A pak se jednoho dne stalo něco hrozného. Do Kristova kříže se pustili termiti, on spadl z kříže a rozpadl se na tisíce dřevěných třísek.

Byl povolán místní sochař Ketson, aby vyřezal nového Ježíše v tradičním stylu, ale když svou řezbu dokončil, nedokázal se přimět k tomu, aby tohoto nového Ježíše přibil na kříž. Požádal několik přátel ve vesnici, ale ani jeden z nich si nedovedl představit, že by do Ježíše zatloukl hřeby.

Nakonec je něco napadlo. „Nepověsíme Ježíše zpět na kříž,“ rozhodli se. „Umístíme ho *nad* kříž, a od této chvíle k nám bude každého dne promlouvat Kristus vzkříšený.“

Margaret Silfová

14. *Proč se modlit?*

*J*eden z učedníků se otázel svého mistra: „Co mám udělat, abych dosáhl Boha?“

Mistr mu odpověděl otázkou: „Co můžeš udělat, aby ráno vyšlo slunce?“

Učedník rozhořčeně odsekl: „Vůbec nic. Proč nás ale potom učíš všechny ty způsoby modlení?“

A mistr odpověděl: „Abych se ujistil, že až slunce vyjde, budete vzhůru.“

Neznámý autor

Jak porozumět sami sobě

15. Kuřata nelétají

*K*dysi se stalo, že jedna orlice si během svého dlouhého a osamělého letu potřebovala odpočinout, protože na ni dolehla únava. Když se snášela k zemi, zahlédla kryté místo, kde si postavila hnízdo, a nějakou dobu v něm přebývala. V době odpočinku přišel její čas, aby snesla vejce, a tak tam zůstala ještě déle, aby jej chránila a udržovala v teple.

Ale těsně předtím, než se z vejce mělo vylíhnout ptáče, došlo k vyrušení. Přišel farmář a obehnal místo, kde hnízdila, plotem. Samozřejmě, pro orlici nebyl plot žádnou překážkou – mohla jej snadno přeletět a vydat se k obloze. Musela však opustit své vejce.

Dalšího dne farmář svou práci dokončil. Z místa, kde orlice hnízdila, se stal zbrusu nový výběh pro kuřata. Farmář přivezl do nového domova tucet kuřat zrovna ve chvíli, kdy se z vejce vyklubal mladý orel. Nikdo si nevšiml, že ve výběhu je najednou třináct ptáčat.

A tak se stalo, že malý orel vyrůstal mezi kuřaty. Byl to pohodlný život. Měl pravidelnou stravu a ve výběhu bylo čisto, teplo a bezpečno. Co víc by si takové orlí ptáče mohlo přát?

Dny ubíhaly a orel vyrostl. Jednoho dne se u výběhu zastavil ornitolog, který projížděl okolo. Všiml si orla, a zastavil se na kus řeči.

„Víš o tom, že jsi orel?“ zeptal se.

„Co blázníš,“ potřásl hlavou orel. „Jsem kuře. Žiju ve výběhu pro kuřata. Jím s kuřaty. Chovám se jako kuře. Jsem prostě kuře! A kromě toho,“ dodal, „neumím létat. Kuřata nelétají.“

„Ale ty určitě *umíš* létat,“ přesvědčoval ho ornitolog. „Jen jsi to ještě nezkusil.“

„Proč bych měl někam letět?“ ptal se ho orel. „Mám tady všechno, co potřebuju.“

„Všechno, až na svobodu,“ upozornil ho ornitolog. „Svobodu být tím, kým ti bylo předurčeno.“

„Kromě života v kuřecím výběhu mi nebylo předurčeno nic,“ namítl orel.

„Takže raději skončíš jako něčí večere, než by ses vznášel vysoko v oblacích?“

„Budu dělat to, co dělají kuřata,“ trval na svém orel. „*Jsem kuře.*“

A tak ornitolog nakonec své přesvědčování vzdal a šel dál svou cestou. O nějaký čas později se však nad kuřecím výběhem objevil další návštěvník. Oblohu zakryla křídla, zvedl se poryv větru a z nebe se snášela majestátní zlatá orlice. Snad při svém letu tiše volala, volala na malého orla v kuřecím výběhu, volala hlasem, který lze slyšet jen hluboko v srdci. V malém orlovi se něco pohnulo a peříčka se mu zachvěla jako by jimi provanul vánek. Rozepjal křídla a nejistě vyletěl na sloupek plotu.

„Co to děláš?“ ptala se ho kuřata. „Pojď dolů, než spadneš. Kuřata nelétají!“

Ale jejich varování přišla pozdě. Malý orel již odpověděl na volání z oblohy a vznesl se. Brzy se dostal z jejich dohledu, protože se rozhodl vstoupit na cestu, která mu byla předurčena osudem.

Převyprávěný lidový příběh

16. Pozdvižení mezi včelami

*K*dysi existoval les, jehož stromy žily každý svým vlastním individuálním a naplněným životem. Podle přirozeného zákona však během určitého času každý z nich také zestárl a nakonec i zemřel.

V dutých kmenech stromů se uhnízdily nejrůznější roje včel, které tam spokojeně žily a vyráběly med. A jednotlivé roje vyráběly druhy medu, které se od sebe lišily vůní i chutí.

A pak, z ničeho nic, začaly stromy tiše umírat a padat.

Včely mezi sebou hovořily o tom, co se děje, a usoudily, že umírání lesa souvisí s chováním včelích rojů, které žijí v jednotlivých stromech. Některé z nich věřily, že když určitý strom spadne, je to proto, že včely, které v něm žily, byly potrestány za odklon od jediné pravé víry. Jiné se snažily pomáhat včelám bez domova, protože s nimi soucítily, a tak jim nabídly své vlastní stromy ke spolužití. Další tvrdily, že včely bez domova byly méněcenné od samého začátku a že jim tedy bylo předurčeno, aby jejich strom padl a zemřel.

Nakonec však zemřely všechny stromy – a všechny včely zůstaly bez domova. Včely byly šokovány. Všechny si myslely, že stromy jsou tady pro včely, a neviděly širší souvislosti, jež utvářely les, ani nerespektovaly jeho přirozenost. Všechny věřily, že právě jejich roj je jediný důležitý – ten, který je předurčen ke spasení a k založení nového věku. Ani jedna si neuvědomovala, že žijí v nejistotě a nevypočitatelnosti změn vyvíjejícího se světa a že každá z nich byla povolána ke zcela specifickým úkolům

a pak k odchodu do dalšího lesa. Ani jedna nepohlížela – či nebyla schopna pohlédnout – na svůj život jako na součást většího celku.

Převyprávěný súfijský příběh

17. *Srdce a hlasy*

*K*dysi žila jedna dvanáctiletá dívka, která měla nádherný hlas. Její rodiče přemýšleli, že by ji poslali do hudební školy, aby se jejímu hlasu dostalo profesionálního výcviku. Zároveň však váhali, protože si nebyli jistí tím, jestli by prošla talentovými zkouškami, a nechtěli ji vystavovat zbytečnému stresu a riziku odmítnutí.

Nakonec jednoho večera pozvali na návštěvu rodinného přítele, známého hudebníka, aby si jejich dceru poslechl při neformální příležitosti. Dívka pro něj zazpívala, a když skončila, zavládlo dlouhé ticho, v němž ona i její rodiče nervózně čekali na jeho verdikt.

„Zpívá krásně,“ přerušil hudebník mlčení. „A až bude mít jednou zlomené srdce, bude zpívat úchvatně.“

Neznámý zdroj

18. *Ledová socha*

*J*eden norský umělec velmi rád vytesával sochy z ledu. Když přišla zima, pokaždé cestoval vysoko na sever a přebýval v malé chatce hned vedle zamrzlé řeky. Pak odtesával velké kvádry ledu a vytvářel z nich nádherné sochy nejrůznějších tvarů.

Jeho práce se brzy proslavila mezi lidmi a mnozí se tam zdaleka sjížděli, aby jeho sochy viděli na vlastní oči.

„Není pro vás smutné,“ ptali se ho často, „že jakmile přijde jaro, veškeré vaše umění roztaje a zmizí v řece?“

„Vůbec ne,“ odpověděl. „Vždyť takový je celý náš život. Na krátkou dobu na sebe bereme hmotnou existenci a máme jedinečnou příležitost vyjádřit něco z povahy ducha, který v nás je. Pokud podstatu tohoto ducha vyjádříme pravdivě a upřímně, další lidé v našem vyjádření najdou inspiraci. A pak, až nastane čas, vrátíme se pokojně opět do řeky – tak, jak to má být.“

Margaret Silfová

19. *Tak tohle jsem já?*

Jednoho dne kráčel jakýsi muž po břehu jezera. Byl jasný, klidný a slunečný den. Zastavil se, hleděl na jezero a spatřil na jeho hladině svůj vlastní odraz. Tím, co spatřil, byl doslova fascinovaný.

„Tak tohle jsem já?“ podivil se pro sebe.

Další den si ten div chtěl znovu připomenout, a tak se k jezeru opět vrátil. Přes noc se však počasí změnilo. Vodní hladinu čeril silný vítr, a jeho odraz se mu dnes zdál narušený a zpřetrhaný.

„Takže toto jsem opravdu já?“ podivil se.

I třetí den se vrátil na břeh. Toho dne se již nad jezerem špatné počasí ustálilo a přšelo. Jeho odraz na hladině byl zamlžený a nejasný. Zdálo se mu, že jeho zrcadlové já, které na něj hledělo z vody, je zmatené a chaotické.

Uběhl nějaký čas a jednoho dne se rozpoutala velká bouře. Muž, který toužil za tohoto počasí vidět jezero, se znovu vydal na břeh – a tentokrát byl odraz jeho bytosti plný vzteku, jeho tvář se hněvala na zuřící temnou oblohu nad jeho hlavou.

„Je snad toto moje pravé já?“

Mužovy reakce pokaždé z blízkého houští sledovala prohnaná liška Iktomi.

Muž za sebou zaslechl tiché pobavené zamručení, a když se otočil, viděl, že se mu liška směje.

„Ty pošetilý člověče,“ řekla mu liška. „Díváš se na pouhý odraz toho, kdo jsi, na to, co se mění s každou změnou počasí. Jak můžeš věřit, že to je tvoje pravé já?“

„Ale kde je tedy mé pravé já?“ vyzvídala muž.

„Přijď sem zase uprostřed zimy. Zjistíš, kdo doopravdy jsi,“ poradila mu liška.

Když tedy nadešla zima, jezero zamrzlo a všechno, co rostlo na březích, pokryl sněh, vrátil se muž opět a hleděl na jiskřivou neposkvrněnou bělost tichého jezera.

„V tom jezeře už není žádné moje ‚já,‘“ poznamenal k lišce, která seděla tiše a trpělivě vedle něj.

„Přesně tak,“ odpověděla mu. „Teď už se nemusíš nechat ovlivňovat těmi pomíjivými obrazy a projekcemi sebe sama. Jezero je jako prázdné malířské plátno. Vyzývá tě, aby ses stal člověkem, jakým skutečně jsi. Zahleď se do svého nitra, do hlubin svého srdce. Zahleď se na své prchavé nálady. Tam objevíš, kým doopravdy jsi.“

Převyprávěný příběh lakotských indiánů

20. Bohatý muž, chudý muž?

Jeden bohatý člověk z města si přál, aby jeho syn pochopil, že ne každý v tomto světě má takové štěstí jako on. Vzal proto chlapce na výlet do chudší části země a strávil s ním den a noc u rodiny, která jen tak tak dokázala z půdy vydobýt živobytí.

Když se vrátili zpět domů, otec se hoča zeptal, jak se mu ta zkušenost líbila.

„Bylo to úžasné, tati,“ odpověděl syn.

„Takže jsi viděl, jak těžké může být pro některé lidi přežít?“

„Ano,“ přitakal chlapec.

„A co sis z té zkušenosti vzal?“

Hoch nějakou dobu tiše přemýšlel, než odpověděl. A pak...

„Všiml jsem si, že máme doma rozmazlovaného a dobře krmeného psa. Oni mají čtyři psy, kteří běhají, kde se jim zachce. My máme v zahradě bazén – jim teče před domem potok. My máme na verandě elektrické osvětlení, oni mají hvězdy. My máme předzahrádku s plotem – oni mají nekonečný horizont. My máme v každém pokoji televizi a po kapsách chytré telefony, zatímco oni si sednou ke stolu a povídají si. My máme stres – oni mají čas.“

Otec ze sebe nedokázal vypravit jediné slovo, ale syn pokračoval. „Děkuju ti, tati, že jsi mi ukázal, že bohatství nemá takovou cenu, jak si myslíme. Že na světě jsou vzácné věci, které se za peníze pořídít nedají.“

Převyprávěný příběh Briana Campbella SJ

21. Soupeři

*P*ro účast na Olympiádě lidských vlastností byly vybrány jen ty nejlepší a celá akce vzbudila enormní zájem. Nakonec se ukázalo, že dvěma žhavými favority jsou Nadšení a Oddanost. Kdo z nich získá zlato?

Ve sprintu jednoznačně vítězilo Nadšení. Ale tou nejobtížnější disciplínou byl maraton. Nadšení odstartovalo rychle a udržovalo si vysoké tempo, takže za sebou velmi záhy nechalo všechny ostatní běžce. Oddanost byla hodně pozadu. Zdálo se, že je vše rozhodnuto, když tu – asi v polovině závodu – začalo Nadšení poněkud umdlévat. Doběhne vůbec do cíle? Oddanost stále snižovala náskok... a nakonec Nadšení během posledního okruhu předběhla. Oddanost zvítězila!

Když pominulo vzrušení ze závodu, tito dva soupeři si potřásli rukama.

„Vždycky dáš věci do pohybu,“ řekla Oddanost Nadšení. „Vážně obdivuju tvou energii.“

„Ale nikdy to nedotáhnu do konce,“ připustilo Nadšení. „To zase dokážeš ty.“

A od té doby vždy běhali společně. Už jeden druhého nevnímali jako soupeře, ale jako souputníky v závodě života.

Margaret Silfová

22. Příběh na dobrou noc

Teffie byla bystrá a veselá tříletá holčička s mimořádně živou představivostí. Od rána do večera štěbetala, a když se setmělo, ráda poslouchala příběhy a pohádky na dobrou noc, které jí čítávala její matka. Teffie si tajně přála sama skládat příběhy, ale protože ještě nechodila do školy, neuměla psát.

Teffiina maminka byla skvělá žena, která svou dcerku nadevšechno milovala. Můžete si představit, jak byla jednoho večera překvapená tím, co se přihodilo. Seděla už s knihou v klíně na kraji postýlky, když tu jí Teffie oznámila, že dnes večer chce pohádku na dobrou noc napsat sama.

Teffiina maminka vzala z poličky blok a tužku a podala vše své dcerce. Celých pět minut Teffie nadšeně zaplňovala stránku za stránkou.

„Už jsi tu pohádku dopsala?“ zeptala se nakonec maminka.

„Ano,“ odpověděla Teffie a spokojeně se usmála. „Přečteš mi ji teď, prosím?“

Teffiina maminka byla nad tou žádostí mírně v rozpácích, ale vzala si od dcerky blok a pečlivě zkoumala Teffiin výkon. A najednou, jako by text pohádky měla přímo před očima, začala vyprávět zbrusu nový příběh o tom, jak Teffie vysvobodila koťátko, které se nemohlo dostat dolů ze stromu a které se pak proměnilo v nádhernou vílu. Ta Teffii nabídla, že jí za její laskavost splní tři přání. Pohádka pokračovala dál téměř deset minut a Teffie byla uchvácená.

Když maminka skončila, Teffie se na ni podívala. „Maminko, doopravdy jsem tu pohádku napsala já?“

„Podívej se,“ odpověděla maminka. „Nenapsala jsi do bloku přesně tato slova, ale ta pohádka byla v tobě. Já jsem ti jen pomohla dostat ji ven.“

A Teffie se s nekonečnou spokojeností usmála, obrátila se na bok a usnula.

Skutečný příběh, který laskavě poskytla Mary Robertsonová

23. Ukrytá princezna

*K*dyysi za dávných časů žila v jednom údolí hluboko v kanadském pohoří Rockies krásná královna Louise. Byla ve svých jasně modrých šatech, které se třpytily pod azurovým nebem, tak krásná, že se do ní její sused, velký ledovec Wenkchemna, zamiloval. Časem spolu měli dceru, kterou pojmenovali princezna Moréna.

Princezna časem dospěla v krásnou mladou dívku a její matka na ni začala žárlit. Královnu Louise sice stále navštěvovalo množství lidí, kteří obdivovali její výjimečnou krásu, ale královna si všimla, že její nádhernou dceru jich chodí obdivovat ještě více. Jednoho dne se tedy rozhodla mladou princeznu zapudit – odeslala ji do odlehlého údolí, kam se dalo dojít jen po dlouhém těžkém výstupu, na něž si troufli jen ti nejodhodlanější návštěvníci. Ale ti přesto přicházeli v hojném počtu hledat krásnou ukrytou princeznu. A tak královna požádala o radu deset velkých hor, které údolí obklopovaly.

„Žádné strachy, Vaše Výsosti,“ zahřměly hory. „Každou zimu budeme do údolí sesílat laviny, takže se na místo, kde je princezna ukrytá, nikdo nedostane.“ A tak se stalo, že každý rok byla princezna Moréna celých osm měsíců úplně sama, nikdo za ní nemohl přijít a potěšit se z její krásy.

Princezna ležela v údolí smutná a osamělá. Hleděla na svého otce, mocného ledovce, který na ni s láskou shlížel ze své výše a trápil ho její smutek.

„Neboj se, má drahá dcero,“ řekl jí. „Sešlu sníh a led, aby tě přes zimu pokryly a uchovaly tě v bezpečí. A až se vrátí léto, budeš krásnější než kdy jindy.“

A tak se také stalo. Královna postupně začala litovat svého zbrklého rozhodnutí poslat svou dceru tak daleko a její žárlivost se začala pozvolna měnit v hrdost na její krásu. Lidem, kteří za ní přicházeli, začala šeptat: „Jděte ještě o kousek dál. Jděte tam, kde není snadná cesta. Dovolte svým krokům, aby vás zavedly hlouběji k tužbám vašich srdcí. A tam najdete klenot nesmírné ceny, který je ukrytý mezi deseti horskými vrcholy.“

A tak během těch čtyř měsíců v roce, kdy laviny ustoupily a slunce jasně svítilo, se ti, kteří zaslechli královnin šepot, vydali dál, vzali na sebe riziko neprošlapaných cest a na jejich konci skutečně objevili klenot nevýslovné krásy, safír, jenž se leskl mezi horami.

A v tichu hvězdami osvětlených nocí se mohutný ledovec Wenkchemna skláněl nad svou dcerou a líbal ji na čelo. Pak jí pošeptal svou léty získanou moudrost: „Když se odvážíme jít hlouběji za tvář, kterou ukazujeme světu, a riskneme návštěvu těch částí našeho já, jež se snažíme ukrývat, objevíme vnitřní krásu, kterou je schopno vidět jen nemnoho lidí. Ti, kteří přišli ke tvým břehům, princezno Moréno, budou patřit na tvou krásu a uvidí v jejím odraze poklad svého vlastního srdce. Když uvidí svou vlastní skrytou krásu, budou ji od toho okamžiku schopni vnímat i u druhých. A budou počítáni mezi požehnané, neboť se vrátí do svých domovů a ponесou si s sebou radost. A ta radost od nich nikdy nebude odňata.“

Margaret Silfová

24. Tulení žena

Jednoho večera se jakýsi muž procházel po pobřeží, když tu došel ke skupině nádherných dívek, které ladně tančily v měsíčním světle. Vedle nich na písku ležely kožešiny.

Mužův příchod dívky vylekal, a tak se natáhly pro své kožešiny, navlékly si je a zmizely v moři. Muž si uvědomil, že dívky byly ve skutečnosti tuleni.

Jedna z nich byla však příliš pomalá. Muž rychle zvedl její kožešinu, a ona se tak nemohla vrhnout do moře. Muž ji vzal za ruku a vedl si ji zpět domů, aby se stala jeho ženou.

V tom novém životě byla velmi nešťastná, protože nesmírně postrádala svůj mořský domov. Časem měli spolu tři děti, ale hluboko v srdci neustále toužila po tom, aby se opět mohla vrátit do své tulení kůže.

Jednoho večera, když byl muž venku, si jeho děti hrály. Během hry našly na skříni starou zaprášenou krabici, a když šly spát a jejich matka po nich uklízela, podívala se, co v ní je. Otevřela ji a ke své obrovské radosti v ní našla svou starou kůži.

Té noci se vkradla do pokoje svých dětí, tiše se s nimi rozloučila a sešla na pobřeží, které se koupalo v měsíčním svitu. Tam se stala tou, kterou v hloubi duše vždy byla.

Mohl by to být smutný příběh, má však šťastný konec. Každou noc totiž její tři děti mluvily s nádhernou tulení samicí, která jim radila a žehnala všem, kdo v té zátocce žili.

Když se staneme skutečně těmi, kým v hloubi duše jsme, pak jsme požehnáním pro všechny – tak, jak to bylo zamýšleno při našem stvoření.

Neznámý autor

25. Mluvicí čajový šálek

*J*edni prarodiče přemítali, jaký pěkný dárek by měli dát své vnučce k narozeninám.

Nakonec objevili dokonalou věc – krásný šálek na čaj. Dědeček jej držel před sebou, pečlivě si ho prohlížel, až nakonec řekl: „Je to opravdu moc krásný šálek na čaj, asi nejhezčí, jaký jsem kdy viděl. Kupme jí ho.“

Představte si jeho překvapení, když ten šálek na čaj začal mluvit. A přímo tam, v obchodě, jim povyprávěl svůj příběh...

„Děkuji za vaše laskavé ocenění,“ řekl, „ale nebyl jsem vždy tak krásný. Kdysi jsem byl ošklivý, mazlavý a špinavý kus jílu. Pak mě jeden muž vzal do špinavých a mokrých dlaní a hodil mě na velké kolo. To se točilo a točilo, takže jsem dostal závrať, bylo mi špatně a prosil jsem ho, aby přestal. Myslel jsem si, že tam na tom kole umřu! Ale ten muž nepřestal. Mačkal mě a štípal, až mě všechno bolelo, ale stále nepřestával. A nakonec mě hodil do ohnivě pece, kde jsem málem to hrozné horko nepřežil.“

Když jsem konečně vychladl a vytáhli mě zase ven, čekala na mě další hrůza. Nějaká žena po mně začala malovat. Měl jsem pocit, že se těmi odpornými výparry z barev snad zadusím, ale ona stále pokračovala. A když skončila, hodila mě zase rovnou do pece.

Za dlouhou dobu jsem opět vychladl. Položili mě na poličku vedle zrcadla. Steží jsem dokázal uvěřit svým očím! Stál jsem tam – krásný, dokonalý, čistý... a užitečný!

Řeknu vám, plakal jsem samou radostí, že se z takové bolesti může stát něco tak nádherného.

Takže až mě dáte své malé vnučce, nezapomeňte jí, prosím, povyprávět můj příběh. Kdo ví? Může přijít doba, kdy bude ten příběh potřebovat stejně jako mě.“

Převyprávěný příběh Williama J. Bausche

26. Muž a maska

Oliver byl mužem mnoha tváří – byl známý herec, kterého znali v každé domácnosti. Milióny lidí ho vídaly na jevišti i v televizi. A mysleli si, že ho „znají“. Ale Oliver byl jen muž pod maskou. Každý večer, když přišel domů do svého bytu, si hned svou masku sňal. Jen tak si mohl odpočinout a být sám sebou.

Jak však šel čas, začal si všímat něčeho divného a nepříjemného. Maska byla den ode dne jaksi lepkavější a přilnavější. Když si ji strhl, bolela ho kůže. A pak, jednoho večera, už svou masku nedokázal strhnout vůbec. Vrostla mu přímo do kůže. Měl ji teď nasazenou trvale.

Samozřejmě, jeho herecká kariéra strmě vzrůstala. Ale když se vrátil domů a podíval se do zrcadla, připadalo mu, že na něj odněkud z hloubi jeho bytosti volá vyčítavý hlas: „Kdo doopravdy jsi? Ponořil ses do role a stal ses člověkem, kterým nejsi.“

Oliver se cítil prázdný. Jeho četní fanouškové by to nikdy neuhodli, protože ve svých rolích byl přesvědčivý. Uvnitř však byla prázdnota, bezejmenné místo, kde kdysi přebývalo jeho pravé já. A tak to pokračovalo po mnoho temných prázdných roků.

Ale andělé nelenili. Jednoho večera přišla Olivera po mnoha letech navštívit stará přítelkyně. Dlouze se na něj zadívala a z očí jí zářila radost nad jejich setkáním.

„Olivere,“ pronesla tiše. „Tak ráda tě znovu vidím.“

A v tom okamžiku si Oliver najednou opět uvědomil, kým ve skutečnosti je. Bylo zapotřebí jen jediné osoby, jed-

noho skutečného přítele, jednoho milujícího srdce, které uvidělo muže pod maskou. A postupně a bez bolesti se jeho maska začala uvolňovat, až nakonec sama spadla.

Margaret Silfová

27. Být ptakopyskem

*B*yla jednou jedna kachna, která žila s ostatními kachnami v krytém ohybu řeky. Měla však dobrodružnou povahu, a tak se jednoho dne sama vydala pryč, aby zjistila, co leží za obzorem.

Po nějaké době se unavila a zastavila se na břehu, aby si odpočinula. Neuvědomila si však, že odpočívá přímo nad dírou samce vodní krysy. Ten byl potěšený tím, že nad svou dírou našel odpočívající kachnu. Popadl ji, vtáhl dovnitř a udělal z ní svou ženu.

Jednoho slunečného odpoledne o několik týdnů později usnul však samec vodní krysy na břehu řeky. Kachna využila příležitosti, vklouzla do řeky a rychle plavala zpět k ostatním kachnám, které byly velmi rády, že ji opět vidí.

Po nějaké době nastal čas, kdy kachny měly klást svá vejce. Všechny z toho byly velmi šťastné. Po dalším čase se z vajec začala klubat kachňata, a kachny byly opět velice rády, že je mají. Ale naše dobrodružná kachna byla v šoku: z jejího vejce se vyklubala zvláštní kombinace ptáka a krysy. Ostatní kachny byly také tím nezvyklým vzhledem zaražené. Vyhnały kachnu i to divné stvoření a nechtěly mít ani s jedním už nic společného. A tak vznikl ptakopysk. Naše vyprávění se teď stočí k tomu, čemu aboriginci říkají Snění – k počátku stvoření.

Všechny bytosti se snažily rozhodnout, k jaké která patří rodině. Když došlo na ptakopyska, všechny ho chtěly mít v té svojí.

Nejprve se ozvali ptáci. „Jsi přece jednoznačně pták. Máš zobák a kladeš vejce. Vítej do rodiny ptáků.“

Ptakopysk zdvořile odpověděl: „Děkuji za vaše laskavé pozvání. Rozmyslím si to.“

Pak promluvil zástupce rodiny savců: „Jsi určitě savec, protože máš srst a svá mláďata kojíš mlékem. Vítej do rodiny savců.“

Ptakopysk zdvořile odpověděl: „Děkuji za vaše laskavé pozvání. Rozmyslím si to.“

Rodina ryb nezůstala stranou. „Jsi přece ryba! Jen se podívej, jak krásně plaveš pod vodou. Vítej do rodiny ryb.“

Ptakopysk zdvořile odpověděl: „Děkuji za vaše laskavé pozvání. Rozmyslím si to.“

A po chvíli se ptakopysk vrátil na shromáždění všech tvorů a řekl jim toto: „Děkuji vám upřímně za vaši laskavost a vstřícnost. Je pravda, že cítím silnou spřízněnost s každou rodinou, které se tu sešly, a jsem na toto spojení pyšný. Ale já jsem ptakopysk. A určitě je v pořádku být zkrátka jen ptakopyskem.“

Převyprávěný příběh australských aboriginů

28. Nečekaný dar

Nejhlučnějším království na světě kdysi žila jedna princezna. Král i královna svou dceru nadevše milovali, a když nadešel čas jejích čtrnáctých narozenin, chtěli jí dát jako dar nějaké skutečné překvapení. Dlouho a usilovně přemýšleli, až nakonec dostali nápad. „Dejme jí to nejhlasitější přání, jaké kdy svět slyšel,“ shodli se.

A tak rozeslali po celé zemi vzkazy. V den princezniných narozenin, přesně v poledne, měli všichni v celém království co nejhlasitěji princezně popřát. Dohromady pak svedou to nejhlasitější přání, jaké ještě nikdo nikdy neslyšel.

Všichni z toho nápadu byli velmi vzrušení. Souhlasili, že se té akce zúčastní, ale tajně si pro sebe říkali něco jiného: „Nikdo přece nebude postrádat zrovna *můj* hlas mezi tolika ostatními,“ mysleli si. „Zůstanu zkrátka potichu a budu poslouchat, protože nejhlasitější přání na světě už nikdy podruhé neuslyším.“

Nakonec přišel den princezniných narozenin a ručičky hodin se posouvaly k polednímu. Všichni zadrželi dech. Král a královna přivedli svou dceru k hradní bráně, kde si měla převzít svůj speciální dárek – neměla ani tušení, co to bude, a nesmírně se na své překvapení těšila.

Nakonec hodiny odbily dvanáctou. A co se stalo? Nastalo naprosté a úplné ticho! Každý chtěl slyšet nejhlasitější přání na světě, takže všichni jen tiše naslouchali, protože byli přesvědčení, že právě *jejich* hlas nebude v tom hluku chybět.

Král i královna byli šokovaní, že se jim jejich velké překvapení mohlo tak vymknout z rukou. Celých pět minut všichni zůstali zcela potichu, protože nikdo nevěděl, co na to říct.

A princezna? Stála v hradní bráně, oči jí svítily čistou radostí a pozorně naslouchala. Nakonec se obrátila a objala svoje rodiče. „Tolik vám děkuji za ten nádherný narozeninový dar!“ řekla. „Nikdy jsem si ani nedokázala představit, že může na světě existovat něco tak krásného. Takové nádherné překvapení!“ Její rodiče byli z té reakce užaslí. Ona však pokračovala: „Žiji v tomto království už čtrnáct let. Vždycky byl všude kolem mě samý hluk a rámus. Myslela jsem si, že takový je zkrátka svět. Ale dnes jsem objevila něco nového a krásného. Naprosté ticho. Nikdy jsem netušila, že ptáci tak nádherně zpívají. Nikdy jsem neslyšela vítr ve větvích ani myšky, které šramotí pod zemí. Nikdy jsem nezaslechla ani tlukot svého vlastního srdce. Netušila jsem, že člověk může zaslechnout Boží hlas. Tento dar ticha, který jste mi dnes dali, si ponesu navždycky v duši. A kdykoli se mě hluk světa bude snažit přemoci, ovinu si ho kolem sebe jako štít.“

Neznámý autor

Zranění a uzdravení

29. Chléb pro nepřítele

Byl pochmurný den stejně pochmurného roku 1944 v Moskvě. Na Rudém náměstí pochodovalo asi dvacet tisíc německých válečných zajatců. Nálada byla zatrpklá a nepřátelská. Většina lidí, kteří zde byli, přišla navždy ve válce o manžela, syna, otce nebo milence. Policie měla co dělat, aby udržela lidi za kordony. Někteří z nich byli hotovi roztrhat poraženého nepřítele na kusy.

Přehlídku vedli zajatí důstojníci. Pochodovali s hlavami hrdě vztyčenými, což bylo davem vnímáno jako arogance. Než prošli náměstím, byli poplíváni a stíháni tvrdými urážkami. Pak následovali obyčejní vojáci – ti ale skýтали zcela jiný obrázek. Byli to muži o berlích, stěží schopni kulhat náměstím, muži obvázaní krví prosáklými hadry, muži, jejichž oči byly prázdné studánky hrůzy, muži zlomeni vyčerpáním, hladověním a naprostým lidským ponížením.

Najednou se na Rudém náměstí rozhostilo ticho. Lidé, kteří si z rukou těchto nepřátel tolik vytrpěli, najednou hleděli do očí tisíců lidských bytostí, které se potácejí za hranicemi zoufalství.

A pak se nějaká žena protlačila kordonem policistů. V ruce svírala kousek tmavého chleba, který sama upekla a který jen stěží mohla postrádat. Než ji někdo mohl zastavit, vtiskla ho do ruky jednoho německého zajatce. Další lidé toto její gesto viděli – také měli doma chleba.

A dokázali rozeznat za nepřátelskou uniformou člověka. Prodrali se kordony, aby těmto nepřítelům poskytl svůj vlastní chléb. Brzy se scéna, která měla být oslavou vítězství a triumfu, změnila v oslavu lidství a soucitu. Po chmurná chvíle v historii se stala okamžikem hluboké transformace.

Převyprávěný příběh Jevgenije Jevtušenka

30. Vánoční světla

Celá země spočívala ve spárech hluboké recese.

Téměř polovina lidí v jednom malém městě byla nezaměstnaná. Všude vládla poráženecká nálada a lidé se cítili zcela bezmocní. Zrovna bylo před Vánocemi, ale mezi lidmi bylo jen minimum peněz na nákupy dárků a slavnostního jídla. A pak přišla ještě poslední rána. Když radnice začala instalovat tradiční vánoční osvětlení, které mělo alespoň ozdobit ulice, ukázalo se, že žárovky nesvítí.

Nejprve se všichni obrátili na starostu. „Naše vánoční osvětlení je pokažené. Co s tím uděláte?“

A tak starosta svolal městskou radu. „Vánoční osvětlení nefunguje. Co s tím uděláme?“ zeptal se.

„Na zakoupení nového osvětlení nejsou peníze,“ odpověděli mu. „Už tak sotva přežíváme. Na takový luxus nezbývá ani penny.“

A tak starosta oznámil tyto špatné zprávy lidem. Nejprve byli rozzlobení – chtěli si stěžovat, ale nakonec pochopili, že peníze zkrátka nejsou. A tím to skončilo.

Jenže potom, když se sešlo pár obyvatel města, se stal pravý vánoční zázrak. „Jsem elektrikář,“ řekl jeden z nich. „Možná bych ta světla dokázal opravit.“

„A já mám sekeru a pilu,“ ozval se druhý. „Mohl bych přitáhnout z lesa na náměstí strom, který bychom tam vztyčili.“

„Já mám dlouhý žebřík,“ dodal další. „Můžu pomoci s rozvěšením světel.“

„Já se v elektřině nevyznám,“ přidala se jedna žena. „Ale umím péct, a tak napeču pro všechny koláče.“

„Když je to tak,“ usmála se další, „uvařím pro všechny děti na Štědrý večer horkou čokoládu.“

„A já svařím víno pro dospělé,“ nabídl se poslední.

A tak se stalo, že ten rok celé město slavilo Vánoce tak nezvyklým a krásným způsobem, na který nikdo z nich nikdy nezapomene.

Margaret Silfová

31. Posunutý plot

Waustralské buši žil prastarý kmen aboriginců, kteří odnepaměti ctili a prováděli své posvátné rituály.

Jednoho dne mezi ně přijel misionář z Evropy. Lidé z kmene jej přivítali. Misionář se chtěl od nich poučit o jejich svatých zvycích a oni se zase chtěli dozvědět něco o jeho Bohu.

Naslouchali jeho učení a postupně někteří z nich začali chodit každý den na mši, jiní na mši nešli ani jednou a další šli, když měli zrovna chuť. Ale všichni žili ve spokojeném společenství.

Po mnoha letech ten misionář zemřel, a tak byl mezi ně poslán nový, který měl velmi odlišný přístup. Hned první den kolem sebe shromáždil celý kmen a řekl lidem, že všichni musí chodit na mši, jinak po smrti přijdou do pekla. Dodal také, že okamžitě musí přestat se svými „pohanskými“ praktikami.

A tak brzy někteří z nich navštěvovali mši každý den, jiní nikdy a další šli, jen když měli chuť. Krátce – nic moc se nezměnilo.

Až do dne, kdy zemřel náčelník jejich kmene.

Zrovna on na mši nechodil vůbec nikdy, ale jeho žena chodila denně. Představte si tedy její překvapení, když jí misionář oznámil, že náčelník nemůže být pochovaný v posvěcené půdě.

Starší kmene se radili se všemi ostatními, jak se zachovat. Nakonec bylo rozhodnuto, že se podrobí misionářovu nařízení. Bylo jasné, že náčelník bude pohřben se všemi

kmenovými poctami. Ale bylo také jasné, že se to neodehraje na kostelním hřbitově. A proto celý obřad proběhl hned za plotem, který stál kolem hřbitova – kněz se na to s nesouhlasem díval, ale nebylo nic, co by mohl udělat.

Nakonec padla noc a náčelník byl pohřben se všemi poctami a zároveň podle příkazu misionáře.

Uprostřed hluboké noci přišlo ke kostelu šest mladých a silných mužů z kmene a celý plot *posunuli*.

A tak se stalo, že náčelník kmene přece jen nastoupil svou cestu na věčnost z posvěcené půdy.

Margaret Silfová

32. Umění zapomínat

Před mnoha a mnoha staletími propukl lýtý boj mezi dvěma kmeny, jež žily ve stejné zemi. Nikdo už si vlastně ani nevzpomínal, kvůli čemu spor vznikl, ale všichni si pamatovali, že se to stalo, a do dnešních dnů se potomci obou kmenů stále nenáviděli. Ta trpká historie je pevně držela ve svých spárech.

Vzdálený potomek jednoho z oněch kmenů byl učitelem na místní základní škole. Jednou před Vánocemi, když děti čekaly, až kolem jako každoročně projede Santa Klaus, měl nad dětmi dozor. Představte si jeho překvapení, když viděl, že se jedno dítě náhle obrátilo a bez jakéhokoli důvodu udeřilo jiné dítě, které stálo za ním.

„Přestaň!“ poručil mu a vyvolal malého nezbedu z řady. „Proč jsi udeřil svého spolužáka?“

„On si začal,“ odpověděl chlapec.

„Ne, to není pravda,“ namítl učitel. „Díval jsem se na vás celou dobu a všechno jsem viděl. Nemůžeš mi lhát, že s tím začal on.“

„Ale ano, začal si,“ trval na svém hoch. „On mě udeřil jako první.“

„A kdy tě udeřil?“ zeptal se učitel.

„Minulé Velikonoce,“ řekl mu chlapec.

A toho večera se učitel rozhodl, že je nejvyšší čas, aby zatelefonoval jednomu ze svých sousedů, který byl potomkem znepráteleného kmene, aby spolu konečně začali pracovat na vyléčení starých křivd.

Margaret Silfová

33. Muž s mandolínou

Ga dávných dob se v jednom království těžce roznemohli král. Byl to moudrý a laskavý král, všichni ho měli rádi a přáli mu jen to nejlepší, ale nikdo nevěděl, jak ho vyléčit z jeho neduhu.

Jednoho dne přijel do království cizí muž, který si s sebou nesl mandolínu. Hrál na ni v ulicích, ale velmi brzy vy cítil, že ve městě vládne smutek. Jeho mandolína se chvěla a lkala a hrála jen smutné písně.

„Proč se tady nikdo neusmívá?“ zeptal se nakonec. A tehdy mu lidé pověděli o těžké králově nemoci.

„Možná bych mu mohl pomoci,“ řekl muž. „Možná má moje mandolína v sobě moudrost, kterou vám mohu nabídnout.“ A pak začal hrát. Píseň, kterou zpíval, byla o nemocném muži, který hledal uzdravení a radost. Dav pozorně naslouchal – všichni přemýšleli, jak by ta píseň mohla jejich králi pomoci. A když se muž dostal k poslední sloce, měli svou odpověď. „*Král si musí obléci košili šťastného člověka,*“ zpívalo se v poslední verši.

Lidé teď věděli, jaký lék král potřebuje, a tak začali pátrat. Hledali mezi šlechtou, ale urození lidé se starali jen o to, jak by rozmnožili svoje bohatství a naplnili své ambice. Pak hledali mezi obchodníky. Ti byli však pohlcení starostmi kvůli recesi a zvyšujícím se cenám. Poté se porozhlédli mezi rolníky, ale ti zase byli nespokojení, cítili se utlačovaní a plánovali vzpouru.

Na zemi padla chmura. Pak jednoho dne skupina hledačů uslyšela z lesa zpěv. Když šli po hlase, uviděli chudého

muže, který seděl na zemi a jedl své prosté jídlo. Byl šťastný, že na něj svítilo slunce a zahřívalo mu záda, byl šťastný ze stromů, které se nad ním tyčily, radost mu dělal i jeho kus chleba se sýrem a pramenitá voda k pití. Tady konečně měli šťastného muže! Rozhodli se, že použijí jeho košili.

Mělo to však háček, protože ten chudý šťastný muž žádnou košili neměl.

Zpěv pokračoval. Mír a spokojenost, jež vyzařovaly z toho místa i z toho muže, začaly vnikat i do srdcí posluchačů. A když nastala správná chvíle, objevila se mezi stromy mandolína a doprovázela muže v jeho písni.

„Učte se ode mě,“ bylo slyšet. *„Můžete být všichni tak šťastní, jako jsem já. Nechte své starosti odejít a pozvedněte svá srdce. Učte se ode mě.“*

Muž s mandolínou odešel z města brzy poté, ale jeho melodie zůstala. Brzy poté král dostal víc košil, než mohl vůbec unosit – a z celého království zmizely chmury i smutek.

Převyprávěný lidový příběh

34. Lidé, kteří měli pořád hlad

Daleko za oceánem bylo kdysi jedno království, kde žili lidé, kteří byli neustále spokojení, a vládl jim laskavý a velkorosý král.

Ale jak šel čas, do toho království přijížděli z různých koutů světa návštěvníci, kteří s sebou přiváželi nejrůznější nové potraviny a nápoje, a začali je zdejšími lidmi nabízet a prodávat. Král ochutnával každé nové jídlo, které se do jeho země dostalo, jedl víc a víc, a byl zavalitější a zavalitější. Rozhlašoval po svém království, že ve světě existuje spousta výborných pokrmů a pobízel své poddané, aby jen jedli a jedli, až byli tak plní, že se sotva dokázali hýbat.

A právě tehdy si povšimli něčeho velmi zvláštního. Poté, co se nacpali vším možným, cítili se podivně nepohodlně. Nejdříve se snažili tyto své pocity ignorovat, snažili se potlačit nespokojenost, která se kdesi uvnitř nich rozmáhala.

Ale jak to tak bývá, děti často vysloví pravdy, které dospělí popírají. „Mám hlad!“ promluvil nakonec jedno dítě.

„Nevymýšlej si,“ odpověděli mu dospělí. „Nemůžeš mít hlad. Vždyť ses právě najedl jako na svatbě!“

Ale dítě trvalo na svém, jak to už děti dovedou. „Mám hlad!“

A když se nad tím lidé v klidu zamysleli, ti upřímnější si to museli přiznat také: „Máme hlad.“ Postupně to bylo čím dál jasnější, alespoň těm, kteří po světě chodili s očima otevřenýma: „Čím víc jíme, tím větší máme hlad.“

Zdálo se, že z toho začarovaného kruhu není cesty ven. Čím víc toho měli, tím víc toho chtěli – čím víc toho pak

snědli, tím hladovější se cítili. Začali věřit tomu, že všichni ti návštěvníci odjinud na ně uvrhli nějaké zlé kouzlo. A kdo ho zlomí?

Dlouhou dobu se nic nezměnilo. A když změna konečně přišla, opět to bylo prostřednictvím malého dítěte, které všem otevřelo cestu ke svobodě. Té holčičce bylo sotva pět let a ve svém krátkém životě ráda běhala kolem útesů, voněla ke kytíčkám na horských úbočích a dívala se na mraky, které se loudavě posunovaly oblohou. Zamilovala si polibky letního slunce na kůži i štípání čerstvého sněhu. Pozorovala, když na jaře vystrčila z hlíny hlavu první nesmělá kytička, a hrála si na honěnou s podzimními listy.

Její kmotra si zase všímala jí, a jednoho dne se jí zeptala: „Cožpak ty nikdy nemáš hlad jako my ostatní?“

Holčička nejprve té otázce vůbec nerozuměla. Vždycky, když měla hlad, najedla se, ale pokaždé přestala, než byla úplně plná, aby si mohla jít ven hrát.

„Proč bych měla mít hlad?“ zeptala se zmateně své kmotry. „Každý den je pro mě připravená nová slavnost. Pojď se mnou ven. Ukážu ti to.“

A tak pozvolna začala další změna. Vedeni dětmi se dospělí z království jeden za druhým postupně začali radovat z pokladů, které se nikdy nevyčerpají. Už nepotřebovali tak bohatá a rozmanitá jídla, která se musela rychle sníst, aby se nezkazila. Dokonce i král začal méně trpět návaly hladu a touhy po věcech, které nepřetrvají. A jak šel čas, království se opět stalo místem radosti a spokojenosti.

Margaret Silfová

35. Princova socha

*K*dysi žil jeden princ, který byl velmi pohledný, měl však křivá záda. Vypadalo to, že tato vada mu celý život brání v rozvinutí jeho plného a skutečného potenciálu. Měl na sebe velmi nelaskavý názor a vždy od ostatních čekal jen odsudek a kritiku. I když ho lidé za něco chválili, nikdy nedokázal uvěřit tomu, že jejich obdiv je upřímný.

Jednoho dne se jeho otec, král, rozhodl, že povolá nejlepšího sochaře v zemi. Požádal ho, aby vytesal princovu sochu, což sochař poslušně splnil. Byl shodou okolností jedním z princových velkých obdivovatelů, a tak pro něj vytvořil nádhernou sochu – a ještě navíc na ní měl princ záda zcela rovná.

Dokončená socha byla vztyčena na hlavním nádvoří královského paláce, kde kolem ní princ denně chodil, když plnil své povinnosti.

A postupně, během několika následujících měsíců a let, se přihodil zázrak. Kdykoli princ procházel kolem své sochy a zastavil se, aby se na ni podíval, připadalo mu, že kdesi uvnitř sebe slyší hlas, který ho vybízí, aby se pokusil být skutečně tím, kým být může. A jeho záda byla čím dál rovnější a on začal kráčet v plné výši a každým dnem se stával víc a víc osobou, kterou – jak král dobře věděl – skutečně byl.

Převyprávěný příběh Briana Cavanaugha

36. Hádka mezi nářadím

Před dávnými a dávnými časy byla daleko na severu dílna místního tesaře.

Jednoho dne, když byl tesař kdesi pryč, strhla se mezi nářadím na ponku velká hádka. Táhla se už dlouho, byla čím dál trpčí a týkala se nutnosti vyloučit určité nástroje z jejich komunity.

„Musíme jednoznačně vyloučit Sestru Pilu,“ začal jeden z nástrojů. „Kouše a brousí si zuby. Má dozajista tu nejnásilnější povahu, jakou si jen lze představit.“

„Zcela určitě nemůžeme dovolit, aby mezi námi zůstal Bratr Hoblík,“ ozval se další. „Vždyť všechno, čeho se dotkne, poškrábe!“

„A pokud jde o Bratra Kladivo,“ přidal se třetí, „shledávám jej nudným a ještě navíc hrubým. Pořád jen do něčeho buší a jde nám tím všem na nervy. Zbavme se ho.“

„A co hřebíky?“ zeptal se čtvrtý. „Jak od nás někdo může očekávat, že budeme žít bok po boku s tak špičatými povahami? Představují pro nás všechny velké riziko. A rašple i pilník jakbysmet! Život s nimi je jedno velké neustálé drhnutí! A když už jsme u toho, měli bychom poslat pryč i smirkový papír, protože mám dojem, že to on je důvodem, proč v této dílně zavládla tak nespokojená nálada!“

Celá debata se po chvíli zvrhla v pravou vřavu, v níž se každý snažil překřiknout každého. Historie nezaznamenaná, jestli to bylo kladivo, kdo obvinil pilu, nebo hoblík, který protestoval proti hřebíkům. Výsledek celého sporu

však byl ten, že se postupně všechny nástroje navzájem vyloučily!

Po návratu tesaře všechny hádky náhle ustaly a nástroje ztichly.

Zvedl do ruky velký kus dřeva a přiřízl jej kousající Sestrou Pilou. Pak jej uhladil hrubým a drsným hoblíkem. Nudným a neurvalým Bratrem Kladivem do něj zatloukl nebezpečné a špičaté hřebíky. Poté, co použil Bratra Rašpli a Bratra Smirkový papír, proměnil se povrch dřeva v hladký a sametový na dotek.

Ani jediný z nástrojů nebyl ponechán stranou po celou tu dobu, co tesař vyráběl...

...kolébku!

Kolébku, která měla uvítat malé dítětko.

Kolébku, která měla hostit nový život.

Převyprávěný švédský lidový příběh

37. Prsten, který odmítl zmizet

Příběh toho prstenu se udál před dlouhou dobou a v daleké zemi. Nebo to snad bylo včera a někde za rohem? To si už musíte rozhodnout sami.

Příběh začíná, jak by měly začínat všechny dobré příběhy: láskou. Žili, byli princ a princezna – nebo možná úplně obyčejný hoch a dívka, kteří se do sebe nesmírně zamilovali. Život se před nimi vinul jako jeden velký příslib štěstí – připadalo jim, že všechny jejich touhy i přání jsou nadosah. Na znamení své lásky si vyměnili prsteny. Nějakou dobu se zdálo, že jejich bezstarostné dny jsou naplněny jen a jen sluncem. Dokud se na obzoru nezačaly stahovat bouřné mraky, které pošpinily jejich srdce hněvem a nedůvěrou.

Když bouře propukla naplno, začali se hádat. Vrhali proti sobě trpké výčitky jako blesky a hromy. A princezna nakonec odešla a řekla, že prince už nikdy v životě nechce vidět. Přišla zima a zmrzlou zemi pokryl sníh. A led neústupnosti a neschopnosti odpouštět pokryl všechna ta místa, která byla kdysi sídlem lásky. Princovo srdce se celé poničilo a pokřivilo žalem – a už takové zůstalo. Ve vzteku na svou někdejší ztracenou lásku odhodil svůj prsten daleko od sebe, kde zapadl do hlubokého sněhu, jako by s ním mohl odhodit i svou bolest. Ale když se vrátilo jaro a sníh zase roztál, našel ten prsten jeden malý hoch z vesnice. Vrátil ho princ, protože na něm byly vyryty jeho iniciály spolu se jménem jeho ztracené princezny.

Ubíhal rok za rokem a princ, který teď byl nelítostným válečníkem a dobyvatelem, vzal prsten ke klenotníkovi a prodal ho. Myslel si, že tím se snad konečně zbaví jeho kouzla. Ale o několik týdnů později objevil jeden princův starý přítel prsten v zastavárně. Poznal iniciály svého přítele, koupil ho a navrátil ho opět jeho právoplatnému majiteli. Princ si zoufal. Cožpak nic nezlomí tu zlovolnou moc prstenu? Cožpak se nikdy nezboví svých trpkých a bolestných vzpomínek?

Roky šly dál a z prince se stal nevrlý osamělý muž, prostoupený mnoha neduhy, které neměly žádnou zjistitelnou příčinu – jako by jeho tělo bylo v nepřetržitěm stavu hněvu a pohany. Lidé se mu vyhýbali, protože nechtěli přicházet do styku s jeho mrzutostí a hněvem. Princ byl zoufalý a pomalu upadl do bídy.

Chtěl nalézt úlevu pro svou bolavou duši i tělo za každou cenu, a tak vyhledal jednu moudrou ženu, která žila v nedalekém údolí. „Jsi velmi nemocný,“ řekla mu. „Tvoje tělo se neuzdraví, dokud se neuzdraví tvoje mysl a srdce.“

„Nemám žádné peníze,“ řekl té ženě. „Ale můžu ti místo nich dát zlatý prsten.“

Žena si od něj vzala prsten a podívala se na iniciály, které byly vyryty na jeho vnitřní straně. A svýma moudrýma očima z nich vyčetla celý příběh. „Moje rada na tvé neduhy zní takto,“ řekla mu. „Musíš ten prsten nosit, protože má na sobě vyryto tvé jméno.“ A s těmi slovy ho poslala pryč.

Zoufalý princ udělal, jak mu přikázala ta moudrá žena. Navlékl si prsten opět na prst poprvé od chvíle, co ho opustila jeho jediná pravá láska. Nejprve ho téměř popálil – tak bolestný byl jeho dotek. Ale jak ubíhaly dny, začal se cítit

o něco lépe. Jeho hněv a úzkost pozvolna mizely. Jeho výraz změkkl, svaly se uvolnily. Ale nejdůležitější ze všeho bylo to, že se z jeho vzpomínek začal vytrácet hněv a vztek. A břehy jeho okoralého srdce začaly omývat první nesmělé vlnky odpuštění. Roky sebezapírání byly pryč. Princ rozpoznal svou bolest a přijal ji. Začal čas uzdravování.

Margaret Silfová

38. *Přání námořníků*

*K*desi žil jeden kaplan, jenž poskytoval duchovní služby námořníkům, kteří přistáli u jeho břehů a byli daleko od svých domovů.

Jednoho dne dorazila do doků velká nákladní loď, a kaplan vyšel, aby se podíval, jestli její posádka něco nepotřebuje. Kapitán jej srdečně přivítal a kaplan mu nabídl své služby.

„Kdyby vaši muži v době, kdy budete kotvit v přístavu, cokoli potřebovali, anebo kdyby chtěli, abych je někam vzal, dejte mi vědět.“

O pár hodin později za ním kapitán přišel.

„Ptal jsem se členů posádky, co by tady chtěli nejraději dělat,“ řekl kaplanovi.

Kaplan pozorně poslouchal a napůl se obával, že muži budou mít nějaká extravagantní přání, která nebude schopen vyplnit. Kapitán mezitím pokračoval: „Požádali mě, jestli byste je nevezl někam, kde by se mohli projít po trávě.“

A tak se stalo, že kaplan vzal všechny tyto muže, většinou filipínské, ukrajinské a čínské námořníky, kteří posledního půl roku strávili na moři a pod nohama měli jen ocelovou podlahu lodi, do blízkého parku. Jakmile tam došli, všichni si vyzuli boty i ponožky a s viditelnou radostí se procházeli bosí po trávě.

„Člověk by si mohl myslet, že jsem jim daroval celou zemi,“ usmíval se kaplan, když mi ten příběh vyprávěl.

„Vždyť to jste také udělal,“ odpověděla jsem.

Margaret Silfová

39. Host na slavnosti

Americká rodina z malého města měla za sousedku paní Caseyovou. Matka té rodiny ji často navštěvovala, nosila jí jídlo a dělala jí společnost. Paní Caseyová tomu byla moc ráda, protože ve skutečnosti pomalu a v bolestech umírala na těžkou chorobu, při které jí postupně uhnívaly svaly. V důsledku toho se kolem ní neustále šířil nepříjemný zápach, jehož se nemohla zbavit, takže nebylo nijak snadné být jí nablízku.

Přišlo Díkůvzdání a laskavá sousedka pozvala paní Caseyovou, aby se přidala k jejich rodinné slavnostní večeři. Ale její dvě děti protestovaly. Hlavně mladší hoch byl proti a řekl matce, že zápach paní Caseyové u stolu mu úplně zkazí radost z večeře. Jednoznačně odmítl sedět kdekoli v její blízkosti.

Nicméně když byla večeře hotová, zjistil, že je usazený přímo naproti jejich ubohé sousedce. Nakrčil nos a snažil se se sklopenýma očima rychle jíst, mluvil co nejméně a nechoval se ani trochu laskavě, ale chladně a sverpě.

Pak přišly na řadu sladké brambory – chlapcův nejoblíbenější chod. Bylo jich dostatečné množství. Všichni věděli, že pro každého u stolu bude jeden. Když však brambory přišly ke staršímu synovi, porušil nepsané pravidlo, a vzal si dva. Paní Caseyová si toho také musela všimnout, protože když se mísa dostala k ní, podala ji rovnou dál a nevzala si žádný. Nakonec mísa přišla až k mladšímu chlapci – byla na ní už jen jediná sladká brambora. Podíval se na ni, zamyslel se, pak vzal nůž, rozkrojil ji na dvě půlky a jednu

z nich podal s plachým a rozpačitým úsměvem paní Caseyové.

A v té chvíli došlo k něčemu úžasnému. Všiml si totiž, že už paní Caseyová vůbec nepáchne! Vzala si od něj polovinu brambory, s vděčným úsměvem mu poděkovala a všichni dohromady si užívali skvělou večeři – skutečné Děkuvzdání!

Převyprávěný příběh Sr Jose Hobdaye

40. Cínová krabička

Aukce všem doslova lámala srdce. Bob a Paulina byli svoji čtyřicet let, spoustu toho spolu zažili, prošli mnoha problémy, a nakonec se rozvedli. Rozplétání těch vláken, kterými za oněch čtyřicet let prorostli, bylo neskutečně bolestné. Jejich domov a všechno v něm se teď prodávalo a oni měli jít každý svou vlastní cestou.

Aukce už byla téměř u konce, když přišel na řadu poslední předmět – malá cínová krabička, která se nezdála nijak cenná. Ale Bob zvedl ruku. „Ne, to není na prodej,“ řekl a odložil cínovou krabičku stranou. Pak aukce skončila. Bob odešel jedním směrem, Paulina druhým.

Přešly roky, až přišel den, kdy se měla vdávat jejich vnučka. Oba přišli na svatbu, kde jeden druhého viděli poprvé po několika letech. Čas uhladil hněv, zmenšil bolest a rozpustil zbývající trpkost. Brzy po svatbě Bob pozval Paulinu k sobě do bytu a tam si spolu dali čaj. Paulina se rozhlížela po místnosti a poznamenala: „Ty stále ještě máš tu starou cínovou krabičku.“

Bob sundal krabičku z poličky a otevřel ji. Nebylo v ní nic – a bylo v ní všechno. „To je moje krabička vzpomínek,“ řekl. „Když je mi smutno, otevřu ji, vytáhnu ven nějakou vzpomínku, aby mi pomohla. Nikdo jiný samozřejmě moje vzpomínky nevidí... až na tebe,“ dodal. „Ty bys je všechny poznala.“

Odmělčeli se a chvíli spolu seděli v příjemném tichu, až nakonec z cínové krabičky začaly proudit vzpomínky. „Pamatuješ si, jak jsme poprvé vzali děti, aby viděly oceán?”

A když jsme se nastěhovali do našeho prvního domu? A co tehdy, když jsme ztratili všechny klíče? A když jsme nemohli nastartovat auto? A vzpomínáš si, jak jsme byli šťastní, když se nám narodila vnučka?“

A tak to šlo dál. Padl soumrak a nastal večer. Stále spolu seděli, vytahovali jednu vzpomínku za druhou a vychutnávali si je spolu, tak vděční za to, že v té malé cínové krabičce zůstaly neporušené.

A zvláštní bylo, že v ní byly jen hezké vzpomínky. Nešťastné časy jakoby náhle už nebyly podstatné.

Když přišla noc a oni se měli opět rozloučit, Paulina Boba objala. „Víš co?“ řekla. „Mám dojem, že dnes jsme skončili jednu kapitolu našeho společného života a začali další, úplně novou a s jiným příběhem, ale která také bude psána láskou.“

Převyprávěný příběh Edwarda Hayse

41. Moudrost jizvy

Vážený člen jednoho kmene trpce želel ztráty svého jediného syna, který byl zabit šípem nepřítele. Lidé mu radili, aby na svůj žal hledal pomoc u medicinmana, a jednoho dne, když už byl žal nesnesitelný, jejich rady uposlechl a vyhledal ho.

„To zranění a žal poneseš až do smrti,“ řekl mu medicinman, „ale také se časem uzdravíš. Moje rada je taková: jdi do lesa a najdi nějaký vysoký a silný strom. Ten strom bude symbolem tebe sama. Vezmi sekyru a sekni do stromu tak, aby byl v jeho kmeni zářez. Pak jdi domů a celý rok se snaž léčit svůj zármutek. Pak se vrať ke stromu, vlož svou ruku do jizvy po sekyře a všimni si, že se teprve začíná zacelovat. Vrať se k tomu stromu pak každý rok, pokaždé vlož do oné jizvy dlaň a myslí přitom na svého ztraceného syna.“

Otec zlomený žalem se zachoval podle medicinmanovy rady. Každý rok se vracel, cítil soucit se stromem, který zranil, a dokonce začal být schopen soucítit i sám se sebou. Každého roku se jizva v kůře a dřevě víc a víc zacelovala. Po nějaké době po ráně sekerou zůstala jen nezřetelná jizvička. A stejně tak byl rok od roku zármutek toho muže méně trpký a o něco snesitelnější.

O mnoho let později se ten vrátil k medicinmanovi, aby mu poděkoval za jeho radu. „Nejen, že jsem se naučil, že čas vyléčí i ty nejhlubší rány, ale také jsem začal soucítit se stromy, s mými bratry a sestrami v kmeni, i se sebou. Možná budu dokonce schopen odpustit i tomu muži, který mi zabil syna. Ale myslím, že na mém srdci budu mít vždy

jizvu, stejně tak, jako ta jizva zůstane i na stromě, který jsem poranil.“

„Ano, tak to bude,“ odpověděl medicinman. „Ale dovol té jizvě, aby ti připomínala, že jsi byl nejen zraněn, ale také vyléčen.“

Převyprávěný americký lidový příběh

42. Zákopová válka

*K*dyysi žili dva farmáři, kteří obdělávali sousední pozemky. Bývali to dobří přátelé, ale pak se rozhádali a od té doby spolu nechtěli promluvit ani jediné slovo.

Jednoho dne se snesl z nebe Duch Zášti a našeptal jednomu sousedovi do ucha: „Co kdybychom vykopali mezi tvým a sousedovým pozemkem hluboký příkop? Tak se nebude moci dostat na tvou stranu.“ A jak řekl, tak se stalo. Soused hněvivě pozoroval, jak ten hluboký příkop rozdělil půdu na dvě části.

Duch Zášti, potěšený tím, co se mu podařilo, šel k druhému muži a pošeptal mu do ucha: „Podívej se, jakou záštiplnou věc udělal tvůj soused. Co kdybychom postavili mezi tvým a jeho pozemkem vysoký plot, takže bys už neviděl z oken na jeho farmu?“ A tak ten muž zavolal tesaře, který procházel krajem, a požádal ho, aby zhotovil vysoký plot.

Když tesař přišel, okamžitě poznal, v čem je problém. Vzal si od farmáře sloupky dřeva, hřebíky, kladivo a pilu, a pustil se do díla. Farmář mezitím odjel na trh.

Když se však večer vrátil domů, nenašel tam plot, ale most, který vedl přes příkop a který byl nejen dokonale ukotvený, ale navíc ještě krásně vyřezávaný.

Než se zmohl na protesty, uviděl ke svému úžasu, že se k němu přes most blíží jeho soused s napřaženou rukou. „Poté, co jsem tak zlovolně vykopal mezi našimi pozemky příkop, jsi mi nabídl přátelství ve formě tohoto

nádherného mostu. Podejme si ruku a nechme minulost spát. Odted' bud'me zase nejen sousedy, ale také přáteli.“

Pak si povšimli tesaře, který odcházel. Zavolali na něj a pozvali ho na večeři. „Rád bych zůstal,“ odpověděl. „Ale musím jít dál. Musím ještě postavit hodně mostů.“ A s těmi slovy odešel.

Neznámý autor

Láska a soucit

43. Slůvko pochvaly

Silo, bylo jedno pochvalné slůvko. Toužilo vyrůst v něco velkého a silného, ale jeho matka ho pohladila po hlavě a řekla mu: „Obávám se, že budeš vždycky malé, ale nikdy nezapomeň na to, že pochvalné slovíčko je vždy víc než ta nejmocnější slova příkazu.“

Když se tak jednou potulovalo světem, málem ho jedno ráno zašlápl muž, který spěchal, aby se dostal včas do kanceláře. Rychle si vyskočilo na rožek jeho kuffíku a šlo s ním. V kanceláři se pak posadilo na jeho stůl a rozhlíželo se kolem. Zaraženě poslouchalo, jak si vylévá svou špatnou náladu na lidi, kteří pro něj pracovali. „Proč jste přišel pozdě?“ křičel na jednoho kolegu. „Ještě jednou, a už se nemusíte obtěžovat chodit vůbec!“

„Okamžitě to udělejte,“ vyštěkl na dalšího. „Už to mělo být hotové dávno!“

„Udělejte mi čerstvou kávu,“ zavrčel na svou sekretářku. „Z téhle je už jen studená břechka!“

Pak uslyšel slůvko, které k němu promluvilo z jeho stolu. „Promiňte, pane, měl byste nějaké použití pro pochvalné slůvko?“

„Pochvala!“ odfrkl si. „A za co? Tihle lidi jsou tady proto, aby pracovali a vydělávali mi peníze. Pochvaly k ničemu nejsou!“ A tak pochvalné slůvko jen těžce polklo a vydalo se dál.

O kousek dál na ulici našlo velký dům s otevřeným oknem. V kuchyni pobíhala sem a tam jakási žena, která se horečně snažila uvařit jídlo, zatímco peskovala tři děti, které netečně odmítaly dělat, oč je žádala.

„Okamžitě si uklid' ty hračky!“ poručila jednomu.

„A ty si rychle napiš úkoly,“ obrátila se k druhému.

„Ještě jednou zakřičíš a půjdeš do postele bez večeře,“ pohrozila třetímu.

Pochvalné slůvko bylo celým tím povykem úplně vystrašené. „Promiňte,“ přitočilo se k té ženě, „neměla byste použití pro pochvalné slůvko?“

„Na co?“ odsekla zlostně žena. „Potřebovala bych spíš tři páry rukou a velkou rákosku, abych ty tři udržela v poslušnosti. A teď vypadni z méj kuchyně!“

Pochvalné slůvko si otřelo z tváře slzičku a vydalo se dál.

Nakonec přišlo do školy. Vklouzlo do třídy a posadilo se na roh učitelského stolku. Děti ve třídě nebyly zrovna veselé a některé dokonce plakaly, protože učitelka měla pro jejich práci a snahu jen slova kritiky. Pochvalné slůvko zaraženě poslouchalo, jak na ně křičí své pokyny a příkazy. „Sed'te rovně! Přestaňte se vrtět! A ty se postav do kouta! Pohněte s tou prací! Buď'te zticha!“

A pak se stalo něco pozoruhodného. Učitelka se na nějakou chvíli odmlčela, protože měla pocit, že zaslechla nějaký tichý hlas. „Promiňte,“ řekl jí ten hlas. „Neměla byste použití pro pochvalné slůvko?“

Najednou to vypadalo, jako by zase vyšlo slunce. Děti nemohly věřit svým uším.

„Tvoje psaní se velmi zlepšuje, Davide.“

„A tohle je krásný obrázek. Bridget, tvoji rodiče na tebe budou pyšní, až ho uvidí.“

„Jamie, dnes jsi mi doopravdy hodně pomohl. Děkuji ti!“

Pochvalné slůvko bylo celé šťastné. Hledělo na to, jak se dětské tvářičky uvolňují a začínají znovu zářit. Ve třídě bylo také najednou tepleji, vzduch se zdál čistší. Přišlo sem štěstí.

Pochvalné slůvko běželo za svou maminkou a vyprávělo jí, co za celý den prožilo za dobrodružství.

„Tak to vidíš, miláčku,“ usmála se maminka. „Sice jsi maličké, ale jsi silnější než všechny ty velké a hlasité příkazy. Jsi tak silné, že jsi dokázalo vnést do lidských srdcí slunce.“

Převyprávěný německý lidový příběh

44. Zrodila se hvězda

Robbiemu nikdy sporty nijak zvlášť nešly. Hrál fotbal sice průměrně, ale bylo jasné, že hvězda z něj nikdy nebude. Sám si říkal, že nejspíš zůstane napořád jen náhradníkem. Rád ale chodil na všechny zápasy, pobavil se se svými spoluhráči, a když ho potřebovali, snažil se, co mohl. Na všech zápasech s ním byl také jeho dědeček, povzbuzoval ho, chválil ho za jeho snahu a úsilí a ujišťoval ho, že když vytrvá, stane se z něj jednoho dne velký hráč.

Robbiemu bylo dvanáct let, když jeho milovaný dědeček zemřel. Chlapce nebylo možné utěšit. Připadalo mu nesnesitelné, že dědeček, který byl vždycky s ním, odešel. Že už nikdy nebude stát u postranní čáry a fandit mu.

Zrovna dva dny po dědečkově pohřbu se konal ve škole důležitý fotbalový zápas. Nikdo nečekal, že by se tam Robbie ukázal, protože všichni věděli, jaká ztráta ho postihla. Takže byli všichni velice překvapení, když se objevil ve svém pruhovaném dresu, usadil se na lavici, pozoroval hru a přemýšlel o dědečkovi... přemýšlel a přemýšlel...

Jeho usebrání přerušil hlasitý výkřik. Na hřišti se něco stalo – jeden z hráčů byl zraněný a zdravotníci ho odnášeli na nosítkách. Sotva si to Robbie uvědomil, už na něj volali. „Robbie! Jsi připravený?“ V tom okamžiku v Robbieho mysli něco zapadlo na své místo. Postavil se a vběhl na hřiště.

A začal hrát, jako ještě nikdy nehrál a přihrával, jak se mu to ještě nikdy nedařilo – se smrtící přesností. A pak, tři minuty předtím, než zazněla závěrečná píšťalka, vstřelil rozhodující vítězný gól.

I Robbieho toho dne z hřiště odnášeli – ale ne na nosítkách! Odnášeli ho na ramenu jeho šťastní spoluhráči. Pak za ním přišel trenér a poplácal ho po zádech. „To bylo skvělé, kamaráde,“ řekl mu. „Hrál jsi jako profesionál. Takhle tě dáme do základního týmu. Nikdy jsem tě neviděl tak hrát. Co to do tebe dnes vjelo, chlapče?“

„Myslím, že to byl děda,“ odpověděl Robbie skoro neslyšně.

„Tak to jo,“ pronesl trenér. „Všem nám je líto, co se stalo, synku. Je mi líto, že se na tebe dnes nemohl podívat.“

„Ale o to právě jde,“ namítl Robbie. „Víte, můj dědeček byl slepý. A teď, když je v nebi, je to poprvé, co mě vlastně mohl vidět hrát. Musel jsem mu předvést to nejlepší, co dovedu. A už to tak budu dělat pořád.“

Neznámý autor

45. *Charlieho srst*

Charlie byl kříženec lamy a alpaky. Věděl, že s ním není něco v pořádku – vždyť lamy ani alpaky v zoo s ním nechtěly mít nic společného. A ani jinak v zoo neměl právě nejšťastnější život. Lamy se vždy seběhly do jednoho chumlu a dělily se o svá lamí tajemství – stejně to dělaly i alpaky. Mezi těmito dvěma skupinami zvířat navíc neplála žádná velká náklonnost. Na jednom se ale dokonale shodly – nechtěly mezi sebe přijmout takové podivné křížené stvoření, jakým byl *Charlie*.

Charlie v zoo dokonce ani neměl žádné jméno! Ani ředitel ho nechtěl, a tak všichni byli rádi, když zástupci místní školy požádali, jestli by si *Charlieho* nemohli vzít k dětem na hraní. A tak se *Charlie* se strachem a úzkostí vydal vstříc novému životu. Báł se, to je jasné, ale říkal si, že horší než v zoo to snad být nemůže.

A skutečně – vlastně se všechno změnilo výrazně k lepšímu. Děti byly na *Charlieho* moc hodné. Nevěděly, že je to kříženec. A zejména jeden malý chlapec, jmenoval se *Jimmie*, s *Charliem* trávil hodně času, a brzy se také naučil, jak ho hřebelcovat a krmit. *Jimmie* věděl dost o tom, jaké to je, když člověk není tak úplně přijímaný. Neměl tátu a bydlel s maminkou a starším bratrem – při takovém životě neměli peněz nazbyt, a *Jimmie* vždy chodil do školy ve starém oblečení, které po někom zdědil. Takže starost o *Charlieho*, čas, který s ním mohl trávit, byl pro něj velkou radostí. Byl si docela jistý, že mu *Charlie* rozumí každé slovo. A co bylo ještě důležitější – věděl, že mu *Charlie* rozumí i v tom, co

mu *neříká* – to vše, co nedokázal vyjádřit slovy, tu tichou touhu a volání svého srdce. Ano, Charlie tomu rozuměl – tím si byl Jimmie jistý.

Jednoho dne přišli do města střihači a Jimmie v hrůze hleděl na to, jak Charlieho zbavili veškeré srsti. Celou tu dobu Jimmie nespustil ze svého přítele zrak. A Charlie na něj hleděl velkýma hnědýma očima, jako by ho chtěl uklidnit: „Nedělej si o mě starosti, kamaráde. Srst mi zase naroste.“ Ale střihači nebyli zdaleka tak laskaví.

„Srst téhle staré herky není k ničemu,“ říkali. „Není to lama, ani alpaka. Tuhle vlnu nikomu neprodáme.“ A tak Charlieho srst hodili na podlahu jako bezcennou. Jimmie-mu to mohlo utrhnout srdce.

Když střihači odešli, přišla učitelka a nechtěnou srst smetla na hromadu. Nejprve se jí chtěla zbavit, ale pak dostala nápad. „Co kdybych ji s dětmi spředla, aby se naučily, jak funguje kolovrátek?“ pomyslela si.

A tak se děti v příštích několika týdnech na Charlieho srsti učily, jak se přede. A postupně se srst měnila v měkkou hnědou vlnu, z níž nakonec byl teplý svetr. Děti byly z té proměny celé vzrušené – všechny si ten teplý měkký svetr chtěly vyzkoušet.

Když byla celá práce u konce, paní učitelka svolala děti a pověděla jim, k čemu se rozhodla. „Všichni jsme měli radost, když jsme viděli, jak se Charlieho srst změnila v užitečný svetr právě tak pro malého chlapce. Myslím, že by Charlie byl rád, kdyby ho dostal jeden malý chlapec, který se o něj láskyplně a věrně staral celý rok. Ten svetr je tvůj, Jimmie.“

Všechny děti začaly tleskat a Jimmie planul hrdoostí a radostí – vždyť stěží dokázal uvěřit svému štěstí! A pak šel rovnou za Charliem, objal ho kolem krku a poděkoval mu. Charlie na něj tiše hleděl a ty jeho velké hnědé oči jako by mu také děkovaly: „Staral ses o mě, a teď se zase budu starat já o tebe. To je velký koloběh života – péče, sdílení, láska a dávání.“

Margaret Silfová

46. Nalezená láska

Byla jedna krásná dívka, která žila úplně sama. Mnoho chlapců se s ní chtělo oženit, ale ona se vždycky bála, že ji chtějí jen pro její krásu a ne pro ni samotnou, a tak pokaždé odmítla.

Jednoho dne se o této dívce doslechl ďábel a rozhodl se, že si ji uchvátí pro sebe, aby s ní trochu prozářil peklo. Jednoho dne zaklepal na její dveře převlečený za žebráka. Dívka měla laskavé srdce, a tak ho vpustila dovnitř. Jakmile se za ďáblem zavřely dveře, odhodil se závanem síry a zábleskem ohně svůj převlek a ukázal se dívce v pravé podobě. Ta byla samozřejmě velice vystrašená.

„Přišel jsem, abych si tě vzal do pekla,“ oznámil jí.

Ale ona odmítla. „Nemůžeš mě přinutit, abych s tebou odešla,“ pronesla pevně.

„To je pravda,“ přikývl ďábel. „Před tvou smrtí si tě nemůžu vzít bez tvého souhlasu. Ale pokud se mnou půjdeš, budeš tam zdaleka tou nejkrásnější dívkou.“

„Ale já jsem už nejkrásnější dívkou *tady*,“ namítla.

„To je pravda,“ musel přiznat ďábel. „Ale v pekle bude tvoje krása věčná a nikdy nepomine.“

Při této nabídce dívka zaváhala, protože ji myšlenka na věčnou krásu skutečně lákala. Pak se však rozpomněla, že to, po čem skutečně touží, není krása, ale láska.

„Je v pekle nějaká láska?“ zeptala se ďábla.

Na tuto otázku ďábel samozřejmě neměl uspokojivou odpověď. Rozhodl se tedy ještě počkat a tento problém obejít. Věděl totiž, že bez souhlasu si sice nemůže vzít

dívku – může si však vzít její krásu. A tak zase v oblaku dýmu a ohně zmizel a vzal si s sebou její krásu.

Uběhly dva roky a ďábel stále na tu dívku nezapomněl. Byl zvědavý na to, jak si vede bez své krásy, a tak se opět vydal na zem. V její chaloupce našel ošklivou ženu, která žila s ošklivým mužem. V kolébce spalo stejně ošklivé dítě. Ale kolem stolu a krbu se vznášela tak silná aura lásky, že ďábel musel v šoku ustoupit. Dívka konečně našla to, po čem celý život toužila.

Převyprávěný příběh Natalie Babbittové

47. *Andělský polibek*

Linda Maria se narodila s rozštěpem patra. Žila v chudé zemi, a tak nikde poblíž nebyli lékaři, kteří by jí dokázali pomoci. Vyrůstala tedy se znetvořenou tváří, nedokázala se pořádně napít nebo se i usmát. Ostatní děti si z ní dělaly legraci – a dokonce i někteří dospělí se v její přítomnosti necítili dobře. Cítila se osamělá a nemilovaná.

Jednoho dne do její vesnice přijela nová učitelka. Všechny děti i jejich rodiče si ji okamžitě zamilovali. Byla tak hezká a laskavá, že jí všichni chtěli vyhovět. Ale Maria zůstala v ústraní, co nejvíce z dohledu, protože se bála, že ani tahle nová paní učitelka s ní nebude chtít nic mít.

Čas běžel a zdálo se, že nová učitelka vychází se všemi stejně dobře – i s Marií. Ale Maria se nedokázala přimět k tomu, aby nově příchozí věřila, a tak zůstávala odtaziťatá a rezervovaná. Tak tomu bylo až do dne, kdy paní učitelka požádala všechny děti, aby jí napsaly svůj životní příběh.

Maria netušila, co by měla napsat. Příběh jejího života nebyl vůbec pěkný. Ale možná, napadlo ji, že by ho mohla trošku vylepšit. Takže nakonec dala své paní učitelce tento příběh: „Kdysi žila jedna malá dívka, která se narodila ošklivá, a nikdo s tím nemohl nic dělat. Nikdo ji neměl rád, nikdo si s ní nechtěl hrát. Ale jednoho dne ji přišel ve spánku navštívit anděl. Láskyplně se nad ní sklonil a políbil ji na čelo. A když se příštího dne ráno probudila, podívala se do zrcadla a viděla, že je krásná. Ten andělský polibek ji přes noc změnil a ona pak už žila šťastně až do smrti.“

Toho večera si paní učitelka četla příběhy, které jí děti napsaly. A když se dostala k Mariinu, vstoupily jí do očí slzy. Příštího dne dětem jejich příběhy vrátila. Maria si vzala ten svůj – čekala, že za něj dostane špatnou známku. Ale místo toho našla dole na stránce tuto poznámku: „Mario, přála bych si, abys byla mojí dcerou,“ napsala jí paní učitelka. Tam, kde jí skanuly na papír slzy, byla písmena trochu rozmazaná.

Od toho dne Maria věděla, že se její sen vyplnil – anděl skutečně přišel a políbil ji. A ona od toho dne už nebyla jako dřív.

Převyprávěný lidový příběh

48. *Biskupčin prsten*

W Kanadě kdysi žila jedna malá dívka. Její maminka byla Keltka, která pocházela ze Skotska, a tatínek pocházel z kmene Cree. I když nikdy nebyli bohatí, vychovávali ji i její sourozence s velkou láskou.

Když dívka vyrostla, cítila se povolána ke kazatelské službě, a tak začala sloužit těm, kteří žili na okraji společnosti. Láskyplně pro ně kázala svým typickým tichým způsobem – a když byla s nimi, cítila se být spíš jednou z nich, než aby se starala o církevní hierarchii. Nikdo proto nemohl být překvapený víc než ona sama, když byla na synodu zvolena biskupkou.

Jak určitě víte, biskupové nosí na znamení svého úřadu zvláštní prsten. Tato nově zvolená biskupka však neměla peníze na nějaké luxusní zboží. Měla jen jeden nádherný ametyst, ale když ho vzala ke zlatníkovi, aby jej zasadil do zlata, vypočítal jí cenu, která vysoce převyšovala vše, co si mohla její rodina dovolit. „A kromě toho,“ upozornil ji, „tenhle kámen není úplně čistý. Má v sobě kazy.“

Když nová biskupka oznámila své rodině zlatníkův verdikt, snažili se klidně ten problém vyřešit. Všichni jí dali nějaký ten kousek zlata, který našli doma. Zlomenou náušnici, kousek zlatého řetízku, dokonce zlatý zub. Všechny tyto dary byly poškozené, nechtěné, odložené. A všechny byly věnovány s radostí. Když biskupka přinesla zlatníkovi všechny tyto úlomky zlata, roztavil je a vytvořil z nich nádherný prsten s lůžkem pro ametyst. Po dokončení na něj vyryl keltské spirituální znamení a symbol kmene Cree.

Uvnitř nového prstenu byl zasazen i zlatý kroužek, který věnoval její otec mamince ve svatební den – na znamení vytrvalosti, věrnosti a lásky.

Biskupka nosila ten prsten s pokorou a pýchou – byla hrdá na svou nejbližší rodinu i na rodinu svého společenství, a pokorně si připomínala, že je povolána shromažďovat všechny zlomené, zanedbané, odvržené a nechtěné lidi a přizvat je k něčemu krásnému a novému. A přitom nikdy nezapomněla na to, že stejně jako její ametyst, i ona má mnoho kazů, které potřebují zásah věčného zlatníka.

Margaret Silfová

49. Kovář

Ve vesnici žil kovář, a ten měl jednu vidění. Přišel k němu anděl Páně a řekl mu: „Posílá mě Pán. Přišel čas, aby sis vybudoval příbytek v jeho království.“

„Děkuji Pánu, že na mě myslí,“ odpověděl kovář, „ale brzy přijdou žně, víš. A lidé z vesnice budou potřebovat opravené pluhy a okované koně. Nechci vypadat nevděčně, ale myslíš, že by se zbudování mého příbytku v nebesích mohlo odložit na dobu, kdy bude tato práce hotová?“

Anděl se na něj podíval láskyplně a moudře, jak už to andělé umějí. „Uvidím, co se dá dělat,“ řekl a zmizel.

Kovář pokračoval ve své práci a už byl téměř hotov, když se dozvěděl o sousedovi, který onemocněl zrovna uprostřed sezóny setí. Podruhé, když uviděl anděla, ukázal na holá pole a prosil anděla: „Myslíš, že by věčnost ještě nějakou chvíli mohla počkat? Pokud nedokončíme práci, celá rodina mého přítele bude trpět.“ Anděl se opět usmál a zmizel. Kovářův přítel se zotavil, ale jinému vyhořela stodola, další trpce želel úmrtí své ženy a ještě další... a tak dál.

Kdykoli se anděl znovu objevil, kovář jen rozhodil ruce v gestu rezignace a soucitu a obrátil andělovy oči k místům všemožného soužení.

Jednoho večera začal kovář myslet na anděla a na to, jak ho tak dlouhou dobu dokázal od sebe držet v bezpečné vzdálenosti. Najednou se cítil velmi starý a unavený. „Pane,“ promluvil, „pokud budeš chtít znovu poslat svého anděla, asi ho už rád přivítám.“

Ještě ani nedomluvil, a anděl už před ním stál. „Jestli mě stále ještě chceš vzít s sebou,“ řekl mu kovář, „jsem teď připravený zabrat si místo v Božím království.“

A anděl se na kováře překvapeně zadíval, usmál se a řekl: „A kde myslíš, že jsi celé ty roky byl?“

Převyprávěný příběh Jacka McArdla

50. Mizející rabbi

*K*dyysi dávno žil jeden soucitný rabbi, který měl ve zvyku každý týden o Sabatu zmizet. Každý týden celá kongregace přemýšlela, kam asi odešel. „Možná se tajně setkává s Bohem,“ napadlo je. „Asi vystupuje na horu, jako před ním Mojžíš.“

Jednoho dne už jim zvědavost nedala a jeden muž z kongregace rabbiho tajně sledoval. Zjistil, že se převlékl za obyčejného rolníka a pomáhá staré postižené nevěřící ženě uklízet domek a připravovat sobotní jídlo.

Když se muž vrátil zpět ke své kongregaci, všichni se ho ptali: „Pověz nám, kam každý týden chodí? Vystupuje na svatou horu?“

„Ne,“ odpověděl ten muž. „Chodí ještě daleko výš.“

Převyprávěný příběh Anthonyho de Mella

51. Plášť, který se vrátil domů

Jednoho dne se ozvalo zabušení na dveře kláštera. Mnich, který otevřel, uviděl na schodech nuzného žebráka, který byl v silném mrazu oblečený jen v tenké košili a potrhaných kalhotách.

„Dobrý den, otče,“ pozdravil žebrák. „Chtěl jsem se zeptat, jestli náhodou nemáte nějaký teplý plášť navíc? Nemám žádný domov a zrovna dnes je doopravdy hrozná zima na to, aby byl člověk na ulici jen tak.“

Mnich se nad chvějícím se chudákem okamžitě slitoval. „Chvíli tady počkejte,“ řekl mu a šel do svého pokoje, kde visel na věšáku jeho jediný plášť.

O pár minut později byl zpátky u dveří a dal muži bez domova svůj plášť, aniž by pomyslel na to, jak se sám udrží v teple, když bude muset jít ven. „Potřebuje ho víc než já,“ pomyslel si.

O pár týdnů později mniši seděli u večeře a při rozhovoru došlo na téma bezdomovců. „Jeden tady nedávno byl,“ řekl kterýsi z mnišů. „Dal jsem mu svůj plášť.“

Pak se rozpomněl další mnich. „Totéž se stalo minulý týden mně.“ A jeden po druhém si mniši vybavovali, jak přišel ke klášteru muž bez domova a oni mu dali svůj plášť. Vypadalo to, že tuto zimu vypukla pravá epidemie mužů, kteří potřebovali teplý plášť.

Přiblížily se Vánoce. První mnich byl ve městě na trhu, když s překvapením uviděl toho bezdomovce, který si odnesl jeho plášť. Na trhu vedl malý pěkný krámeček, ve kterém

prodával pláště mnichů. Nic však neřekl a jen prošel kolem s vědoucím úsměvem na tváři.

A další byli taky spokojení. Vždyť ve městě bylo mnoho takových, kteří neměli žádné teplé oblečení. Například jeden starý muž byl doslova radostí bez sebe, když si mohl koupit dobrý plášť za tak vynikající cenu. Zaplatil za něj a hned si ho oblékl. Pak se vydal na cestu domů. Nedostal se však daleko, protože se zarazil, když uviděl u silnice ležet muže, kterého přepadla nemoc tak prudce, že omdlel. Nemohl vědět, že ten muž byl na cestě domů – do kláštera. Nemohl vědět, že jiní kolemjdoucí už zavolali sanitku. Jediné, co věděl, bylo to, že na silnici leží třesoucí se muž, který je úplně bezmocný a kterému je zima. Bez váhání si svlékl plášť, který si zrovna koupil, a položil ho jemně přes toho muže. „Potřebuje ho víc než já,“ pomyslel si.

A tak se plášť, který byl před mnoha týdny tak lehce darován, vrátil ke svému původnímu majiteli, nesen na vlně podvodu i velkorysosti, potřeby a soucitu.

Margaret Silfová

52. Vzpomínkový přehoz

*K*dysi žila jedna rodina – rodiče, sedm sester a milovaná babička, která bydlela v nedaleké vesnici. Rodina neměla mnoho peněz, a tak byly dívky vedeny k tomu, aby dokázaly z ničeho udělat něco a nikdy s ničím neplýtvaly.

Roky ubíhaly a přiblížil se den babiččiných sedmdesátých narozenin. Dívky jí chtěly dát nějaký úžasný dárek, a tak přemítaly, co by to mělo být – a jak to obstarají.

Pak dostaly skvělý nápad. Všimly si, že po všech těch letech je přehoz na babiččině posteli celý proleželý a vybledlý. Když budou všechny usilovně pracovat, věřily, že dokážou ušít nový. A tak daly dohromady všechny svoje úspory, aby koupily látku na nový přehoz. Rozhodly se, že by měl být materiálem i vzorem co nejpodobnější tomu starému, který tak dlouho a dobře sloužil.

Po několika měsících práce byl přehoz dokončen z poloviny. Byl velmi podobný tomu starému a látka stála dívky všechny jejich úspory. Ale přehoz ještě potřeboval nějakou teplou látku dospodu, aby byl příjemný na dotek a aby hřál. A na to už nezbývaly žádné peníze.

Sestry byly velice zklamané. Snily o tom, že by spodní stranu udělaly stejně krásnou jako lícovou, ale to se teď zdálo nemožné. A pak jedna z nich dostala nápad.

„Neexistuje způsob, jak bychom mohly koupit třeba nějaké hezké hedvábí, aby byla spodní strana stejně krásná jako horní,“ připustila. „Takže chci navrhnout tohle: když každá z nás prohledá všechny skříně a přinese zbytky nejruznějších materiálů, mohly bychom sešít tyhle kousky,

abychom ten přehoz dokončily. Vždyť na spodní stranu přehozu se stejně nikdo nebude dívat – a babička to pochopí.“

A tak prohledaly všechny skříňe a zásuvky a našly spoustu zbytků starých šatů, které nosily v dětství, a dokonce šatičky jejich dětských panenek. Pečlivě tyto zbytky nastříhaly a s láskou je sešily do patchworkového podložení přehozu.

Když konečně přišly babiččiny narozeniny, měla z nového přehozu velikou radost. Dívky trvaly na tom, aby si ho hned dala na postel. Vypadal skoro stejně jako ten starý, jen byl nový a barvy nebyly vybledlé. Byly si jisté, že se pod ním babičce bude spát moc dobře.

Představte si jejich šok, když se o několik dní později vypravily za babičkou a zjistily, že si přehoz dala rubovou stranou nahoru.

„Ale babi,“ namítaly, „máš ten přehoz opačně! Spodní strana je jen náhražka ze starých zbytků, které jsme sešily, protože už nám došla kvalitní látka.“

„Moje drahé děvenky,“ usmála se babička. „Když jsem obracela ten překrásný přehoz sem a tam a viděla jsem všechny ty kousky látek, přinesly mi spoustu šťastných vzpomínek. Ta hnědá látka je ze sukně, kterou jsi nosila ty, Mary, když jsi začala chodit do školy. A tato modrá látka je z tvé zástěrky, Jane. Učila ses tehdy vařit u mě v kuchyni a bylo ti sedm let. Pokud se nemýlím, tady ten jasně žlutý kousek je ze šatů tvjí oblíbené panenky, Lindo. A tento modře kostičkovaný kousek... není to z tvjí školní košile, Rosie? A tenhle proužkovaný... vždyť je to tvoje pyžamko, Susy! Nikdy taky nezapomenu na ty růžové taftové šaty, které jsi měla na oslavě svých osmých narozenin, Kate.“

A podívejte se – tohle zelené hedvábí koupil jednou na trhu váš dědeček. Udělali jsme z něj pro tebe šaty na tancování, Becky. A tohle?“ Babička ukázala na chlupatý kousek měkounké bílé látky. „To je dečka, ve které jste byly všechny zabalené jako miminka.“

Dívky umlkly. A babiččiny vzpomínky plynuly dál a dál, jak se rozpomínala na příběhy, jež se skrývaly za každým kouskem látky, kterými podložily přehoz.

„Nemohly jste mi dát lepší dárek, než je toto,“ řekla nakonec. „Ten přehoz udrží moje tělo v teple – a ty šťastné vzpomínky zahřejí moje srdce, kdykoli si budu připadat osamělá. Proto jsem ho obrátila rubem nahoru.“

Margaret Silfová

53. Příběh ševce

Jednoho chladného zimního dne procházel unavený a hladový pocestný hlučným městem. Doufal, že sežene něco k jídlu, a tak zaklepal na dveře jednoho bohatého muže. Dům byl dobře osvětlený a teplý, a pocestný viděl, že hned za závěsem kdosi stojí. Nikdo však neotevřel. Znovu zaklepal. Světlo v domě pohaslo, ale jinak se nic nestalo. Pocestnému bylo trapné žádat za těchto okolností o pomoc ještě jednou, a tak se vydal dál na cestu.

Celé příhody si povšiml jeden kolemjdoucí a upozornil pocestného, že ten bohatý muž by mu stejně nikdy nic nedal. Místo toho mu poradil, aby zašel do domu místního ševce, který byl dobře známý svou štedrostí. A tam, ve skromném ševcově příbytku, byl pocestný vřele uvítán celou ševcovou rodinou. Pojedl s nimi a pobavil je svými zážitky z cest. Když padla noc, vyspal se na podlaze u krbu, a když dalšího dne ráno odcházel, dal mu švec na cestu dva stříbrňáky.

Uběhl nějaký čas a ten bohatý muž nakonec zemřel. Všem to bylo jedno. Každý si ho pamatoval jen jako bezcitného a tvrdého souseda. Za ševcem lidé stále chodili pro pomoc, ale všimli si, že už je nezve dál a neprojevuje svou pověstnou štedrost. Místní pastor si této změny také všiml, a tak se nakonec zeptal ševce, co ji způsobilo.

Švec se přiznal, že má sotva dost na to, aby nakrmil svoji vlastní rodinu. Jeho štedrost byla možná jen z toho důvodu, že ten bohatý člověk vždy, když se ocitl někdo v nouzi, poskytl ševci prostředky, aby mu mohl pomoci. Nikdy však

nechtěl, aby se kdokoli o jeho velkorysosti dozvěděl, aby náhodou nezpychl.

Poté, co si pastor vyslechl ševcův příběh a pravdu o tom zemřelém bohatém muži, svolal všechny lidi z města, aby jim to pověděl. Řekl jim, že mnoho lidí dnes žije dobrý a šťastný život díky tajné laskavosti onoho boháče. A od toho dne se na jeho hrobě každý den objevovaly květiny a svíčky.

Převyprávěný příběh Lorraine Hartin-Gelardiové

54. Tři sestry

*N*a jednom dalekém poli kdysi rostla krásná rostlina, které se říkalo Sestra Kukuřice. V letních měsících, když na ni svítilo slunce, vyrostla do výšky a do síly, ale v horukém podnebí země vyschla a ztvrdla, takže ji bolely nohy. Zeslábla a spotřebovala hodně sil jen na to, aby dál rostla.

Sestra Dýně si všimla, co se děje a položila se k nohám Sestry Kukuřice, aby ochladila zemi, ulehčila své sestře bolesti a přivedla do země vláhu, takže nebude tolik sesychat. Sestra Kukuřice si ale všimla, že teď se Sestře Dýni nedostává dostatečného množství dešťové vody, jež padala přímo do jejího srdce, a tak naklonila své listy tak, aby tu vzácnou vodu nasměrovala na Sestru Dýni. Ta zase použila své drobné ostny k tomu, aby od nich obou odehnala hmyz a škůdce.

Kousek od nich na záhonku žila Sestra Fazole. Ta byla slabá a nedokázala unést ani svou vlastní váhu, a tak se vyšplhala po mnohem silnější Sestře Kukuřici. Na oplátku byla schopna vázat ve svých kořenech dusík, takže půda byla díky ní úrodnější a navíc Sestru Kukuřici posilovala ve větrných dnech.

A když nadešel čas sklizně, každá ze tří sester přinesla na stůl svoje vlastní vzácné dary. Sestra Kukuřice poskytla uhlovodany, Sestra Dýně dala vitamíny ze své dužiny a olej ze semínek, a Sestra Fazole přinesla bílkoviny a aminokyseliny.

A společně tyto tři sestry přinesly světu lekci o tom, jak žít a pracovat ve společné shodě.

Převyprávěná Irokézská legenda

55. *Cestovatel a kámen*

W horách kdysi žila dobrá a moudrá žena. Věděla, jak číst z větru či mraků, věděla, jaké bude počasí, a dokázala mluvit s ptáky a zvířaty.

Jednoho dne kráčela po horské stezce a její pohled padl na velký kulatý kámen. Zvedla ho a třela ho v rukou, všimla si jeho nápadné krásy a instinktivně poznala, že to musí být kámen velké ceny.

Dalšího dne potkala na stezce mladého cestovatele. Zastavil se, aby se ženy zeptal na cestu, a tak spolu chvíli mluvili. Všiml si kamene, který měla v košíku, a obdivoval ho.

„Prosím, vezmi si ho, pokud se ti tolik líbí,“ řekla mu.

Cestovatel si vzal ten kámen, poděkoval jí a vydal se dál svou cestou. Byl potěšený, že kámen získal, a požádal klenotníka, aby se na kámen podíval a posoudil ho. Klenotník mu sdělil, že jde o velmi cenný ametyst. Cestovatel měl nejprve nesmírnou radost z toho, jaké ho potkalo štěstí, ale čím víc nad tím přemýšlel, tím hůř se cítil. Nakonec se vrátil zpět do hor a vyhledal domek té ženy.

„Přinesl jsem vám zpět ten kámen, který jste mi dala,“ řekl jí. „Asi jste nevěděla, jakou má cenu. Opravdu si ho nemůžu nechat, když to vím. Nebylo by to správné.“

„Pojď dál, mladý příteli,“ vyzvala ho. „Udělám ti šálek horského čaje.“ Pak si spolu sedli a ona pokračovala: „Příteli, věděla jsem, že ten kámen je cenný. Ale tobě se tolik líbil, že mi udělalo radost dát ti ho.“

Cestovatel užasl nad ženinou velkorysostí, za níž cítil mimořádnou moudrost. Žena po chvíli přerušila ticho. „Ale

pokud si ten kámen skutečně nechceš nechat," řekla, „existuje něco jiného, co bych ti na znamení našeho přátelství mohla dát?“

Její host chvíli přemýšlel, než odpověděl: „Vlastně ano,“ řekl tiše. „Dala byste mi alespoň částičku vašeho úžasného srdce, které je tak moudré a velkomyslné? To by pro mě mělo větší cenu, než jakýkoli kámen.“

Neznámý autor

56. *Být takovým bratrem!*

*J*eden chudý hoch z ghetta užasl, když viděl jakéhosi muže, který na ulici řídil zbrusu nové a lesklé sportovní auto. Nemohl z toho muže a jeho vozu spustit oči. Majitel auta si jeho velkého zájmu povšiml a pojal podezření. Chce mu snad ten uličník jeho vůz poškodit – nebo dokonce ukrást?

A tak k chlapci přistoupil a chtěl ho odehnat. Než však mohl cokoli říct, chlapec vyhrkl otázku, která ho páčila na jazyku: „Pane, jak jste získal to úžasné auto?“

„Do toho ti nic není, chlapče. A neopovažuj se toho auta ani dotknout! Ale jestli to musíš vědět, tak mi ho dal můj bratr.“

Chlapec překvapeně otevřel ústa.

Muž přemýšlel: „Vsadím se, že si přeje, aby mohl mít takového bratra.“

Ale hoch vydechl: „Páni! Jak bych si přál být takovým bratrem!“

Neznámý autor

57. Trojčata

*K*dysi spolu žily Víra a Naděje. Byla to dvojčata, a ačkoli si obě dívky byly velmi blízké, také se od sebe velice lišily. Víra byla sladké dítě, ale měla sklony být úzkostlivá, stále nosila svoje nedělní šaty, byla slabá a často churavá. Naděje byla dost divoké dítě, silnější než její sestra, ale také nevyzpytatelná a často byla vyčerpaná právě ve chvíli, kdy jí bylo nejméně zapotřebí.

Ubíhaly roky a Víra s Nadějí zestárly. Víra teď byla mnohem silnější, ale trochu úzkoprsá a nekompromisní a měla sklon k odsuzování druhých. Naděje naopak zeslábla a byla blízká úplnému odchodu.

Jednoho dne se ozvalo zatukání na dveře. Když otevřely, viděly anděla, který vedl za ruku neznámou ženu.

„Mám pro vás překvapení,“ řekl jim. „Vždycky jste si myslely, že jste dvojčata, ale ve skutečnosti máte ještě sestru, kterou neznáte. Byly jste trojčata – toto je vaše třetí sestra. Jmenuje se Láska.“

Víra i Naděje byly radostí bez sebe, že našly svou dávno ztracenou sestru, a hned ji pozvaly do svého domu. Postupně se navzájem poznávaly: Láska pomáhala Víře, aby se uvolnila a byla soucitnější, zatímco Naději dodávala sílu a větší spolehlivost. Stále žily spolu – Víra, Naděje i Láska. Ale nejmoudřejší a nejvytrvalejší z nich je Láska.

Margaret Silfová

Důvěra a strach

58. Dobrodružství potoční střevle

Vedle řeky rostl veliký strom. Každý rok po období záplav zůstala mezi jeho kořeny kaluž. A každý rok se v této kaluži usadila skupina malých potočních střevlí. Trávily čas tím, že plavaly sem a tam, snažily se ulovit vodní hmyz a praly se mezi sebou o to, co ulovily.

Jednoho dne přišla veliká vlna a ta zanesla do kaluže jasně zbarvenou duhovou rybku.

Střevle se překvapeně shromáždily na okraji kaluže a ostražitě sledovaly nově příchozí. Ta hrála všemi barvami a vypadala, že se *usmívá*.

Jedna odvážná střevle k ní připlavala blíž. „Kdo jsi? A odkud?“ zeptala se.

„Přišla jsem z oceánu,“ zněla odpověď.

„Co to je ‚oceán‘?“ zeptaly se potoční střevle.

„No,“ začala duhová rybka, „oceán je... oceán je... je to to, pro co jsme na světě. Je nekonečný. A je plný krásných stvoření. Jen srší životem!“

„A jak se tam dá dostat?“ zeptala se malá střevle, která toužila proniknout do této nové záhady.

„Jen vyskočíš z té louže a budeš věřit, že tě tam řeka zaneše,“ ujistila ji duhová rybka.

Ale v té chvíli se ze skupiny střevlí začaly ozývat námitky.

Realistka poznamenala: „Tato kaluž je realita. Ten oceán je jen klam.“

Ustrašená se přidala: „Nikdo by se neodvážil udělat tak velký skok do neznáma.“

Politčka namítla: „Názory obou stran mají něco do sebe. Měly bychom vytvořit diskusní skupiny a pořádně to probrat.“

„Mluvení vás do oceánu nepřivede,“ upozornila je duhová ryбка jemně. „A navíc přichází léto. Tahle kaluž brzy vyschne... a co pak?“

Nakonec duhová ryбка vyskočila z kaluže a vydala se po proudu dál.

A pak, velmi neochotně, se pár potočních střevlí odhodlalo ke stejnému skoku víry. Ostatní za nimi s lítostí hleděly, až se nakonec vrátily k tomu, čím trávily svůj čas: plavaly sem a tam, lovily vodní hmyz a pak se o něj mezi sebou praly.

Převyprávěný lidový příběh

59. Závody ve zbrojení

Na jednom vysokém kopci byla jeskyně a v té jeskyni žil kmen lidí. Ti ve svém okolí lovili pro obživu, sbírali plody, které vydala země, starali se o své děti, naslouchali moudrosti starců, snažili se žít správně, milovali a smáli se spolu. Mysleli si, že jsou jedinými lidmi na zemi. Ničeho se nebáli a neměli žádné nepřátele.

Jednoho dne se stalo, že jejich údolím procházeli lidé jiného kmene. Také hledali nějakou vhodnou jeskyni, z níž by si mohli udělat svůj domov. Netoužili po ničem jiném, než aby měli bezpečné místo, odkud by mohli vycházet lovit a sbírat plodiny. Neměli jinou ambici než žít, milovat a smát se spolu, vychovávat své děti a ctít své předky. Vždyť svět je tak velký!

Když lidé z prvního kmene uviděli tyto nečekané příchozí, začali přemýšlet: Kdo jsou ti lidé? Co tady chtějí? Můžeme jim důvěřovat?

A pak, jen pro případ, že by nově příchozí byli nepřátelsky naladěni, začali si stavět velkou hromadu z kamení, kterými by se bránili, kdyby snad byli lidmi z údolí napadeni.

Nově příchozí se zase dívali přes údolí a na opačném kopci viděli rostoucí hromadu kamení. Lidé, kteří je snášeli dohromady, se zdáli velmi bojovni a nepřátelští. Chtějí je snad těmi kameny napadnout? A jak by se bránili, kdyby se to stalo?

Proto začali také vršit kameny na obranu.

A lidé z prvního kmene si hned říkali: „Vidíte to? Jsou to nepřátelé. Sbírají kameny, kterými nás chtějí napadnout. Musíme sesbírat ještě víc kamenů.“

A tak to šlo dál. Obě skupiny neustále přidávaly na svou hromadu víc a víc kamenů a jejich vzájemná nedůvěra každého dne vzrůstala až do chvíle, kdy obě hromady kamení byly tak vysoké, že už lidé ani z jednoho kmene neviděli těm druhým do tváří. Viděli jen svoje nepřátele.

Margaret Silfová

60. Podzimní shromáždění

Do lesů přišel podzim. Listy z větší části už opadaly, ležely na namrzlé trávě a dost se litovaly. Jiné odpočívaly v prozatímním pohodlí na větvích jehličnatých stromů a čekaly, co bude dál. Přišel čas na podzimní shromáždění, kdy k nim Matka Příroda, jejich milovaná učitelka, promluví. Ve vzduchu visela atmosféra plná očekávání. Matka Příroda je totiž všechny svolávala jen velmi zřídka. Většinou s nimi mluvila individuálně a tichým hlasem, který se ozýval v jejich srdcích a vedl je životem. Ale podzimní shromáždění – to bylo něco jiného.

„Děti moje,“ začala, „asi se divíte, proč jsem vás dnes svolala – a co se bude dít teď, když jste opadaly ze svých stromů.“ Ozval se rozrušený šum. „Vzpomeňte, že jen před půl rokem mnohé z vás teprve vyrašily. Tehdy se vše soustředilo jen a jen na vás. Všichni jsme vám říkali, jak jste krásné, svěží a zelené. Dělali jsme všechno pro to, abychom vám pomohli růst a vzkvétat. A teď vstupujete do další fáze svých životů. Může vypadat jako umírání, ale ve skutečnosti je to nový začátek. Zrovna teď, když ležíte na zemi, se učíte odevzdat svou individuální existenci, jakkoli byla krásná, abyste se podíleli na větším obraze skutečnosti, skutečnosti celého stvoření. Shromáždím vás všechny, abyste utvořili pokrývku pro zemi, abyste ji udrželi v teple a chráněnou během chladných zimních měsíců. Pod tou pokrývkou začnou ožívat nová semena, která se probudí k životu příští rok na jaře. Vy sami vstoupíte do země, ale

já vás proměním ve výživu pro novou generaci. Tímto způsobem přežijete navěky.“

Matka Příroda se odmlčela, ale po chvíli zase pokračovala. „A chci vás požádat ještě o jednu věc,“ řekla. „Chci, abyste se staly příkladem pro mé lidské děti. Ty velmi často neposlouchají mé moudrosti tak dobře jako vy. Také tráví první polovinu svého života soustředěním na to, aby se staly individuálními osobnostmi. A pak, když přijdou do let, musí také všechno odevzdat a stát se součástí většího celku a k dobru všech. Ale to jim připadá velice těžké a obtížné. Během podzimu je toho máte hodně co učit.“

Když mluvila, naslouchali jí zajíci, veverky, nad hlavou jí proletělo i hejno husí. „Vidíte?“ dodala. „Tohle všechno jsou také moje děti, učí se stejné životní lekce a jsou také příkladem pro moje lidské děti. Podívejte se na to, jak na severu zajíci každoročně obětují krásnou barvu své srsti a mění ji v bílou, aby byli ve sněhu neviditelní pro své nepřátele. Podívejte se na to, jak se veverky připravují na těžké časy tím, že si šetří a sbírají vše, co budou potřebovat – a ne tak, že bezhlavě utratí vše, co mají, jako to dělají mnohé lidské děti. Podívejte se na husy: jak – když nastane pravý čas a když vyvedou své mladé – opustí známá místa a stezky a vydají se s důvěrou na dlouhou cestu do neznáma. Všechny tyto mé děti mají mnoho co ukázat mým lidským dětem. A vy, moje nádherné opadané listy, jste také součástí této velké lekce. Věřte mi a dovolte mi, abych vás pojala do svého srdce a přetvořila vás v zimní teplou příkrývku.“

A jeden po druhém listy padaly do náruče své drahé matky a staly se součástí většího příběhu, než je ten jejich.

Margaret Silfová

51. Johnny

*M*alý Johnny sedí v kuchyni se svou maminkou. Na stole leží mísa jablek. Johnny si jedno jablko vezme do ruky a hledí na něj s nezastíranou zvědavostí.

Pak se obrátí k mamince a zeptá se: „Odkud vlastně přicházejí jablíčka?“

„Z jabloně,“ odpoví maminka. „V sadu nějaké máme.“

„A odkud se berou jabloně?“ naléhá Johnny dál.

„Vyrostou z jablečného semínka v půdě sadu.“

„A kde se berou ta semínka?“ chce vědět Johnny.

„Ta žijí uvnitř jablíček,“ vysvětluje mu maminka.

Nastane dlouhé ticho, během kterého Johnny usilovně přemýšlí.

Pokud jablečná semínka žijí uvnitř jablíčka a jablíčko je z jablečného semínka, jakým zázrakem nebo kouzlem se ta semínka dostanou z jablíčka ven?

„Jak se ta jablečná semínka dostanou do sadu?“ zeptá se nakonec.

„No,“ potřese hlavou maminka, „nejdřív musí to jablíčko umřít. Musí se sníst nebo spadnout ze stromu na zem a shnít, aby se semínka mohla dostat ven a započít nový život.“

Další dlouhé přemýšlivé ticho. A pak...

„A musí umřít úplně všechno?“ zeptá se Johnny.

„Musí – pokud chce žít dál,“ odpoví maminka.

Margaret Silfová

62. Opustit hnízdo

Orlí pár si vybudoval hnízdo na nepřístupném místě vysoko v horách. Nejprve udělali pevný základ z větviček a větších větví na holé skále. Pak vytvořili jemnější vnitřní vrstvu hnízda. A nakonec vyložili hnízdo svým vlastním peřím. Matka orlice do hnízda nakladla vejce a seděla na nich, dokud mláďata nebyla připravená se vyklubat.

Když se maličcí orli vyklubali, usadili se v teple a pohodlí peřím vyloženého hnízda. Čas běžel a oni rostli, až měli hnízdo opustit, naučit se létat a začít žít vlastní život.

Jeden po druhém byli malí orlové přesvědčováni k opuštění hnízda. Ale jeden s tím velmi váhal a otálel. Hnízdo bylo velmi pohodlné a on by tam nejraději žil až do smrti.

A tak ho jeho rodiče přemlouvali, aby přece jen odešel. Nejprve odstranili příjemnou vrstvu peří. Ale on stále nechtěl odejít. Tak vyházeli i vrstvu jemnějších větviček, trávy a mechu. Ale on trval na svém. V zoufalství nakonec jeho rodiče odstranili i vnější okruh hnízda a nechali ho sedět na holé skále. On však stále nechtěl létat.

Nakonec vzali své mládě k okraji skály a strčili do něj...

... a pak letěli jemu nablízku a pod ním, aby ho zachytili, kdyby náhodou padal.

Margaret Silfová

63. Noční zkouška

*M*ladý hoch z indiánského kmene se přiblížil věku, kdy měl skládat iniciační rituály jako první krok k dospělosti. Jednoho večera byl odeslán s páskou na očích do lesa, aby strávil noc o samotě a setkal se se svým strachem a obavami.

Noc ubíhala velmi pomalu. Každý drobný zvuk, každé zašustění v porostu bylo zesíleno strachem. Mladík přemýšlel, jaká asi divoká zvířata se kolem něj plíží, zatímco on je nemůže přes pásku na oči vidět... A co hůř – dostihly ho i obavy z nadpřirozena. Co když za ním přijdou duchové, a on nebude tušit, jak je zahnat? Nejhorší ze všeho ale bylo to vědomí naprostého osamění, které se mu usadilo hluboko v srdci a paralyzovalo jej děsem. Ještě nikdy ve svém mladém životě nebyl tak sám, tak bezbranný, tak zcela vydaný neznámým silám.

Když konečně přišel úsvit a jeden ze starších kmene mu přišel rozvázat pásku z očí, jeho úleva byla hmatatelná. A první věc, kterou viděl, byl jeho vlastní otec, který seděl u nedalekého stromu. Byl tam s ním celou noc, jen pár metrů od svého syna a dohlížel na něj s otcovskou láskou. Teď vstal, šel k němu a s velkou hrdostí jej objal.

Převyprávěný indiánský příběh

64. *Semínko Samuel*

*K*dysi dávno padlo semínko jménem Samuel na prouzek země, kde bylo ještě kousek místa.

Nejprve si Samuel nadělal spoustu nepřátel, protože aby vůbec mohl začít klíčit, potřeboval si toho z půdy vzít ažaž. Ostatní rostliny si stěžovaly: „Ten nováček si bere vlhkost a živiny ze země i energii ze slunce, i když to všechno po právu patří nám!“

Neměly Samuela rády, dokud se jednoho dne nestal hotový zázrak. Samuel začal měnit místo, kam dopadl. Půda kolem něj se začala lámat a byla úrodnější než kdy dřív. Nejprve se půdou protlačil útlý výhonek, pak další rostlina, listy, květy a další semínka. Vzduch začal vonět Samuelymi květinami, a tak se objevili i motýli.

Nakonec rostlina uvadla a opět padla do půdy, které vrátila živiny, jež si půjčila. A slunce se na ten kousek země smálo a velevalo Samuela, který naplnil svůj smysl a proměnil místo, na němž se ocitl.

Margaret Silfová

65. Kameny přes řeku

*T*a „žena z lesů“, jak jí říkali lidé v okolí, žila od nepaměti ve své malé chaloupce u řeky. Nikdo nevěděl, jak je stará ani to, kdy vlastně u řeky začala žít. Všichni s ní vycházeli dobře a vážili si jejího věku a moudrosti. Ale ona sama měla neklidnou duši. Věděla – a možná to věděla *vždycky* –, že ještě musí na něco důležitého přijít. Čím víc přemítala nad tou záhadou, tím víc si uvědomovala, že musí jít tam, kam ji volá její duše.

A čím víc přemýšlela nad tím voláním, tím jistější si byla, že ji duše volá na opačný břeh.

Řeka byla velmi široká, hluboká a divoká. Nebylo možné ji jen tak přebrodit ani přeplavat. A nevedl přes ni ani žádný most. Ale srdce ji neustále přesvědčovalo, že ji musí překonat, protože to, po čem touží ze všeho nejvíc, leží na druhé straně.

Brzy za svítání sešla tedy ke břehu a usilovně se zamyslela nad tím, jak by mohla řeku překonat. Jak tam tak stála, přišel k ní mladý muž. V rukou držel veliký kámen, který jí položil na zem k nohám a vybídl ji, aby se na něj postavila. S důvěrou ho poslechla a celý den na tom kameni stála. Příští den přišel zase, a další opět a zase znovu a znovu – a každý den přinesl další kámen, dokud se žena po těchto kamenech nedostala až do poloviny řeky.

A pak jednoho rána nepřišel. Žena měla větší a větší starost a rozhlížela se kolem, jako by mohla zjistit, co se mu stalo. A jak se rozhlížela, poprvé zjistila, odkud vlastně ty kameny nosí.

Systematicky rozebíral její chaloupku na břehu řeky, aby jí poskytl prostředek k jejímu překonání.

Uvědomila si, že aby mohla vstoupit do budoucnosti, musí zapomenout na jistoty své minulosti. A přitom minulost, která jí byla tak drahá, položila základy k cestě do budoucnosti. A tak se stalo, že když se byla schopna vyrovnat se svou ztrátou, otevřela si zároveň bránu k novým možnostem.

Margaret Silfová

66. Cesta domů

*K*dysi žil jeden malý šestiletý chlapec, jemuž tragicky zahynuli rodiče. Musel proto začít žít u své tety, která bydlela daleko od jeho původního domova. Byla k ní dlouhá cesta, během které si zažil hodně strachu. Nemohla jej vyzvednout osobně, a tak poslala svého sluhu, který byl nemluvný a netvářil se nijak přátelsky. Hoch při cestě noční krajinou ani nedutal, ale nakonec sebral odvahu: „Bude teta ještě vzhůru, až tam přijedeme?“

„To víš, že ano,“ odpověděl sluha. „Počká na tebe. Už brzy uvidíš svítit její okna do noci.“

A skutečně, brzy vyjeli na mýtinu a uviděli jasně osvětlená okna. Hochova teta na něj čekala, vzala ho do náručí a přivítala ho v novém domově. Pak se spolu navečeřeli u krbu, uložila ho do postele a on klidně spal až do rána.

Roky běžely a teta se o hochu láskyplně starala, jako by to byl její vlastní syn. Když vyrostl, musel odejít a hledal si vlastní cestu životem. Ale jednoho dne se dozvěděl, že jeho teta vážně onemocněla a nebude zřejmě už dlouho žít. Rychle spěchal k jejímu loži a našel ji velmi zesláblou a ve velikém strachu ze smrti, která ji čekala.

Vzal ji do náručí a pověděl jí příběh o tom, jak coby šestiletý chlapec musel prodělat tu děsivou cestu s mlčenlivým sluhou a jak se hrozně bál, co na něj čeká. Pověděl jí, jak vyhlížel světélko v jejím okně a jak krásně a láskyplně ho přivítala v novém domově.

„A před tebou leží zrovna taková cesta,“ řekl jí jemně. „Můžeš mi věřit, že brzy také uvidíš světla v oknech nebes,

kde tě přivítá sám Pán a pak – ačkoli ta cesta se určitě zdála dlouhá a děsivá – budeš šťastně žít ve svém novém a věčném domově.“

A teta klidně usnula a snila o oknu, kde vždy září světlo, zatímco její smutný synovec držel stráž u jejího smrtelného lože.

Převyprávění ruského příběhu Arthurem Gordonem

67. *Nové jezero*

*D*o hor dorazilo jaro, jarní kytičky se teprve chystaly předvést své barvy a ptáčci sháněli stavební materiál na nová hnízda. Ale na horách nebylo jen veselo. Během zimy došlo k sesuvům půdy a terén se změnil. Na jednom místě zela velká jáma v místě, kde se odlomil velký kus skály. V té prázdné díře nerostlo vůbec nic, naplňovala ho pouze atmosféra smutku, zkázy a naprosté nicoty.

Jednoho dne však začaly deště. Potoky a říčky se rozvodnily a ptáčci si hledali úkryty, kde to jen bylo možné. Ale jáma v horách nemohla dělat nic, aby se ochránila. Voda se hrnula z horských svahů a déšť neustále padal z nebe. Nedalo se nic dělat.

Ale když déšť konečně polevil a objevilo se slunce, všechny kytičky zalapaly po dechu. Protože uprostřed nich bylo najednou na místě té prázdné jámy nádherné horské jezero. A ptáčci se k němu snesli, aby se zhluboka napili jeho svěží vody, objevily se tam i rybky, pro které to byl nový krásný domov. A slunce způsobilo, že jeho hladina zářila a svítila a kreslila mihotavé obrazy na úbočích okolních hor a kopců, zatímco v ní se odrážela nebesa a vrcholky hor. Jezero samo bylo radostí bez sebe z té proměny.

A jak pokračovalo léto, do údolí přicházeli lidé a obdivovali nové jezero v horách. Mezi nimi byl také horolezec, který se cítil přibližně stejně, jako se cítilo ono jezero, když bylo ještě hlubokou jámou, v níž se zabydlela nicota. Když došel až k němu, dlouze se u něj zastavil a hleděl do jeho hlubin.

„Toto jezero je tady, protože voda našla prázdný prostor, kde se mohla nahromadit,“ řekl si. „Minulý rok tady byla jen jáma v zemi. Teď všechno kolem září novým životem, krásou a radostí. Mohlo by tomu být stejně s lidským srdcem? Mohl by snad proud proměňující milosti vyhledat prázdná místa v *mém* životě? Mohla by se snad ta temná hluboká jáma mé ztráty a zklamání stát právě tím prostorem, kudy si ke mně opět najde cestu sám život?“

A horolezec šel dál svou cestou, v srdci cítil nové možnosti a jeho krok byl lehčí a radostnější.

Margaret Silfová

68. Ovce, které se bály svého pastýře

*K*dyysi dávno žil na úbočí kopce v daleké zemi malý černý beránek, který se jmenoval Laurie. Když se Laurie narodil, jeho rodiče byli samozřejmě velice šťastní. Jeho dvojče bylo čistě bílý beránek, který se nijak nelišil od ostatních ovcí ve stádě, ale Laurie byl jiný, a kvůli tomu ho jeho rodiče milovali ještě víc.

Jak Laurie vyrůstal, seznámil se s dalšími jehňaty. Pár z nich bylo černých – jako on. Většina měla šedivou barvu, některá byla bílá. Ani jediné z jehňat si ale nevšímal, jakou mají barvu, dokud jednoho dne nepřišel pastýř, aby je zkontroloval. Když si je prohlížel, měl pro bílá jehňata jen a jen slova chvály. Trochu méně laskavý byl k těm šedým, ale když přišel k černému, vyplísnil ho a nařídil, aby se šel umýt. Postupně se jehňata, která nebyla čistě bílá, začala považovat za méněcenná, jako by nebyla součástí pravého stáda.

Čas ubíhal a z jehňat se staly ovce. Pokaždé, když se pastýř dostal do blízkosti některé, která nebyla čistě bílá, začala se třást strachy. Co když je pastýř chce vyhodit ze stáda? A pokaždé, když přišel, znovu je vyplísnil za jejich údajnou nedokonalost a skutečně jim také hrozil, že se jich zbaví.

Nemohlo to ani jinak dopadnout, než že se mnoho ovcí ze stáda začalo pastýře bát. Bály se, že na sobě nemají správný druh vlny, že vypadnou z rytmu, když je hnal na úbočí kopce. A bály se zabečet pro případ, že by je pastýř ještě obvinil z neposlušnosti.

A pak jednoho dne šel kolem turista. Zastavil se a obdivoval stádo. „Jste všechny tak krásné,“ řekl jim. „Ale proč se schováváte ve křoví? Proč se třesete?“

„Máme strach,“ odpověděla mu jedna odvážnější ovce.

„A z čeho?“ zeptal se mladík.

„Bojíme se pastýře. Bojíme se, že nám vyčiní a vyžene nás ze stáda.“

Mladý muž se poškrábal na hlavě, protože nerozuměl ovčím obavám.

„Zdá se mi,“ řekl nakonec, „že pokud se bojíte pastýře, může to znamenat jen jedinou věc.“

„Jakou?“ zeptala se ta odvážná a zvědavá ovce.

„Může to znamenat jen to, že ten pastýř je ve skutečnosti vlk.“

Margaret Silfová

69. Druhá strana hrůzy

Častokrát se stávalo, že žár letních měsíců byl doprovázen velkými a hroznými lesními požáry. Když k tomu došlo, lidé sebrali svá zvířata a v hrůze před plameny uprchli.

Jednoho roku se opět v zemi rozpoutal ničivý požár, a lidé z kmene utíkali, jak se zoufale snažili vyhnout žáru plamenů. Ale oheň byl příliš rychlý a doháněl je. Zdálo se, že není naděje na záchranu.

Tak to bylo až do chvíle, kdy jedna moudrá žena z kmene přestala utíkat a oslovila lidi: „Nikdy těm plamenům neutečeme,“ řekla jim. „Musíme se obrátit tvář k ohni a běžet zpátky skrze plameny – do bezpečí na opačné straně.“

Lidé se samozřejmě chvěli strachem při myšlence, že by měli proběhnout plameny, ale vážili si moudré ženy a respektovali její radu. Nejprve namočili své děti zbývající vodou, kterou s sebou nesli. Další vodu, která ještě zbyla, použili na dobytek a nakonec i na sebe. Pak, s dětmi pevně sevřenými v náručí, se rozběhli vstříc plamenům.

Někteří zemřeli. Ale většina z nich proběhla plameny do bezpečí za nimi. Všichni byli zranění a popálení a prosluli jako „lidé se spáleninami na kůži“. Postavili se zpříma svým největším obavám a prošli jimi do života, který začíná na druhé straně hrůzy.

Převyprávěný příběh lakotských indiánů

70. Záchranný deseticient

*S*estra Maureen vstoupila do kláštera, když jí bylo pouhých osmnáct let. Věděla, že na ten den nikdy nezapomene – vzpomínala na to, jak se rozloučila se členy své rodiny a jak nevěděla, kdy – a jestli – je zase uvidí. Vzpomínala na slzy v matčiných očích, které statečně potlačovala, na otcovo vynucené veselí, na pohled ze zadního okna autobusu, na to, jak se její vesnice stále zmenšovala, až nebyla vůbec vidět.

Jak autobus nabíral rychlost a nesl ji do budoucnosti, kterou si ani nedokázala představit, srdce se jí svíralo v hrudi a prsty měla obtočené kolem jediné deseticientové mince, kterou si nechala v kapse. Jediná mince. Byla vším, co měla, ale bude stačit na to, aby zavolala domů, pokud by se stalo něco zlého. Bylo to její záchranné lano, které ji v případě potřeby přitáhne ke všemu, co bylo známé, bezpečné a důvěryhodné. Byl to její záchranný deseticient.

Uběhlo mnoho let. Maureen byla již starší a stala se váženou sestrou v klášteře. Učila ve škole a stala se dokonce ředitelkou. Děti ji milovaly – a ona milovala je. Když ji zaplavily myšlenky na domov, občas si ještě vzpomněla na svůj záchranný deseticient, ale teď s mírným úsměvem nad svými nezkušenými obavami a úzkostmi. Nakonec na ten deseticient zapomněla. Posloužil svému účelu, a již ho nepotřebovala.

Pak přišel čas, kdy sestra Maureen měla odejít do důchodu. Stalo se to v její poslední den ve škole. Najednou se ozvalo zaklepání na dveře a dovnitř vstoupila malá

dívěnka. Maureen ji dobře znala – nastoupila rok předtím do školy. Byla to drobounká uprchlice z válkou zmítané africké země, kterou adoptovala jedna americká rodina. Maureen si pamatovala, jak toto vystrašené stvoření, kterému se tolik stýskalo po domově, utěšovala, uklidňovala a laskavě prováděla tou ohromnou změnou v jejím mladičkém životě. Ted' – ve svůj poslední den ve škole, tu dívěnku vřele pozdravila.

Dítě svíralo v dlani obálku. „To je pro vás, sestro,“ pronesla holčička svou nejistou angličtinou a obrátila se k odchodu. Pak si to ale rozmyslela, přistoupila k Maureen a pevně ji objala.

Když se za ní zavřely dveře, Maureen otevřela obálku. Uvnitř byla pohlednice, kterou ta holčička sama vyrobila. Na ní byl napsaný vzkaz: „Děkuji za to, že jste se o mě starala. Mám vás ráda. Prosím, použijte to na pomoc sestrám.“ A pod textem, pečlivě přilepený k papíru, byl nový, lesknoucí se desetacent.

Margaret Silfová

71. Řidič kamionu

Jednoho řidiče dálkového kamionu najala veliká kanadská přepravní společnost.

A teď poprvé nastupoval k noční jízdě. Měl jet přes celou Kanadu, z Montrealu do Vancouveru. Věděl, že to potrvá pět dnů a že pojedou většinou v noci. Dostal klíče od auta, takže nelenil, vyšvihl se do kabiny a nastartoval.

Rozsvítily se reflektory a on chvíli hleděl do tmy, která se rozkládala tam, kam už jejich světlo nedopadlo.

„Není to bláznovství?“ řekl si pro sebe. „Vydávám se na cestu, která měří skoro čtyři tisíce kilometrů, a moje reflektory osvětlí nanejvýš pár metrů přede mnou.“

Možná v tom okamžiku tak trochu ztratil nervy, protože vypnul motor a vrátil se domů.

Nebo se možná rozjel. Pokud ano, brzy zjistil, že ta světla cestovala pořád s ním.

Margaret Silfová

Varování

72. Ryba bez vody

*W*zahradě jednoho krásného domu uprostřed deštného pralesa v Malajsii bylo malé jezírko a v něm žily nádherné tropické rybky.

Každé ráno lidé z domu pozorovali, jak si ve svém jezírku plavou. Jednoho dne jedna z nich povídá těm ostatním: „Nikdy se odsud nedostaneme na svobodu, když je kolem nás jen voda. Já jdu jinam. Voda není nic jiného než iluze.“

Ostatní rybky si jí moc nevšímalý. Byla vždycky tak trochu rebelka a myslela si, že je chytřejší než jejich předkové, kteří už s nimi nebyli.

Ať to bylo jakkoli, jednoho dne zrána ta rybka skutečně učinila skok ke svobodě. Lidé, kteří se na ně přišli podívat, viděli, jak mohutně vyskočila a skončila na kamenné římsě. Tam sebou mrskala, dusila se a snažila se dokázat svou nezávislost i to, že vodu nepotřebuje.

A nakonec, když už měla smrt na jazyku, skočila zpět do vody. A v tom okamžiku došlo k jejímu osvícení. Když se vzpamatovala, řekla ostatním rybkám: „Voda je všechno. Je to jediná skutečnost, kterou máme. Je to tajemství, v němž žijeme, pohybujeme se a jsme.“

Ostatní rybky si jí moc nevšímalý. Znaly pravdu o vodě – a věděly, že každá rybka ji musí objevit sama.

Margaret Silfová

73. Kousek pravdy

Jednoho dne si ďábel vyšel na procházku se svým přítelem. Jak tak šli, všimli si, že před nimi někdo jde. Nakonec se ten člověk zastavil a zvedl něco ze země.

„Co to našel?“ zeptal se ďábla jeho přítel.

„Ale, našel jen kousek pravdy, která se tam válela v trávě,“ odpověděl nonšalantně ďábel.

„Neznepokojuje tě to?“ pokračoval jeho přítel.

„Ale vůbec ne,“ odpověděl ďábel se spokojeným úsměvem. „Nechám ho, aby na ní založil nějaký náboženský systém.“

Převyprávěný příběh Anthonyho de Mella

74. Vyžebrej, půjč si nebo ukradni

Jedné temné noci se kradl po ulicích blahobytné předměstské čtvrti zloděj. Ve vaku na zádech měl šperky – pár diamantových prstenů, nějaké perlové náušnice, zlatý náramek, dvoje či troje drahé hodinky a sbírku cenných stříbrných mincí. Ale jedna věc mu dělala starosti. Bydlel s jinými lidmi v hostelu, takže neměl žádné soukromí. Kde si všechny ty nakradené cennosti schová, aby je někdo ne našel – kde je bude skladovat, než je bude moci bezpečně a bez rizika prodat?

Pak dostal nápad. Požádal majitele celonočního fast-foodu o jeden igelitový pytlík, dal šperky do něj, ovázal kolem něj nylonový provaz a velmi opatrně svůj lup spustil do řeky. Zatížil ho velkým kamenem na místě, které si vryl do paměti, aby se k němu mohl vrátit, až uplyne dost času a uklidní se povyk kolem krádeží.

Uběhl nějaký čas. Mezitím si bobři, kteří žili v řece, postavili zimní příbytek. Představte si jejich radost, když našli ten nečekaný poklad, který se jim kýval přímo před očima, jako by tam byl zanechán právě pro jejich potřebu. Rychle a zdatně použili šperky a zlato ke zpevnění své stavby. Když se zloděj vrátil pro svůj lup, našel jen přežvýkané zbytky igelitového sáčku.

A tak byl na tom místě ten nejdraž vyzdobený bobří příbytek – šperky, perlami a zlatem vyzdobená přehrada přes řeku – a bobři si užívali svou zimu v hojnosti a přepychu.

Margaret Silfová

75. *Vzájemná služba*

*K*dysi dávno žil jeden ptáček s nádherně vybarveným peřím. Každý den létal po lese a šťastně si hledal červíky k večeři.

V tom lese ale také žila prohnaná liška. Den za dnem pozorovala ptáčkovo počínání, až za ním jednou přišla s návrhem.

„Ptáčku, spotřebuješ celou svou energii jen na to, aby sis našel červíky k jídlu. Já ti každý den snadno mohu přinést čerstvé červíky a ty si můžeš ušetřit energii na jiné věci. Jediné, co za to žádám, je jedno tvoje peříčko za každého červíka.“

Ptáček se nad tím zamyslel a nakonec s tímto návrhem souhlasil.

A skutečně, liška dodržela své slovo a každý den nosila ptáčkovi jednoho čerstvého červíka – a každý den za to od ptáčka dostala jedno z jeho peříček. Takhle to šlo po mnoho týdnů. Ptáček už dal lišce všechna peříčka z hrudníku a teď za své jídlo začal obětovat peří z křídel.

A pak jednoho dne došlo k tomu, že musel dát lišce poslední peříčko. A toho dne mu také liška dala poslední červíka. Ptáček bez jediného pírka už nemohl létat, a tak si liška pochutnala na velice dobré večeři.

Neznámý autor

76. Konfrontace

Americká válečná loď jednou plula kolem poměrně nebezpečného pobřeží. Na radaru zachytila nějaký přibližující se obrys, a tak velitel lodi okamžitě vyslal rádiovou zprávu:

„Americká válečná loď neidentifikovatelnému plavidlu: Může dojít ke srážce. Navrhuji, abyste odklonili svůj kurz o deset stupňů severovýchodně.“

Od neznámého objektu okamžitě přišla odpověď: „Navrhuji, abyste změnilí svůj kurz raději vy.“

Americká válečná loď promptně reagovala: „Toto je loď amerického válečného námořnictva. Okamžitě změňte kurz. Blíží se kolize.“

Následovala odpověď: „Opět důrazně doporučuji americké válečné lodi rychlou změnu kurzu.“

Velitel americké válečné lodi nakonec telegrafoval už trochu vyčerpaně: „Jsem velitel této válečné lodi a příkazuji vám, abyste okamžitě změnilí svůj kurz.“

Odpověď z onoho neznámého objektu na sebe nenechala dlouho čekat: „Opakuji. Velice vám doporučuji, abyste změnilí svůj kurz vy. My nemůžeme – jsme maják.“

Neznámý autor

77. Jdi za kozou

*K*dysi žil jeden patriarcha, který vedl život nomáda společně se svým kmenem a stády ovcí a koz. Starý patriarcha měl mnoho dětí a jeho nejoblíbenější syn se stal o stádo koz. Mezi kozami měl tento syn jednu, kterou nesmírně miloval. Ta koza byla černobílá a měla dlouhé hebké uši.

Chlapec si s kozou rád hrál, ale koza byla tvrdohlavá a pořád někam utíkala a ztrácela se ve skalách, takže ji chlapec musel chodit často hledat. Otec se velice bál, že chlapec při hledání kozy nakonec někde přijde k úrazu.

Jednoho dne kmen sbalil tábor a vydal se hledat čerstvé pastviny. K otcově zděšení se ukázalo, že jeho syn není nikde k nalezení. Tři dny v úzkostech svého syna hledal, než zaslechl mečení kozy. Po chlapci však nebylo ani památky.

Ve vzteku, že koza zapříčinila smrt jeho syna, vytáhl z opasku nůž a podřízl jí hrdlo. A jak koza umírala, jedno z jejích uší se obrátilo naruby. Uvnitř kozího ucha otec uviděl malou roličku papíru, na kterou mu chlapec napsal vzkaz: „Otče, šel jsem za kozou do jeskyně vysoko v kopcích. Na druhé straně jeskyně jsem našel průchod do zaslíbené země, kterou už tak dlouho hledáme. Zůstanu tady a počkám na tvůj příchod s naším lidem. Koza zná cestu. Jdi za kozou!“

Převyprávěný příběh Williama J. Bausche

78. *Jak chytit opici*

*J*estli jste ještě nikdy nechytali opici, existuje velmi snadný způsob, jak to udělat. Jen položte kousek lákavého ovoce do klece. Pak počkejte, dokud nepřijde opice. Dívejte se, jak prostrčí packu mřížemi klece a popadne ovoce.

Můžete si teď být naprosto jistí, že svou opici máte. Nepustí ten kus ovoce za žádnou cenu, i když ji to bude stát svobodu. K tomu, aby se osvobodila, by stačilo, aby to ovoce pustila. Ano – to, k čemu příliš lneme, nás připravuje o svobodu.

Jaké požehnání, že nejsme opice!

Margaret Silfová

79. Ďábel v přestrojení

Jedenkrát si ďábel umínil, že se stůj co stůj dostane do nebe.

Aby toho dosáhl, převlékl se za Ježíše. Byl si jistý, že se nikdo neodváží upřít mu vstup do nebe – něco takového by bylo nemyslitelné!

Náhodou se stalo, že zrovna toho dne byl svatý Petr někde vyřizovat jakési nebeské záležitosti a u brány postavil svatého Tomáše. Svatý Tomáš, jak si určitě pamatujete, byl ten učedník, který pochyboval o Ježíšově zmrtvýchvstání a trval na tom, že musí vidět jeho rány po ukřižování, než se nechal přesvědčit.

Když k nebeské perlové bráně přišel ďábel převlečený za zmrtvýchvstalého Ježíše, byl tam celkem klid.

Tomáš ho zastavil a po pár minutách přemítání ho odmítl vpustit dovnitř.

Když ostatní apoštolové slyšeli, co se stalo, byli otřeseni: „Jak jsi mohl odmítnout Ježíšovi vstup do nebe?“ dotírali na něj.

„To nebyl Ježíš,“ namítl klidně Tomáš. „Byl to ďábel.“

„Ale vypadal přece přesně jako Ježíš,“ namítali oni. „Jak si můžeš být tak jistý?“

„Ten ďábel neměl žádné rány,“ odpověděl tiše Tomáš.

Margaret Silfová

80. Rozptýlení

*Ch*udý rolník byl překvapen, když uslyšel klapání podkov koně s jezdcem, který se k němu blížil po cestě. Když ho jezdec spatřil, přitáhl koni uzdu a zastavil, aby si s rolníkem přátelsky pohovořil.

To gesto rolníka překvapilo ještě daleko víc, a tak začal mnohmluvně chválit jezdcova koně. Touha v jeho očích byla jasně viditelná a pohnula jezdcovým srdcem.

„Chtěl bys mít také takového koně?“ zeptal se.

Rolník vykulil oči. „Pane, nic na světě bych neměl raději,“ přiznal se.

„Něco ti řeknu,“ odpověděl mu jezdec. „Jestli mi dokážeš říct bez jediného zaváhání, chyby či rozptýlení modlitbu Páně, bude ten kůň tvůj.“

Rolník nedokázal věřit svým uším, a okamžitě začal přednášet modlitbu Páně. Dostal se k „a neuveď nás v pokušení“, když tu se zarazil a zeptal se: „A dostanu k němu také sedlo?“

A s tím jezdec pobídl koně a odjel.

Margaret Silfová

81. *Osud hlemýžďe*

*K*dysi žil jeden hlemýžď, kterému velmi vyhovoval jeho potulný způsob života. Spokojeně se plazil světem, nesl si na zádech svůj domeček, a když si chtěl odpočinout, zkrátka zastavil a schoulil se do své útulné ulity.

Jednoho dne ho jeho potulování přivedlo k velkému panství, uprostřed nějž stál úchvatný zámek. Trvalo mu samozřejmě velice dlouho, než vylezl po zdech, které obklopovaly panství, nahoru a zase dolů, další čas mu zabrala cesta zahradami, ale nakonec se doplazil až k zámku. Musíme zdůraznit, že si tu cestu užíval a čas od času se zastavil, aby si tu novou zkušenost vychutnal.

Jednoho dne večer ho jeho cestování přivedlo až k velkému vchodu do zámku. A tam, k jeho překvapení, potkal další stvoření – vysokou bytost oblečenou v krásných šatech a kráčející po dvou nohách. Člověka.

„Dobrý večer, hlemýždi,“ pozdravil ho člověk a sehnul se, aby si toho malého dobrodruha lépe prohlédl. „Jak se dnes máš?“

„Mám se moc dobře,“ odpověděl hlemýžď. „A velice obdivuji váš krásný zámek. Přál bych si také mít takový zámek místo toho mého skromného domečku.“

„No, hlemýždi,“ odpověděl člověk, „shodou okolností jsem něco jako čaroděj. A pokud si to doopravdy přeješ, mohl bych proměnit tvou ulitu v nádherný zámek. A ty by sis mohl žít v bohatství a nádheře. Ale musíš si nejprve být stoprocentně jistý tím, že je to doopravdy to, co si přeješ.“

„Ach ano! Je! Je!“ vykřikl hlemýžď a téměř poskakoval vzrušením.

A tak čaroděj pronesl magická slova a hlemýžďí ulita byla najednou těžší a těžší, až se nakonec proměnila v nádherný zámek.

Čaroděj si postupně na svého nového souseda zvykl. Jednoho rána kráčel kolem hlemýžďího zámku a pozdravil: „Dobré ráno, hlemýždi! Jak se dnes máš?“

Ale vše, co slyšel, byl jen tichý vzlyk, který se ozval z hlemýžďího zámku.

„Jsem tak nešťastný,“ promluvil tichý hlásek. „Mám tento nádherný zámek, ale vůbec se kvůli němu nemůžu nikam hnout. Jsem jako vězeň. Nemůžeš mě zase pustit ven, prosím? Toužím zase prozkoumávat svět, jako jsem to dělával dřív.“

Vrátit čas je však nemožné. Pro hlemýžďě uvězněného ve svém zámku neexistovalo vysvobození. A čaroděj nemohl své kouzlo vrátit. O tisíce let později přišli na to místo vědci, aby prozkoumali tu oblast, a našli dokonalou zkamenělinu stvoření, které tam kdysi žilo.

„Podívej se,“ řekl jeden druhému, „tady zřejmě začala civilizace. Tehdy se živí tvorové vzdali možnosti pohybu, usadili se na jednom místě a začali shromažďovat větší a větší majetek. Podívej se, jak se ten prostý domeček vyvinul v nádherný zámek a jak uvnitř sebe pohřbil tvora, který v něm žil. Musí jít o stvoření, které si vybralo bohatství místo svobody – a teď je z něj navěky zkamenělina.“

Margaret Silfová

82. *Ovocný strom*

Uprostřed jedné krásné zahrady rostl mohutný ovocný strom – jeho větve se prohýbaly tolika druhy ovoce, na kolik si jen vzpomenete. V té zahradě žili lidé, kteří ovoce z toho stromu milovali.

Nejprve bylo snadné takto žít. Všichni sbírali ovoce z níže posazených větví a byli spokojení. Ale jak plynul čas, začaly být spodní větve otrhané a zbývalo na nich už jen malé množství ovoce.

Na vyšších větvích však bylo ovoce stále dost, a tak vyšší lidé z kmene otrhali ovoce z nich. Lidé menšího vzrůstu se však museli obejít bez ovoce, pokud se ovšem nad nimi nějací vyšší neslitovali a nerozdělili se s nimi.

Uběhl další čas a středně vysoko posazené větve už byly také holé. Dokonce ani vyšší lidé už nedosáhli tam, kde ještě rostlo. Ale kde je potřeba, je i nápad, a tak se stalo, že několik nejvyšších lidí vynalezlo žebřík. S pomocí této nové technologie byli schopni dosáhnout až na nejvyšší větve stromu. Ale lidé, kteří neměli přístup k žebříku, se zase museli obejít bez ovoce, pokud se tedy nad nimi ti, kteří k němu přístup měli, neslitovali a nebyli ochotni se podělit.

A pak jednoho dne přišla obrovská bouře. Strom se zatřásl. Lidé na žebříku se vyděsili, že spadnou, a zachytili se větví jako opice. Vítr vanul stále silněji a zbývající ovoce popadalo na zem. A malí lidé, kteří tak dlouho žili v nedostatku, okamžitě věděli, co mají dělat. Posbírali spadané ovoce, vzdali díky velkému duchu života, najedli se, zasadili semínka a vypěstovali nový sad.

Margaret Silfová

83. Učitelova kočka

*V*ášramu v Indii kdysi žil jeden slavný guru. Ten guru byl tak moudrý, že k němu každý den přicházeli lidé, seděli mu u nohou a naslouchali jeho učení.

Jejich shromáždění byla často rušena zvykem kočky z ášramu, která se ráda mezi učedníky potulovala, nechala se hladit a všemožně je rozptylovala.

Guru se proto rozhodl, že tento problém vyřeší a že během svého učení uváže kočku ke stromu, aby nemohla jeho posluchače vyrušovat.

Nakonec guru zemřel, ale lidé během každodenních shromáždění ze zvyku pokračovali v přivazování kočky ke stromu.

Nakonec zemřela i ta kočka, a tak si lidé pořídili novou, kterou zase každý den poslušně přivazovali ke stromu. Takhle se to zkrátka v ášramu začalo dělat. Kdykoli byl čas na modlitby nebo učení, kočka musela být přivázaná ke stromu.

Od těch dob až do dneška sepsali moudří učedníci toho guru velmi složitá pojednání o liturgickém a teologickém významu kočky pro modlitbu i o důležitosti správného výběru stromu, k němuž musí být přivázaná. Na toho slavného učitele už skoro všichni zapomněli. Ale všichni jsou si vědomi důležitosti kočky.

Převyprávěný příběh Anthonyho de Mella

84. Králova postel

*K*dysi žil hrozný tyran, který věřil, že všichni na světě by se měli chovat a dělat věci způsobem, jenž právě on považoval za správný.

Měl ve svém paláci křídlo pro hosty, kde bavil návštěvníky, a jednoho dne se rozhodl povolat řemeslníky a tesaře, aby do hostinského pokoje zhotovili také postel.

„Jak dlouhá ta postel má být, Vaše Výsosti?“ ptali se ho.

„Přesně sto sedmdesát tři centimetry,“ řekl jim. „To je moje výška.“

Vzhledem k tomu, že to byl opravdu nelítostný tyran, všichni se ho báli, a nikdo se neodvážil upozornit ho na to, že ne každý host bude právě tak vysoký král. Pro opovázlivce, který by zpochybňoval královo rozhodnutí, by to znamenalo okamžitou popravu, i když bylo všem jasné, že mezi hosty bude mnoho takových, kteří se do tak krátké postele zkrátka nevejdou.

A tak byla nakonec postel vyrobena – a měřila přesně sto sedmdesát tři centimetry. Pak král nařídil, aby byl každý host, který nebude do postele pasovat, přiřezán nebo natažen na skřípci: podle toho, jestli bude vyšší či menší.

Přijíždělo mnoho hostů. Někteří test s postelí přežili, protože byli přesně sto sedmdesát tři centimetry vysokí. Ale jiní navečer zjistili, že se do postele nevejdou, a tak přišli královi služebníci a uřezali jim buďto nohy nebo hlavu, dokud jim postel nebyla akorát.

Nikdo by dnes samozřejmě nebyl tak krutý ani tak bláznivý, aby zkoušel všechny přisekat nebo přitáhnout do své

vlastní výšky. Nikdo není tak arogantní, aby předpokládal, že jeho způsob chování je jediný správný. Nikdo by dnes nezasel do svých služebníků takový strach, že by se neodvážili pozvednout zpochybňující hlas.

Nebo ano?

Převyprávěná řecká legenda

85. *Královský poklad*

*K*dysi dávno žil král, který se vydal do války. Když se vrátil, přinesl si s sebou válečnou kořist – ohromnou truhlici vzácných šperků.

Po návratu uložil truhlici s klenoty do jedné hradní místnosti. Brzy však zjistil, že kvůli tomu nemůže v noci klidně spát. Ležel, hleděl do tmy a strachoval se, že se do té místnosti někdo vloupe a poklad mu ukradne.

„Musím kolem hradu postavit pořádné obranné zdi,“ rozhodl se. „Nebo musím alespoň dát na dveře pevnější zámek. Ale jak zaplatím zámečníkovi?“

Odpověď se zdála být nasnadě. Prodal jeden z drahocenných šperků, a získal tak peníze na lepší zámek.

Ale starosti ho neopustily. Vždyť vlastně celé ty dveře byly dost slabé. I když na ně dal větší a lepší zámek, zloději by si s nimi určitě celkem snadno poradili i tak. Usoudil, že si bude muset pořídit nové celé dveře. Ale jak zaplatí tesaři?

Takže zase prodal další šperk, aby zaplatil tesaři, a nové dveře byly podle jeho přání vyrobeny a zasazeny do pantů.

Ale ani toto opatření nepřineslo králi kýžený klid. Uvědomil si, že potřebuje silnější zdi. A tak prodal další šperky, aby zaplatil zedníkům, kteří zpevnili zdi hradu.

Pořád však nebyl spokojený, protože hrad měl stále slabá místa. Bylo mu jasné, že ho musí celý obehnat vysokým opevněním. Z prodeje dalších šperků získal peníze pro kameníky, kteří vystavěli kolem celého hradu vysokou zeď.

Král však měl stále špatné spaní, a tak ho ještě napadlo, že by měl mít kolem hradu vodní příkop. To byla velmi drahá záležitost, protože vyžadovala práci celého týmu dělníků, kteří museli vykopat jámy v zemi, zpevnit stěny příkopu a nakonec ho připojit k přívodu vody. Vybudovat příkop trvalo celý rok a krále to stálo tolik, že musel prodat i poslední ze vzácných šperků, které si přivezl v truhlici z války.

Konečně měl však klid, protože věděl, že teď má dostatečné zabezpečení. Bohužel ale neměl už nic, co by stálo za to chránit.

Margaret Silfová

Životní lekce

86. *Slunce a severní vítr*

*S*lunce a severní vítr se snad už celou věčnost hádaly o to, kdo z nich je silnější.

Jednoho dne si všimli muže, který kráčel po silnici a měl na sobě silný zimní kabát.

„Vidíš toho muže tam dole?“ řekl severní vítr slunci. „Teď uvidíš, jak jsem silný. Dokážu mu ten jeho kabát servat přímo z ramen.“

S těmi slovy začal vítr vát a dout. Ale místo toho, aby muži kabát svál z ramen, docílil jen toho, že si ho přitáhl těsněji k tělu a šel s hlavou proti větru dál svou cestou.

„Teď je řada na mně,“ řeklo slunce. „Ty jsi dokázal, že nejsi dost silný, abys ho toho kabátu zbavil. Teď to nech zkusit mě.“

A slunce vyšlo a vysílalo k muži své teplé paprsky. Během velmi krátké doby se zastavil, svlékl si kabát, přehodil si ho přes ruku a šel dál.

„Něha a teplo,“ proneslo slunce s úsměvem, „často docílí víc než síla a urputnost.“ A severní vítr ustoupil a odvál vysoko do kopců, aby si tam všechno pořádně promyslel.

Převyprávěná lidová bajka

87. Osel ve studni

*J*eden farmář měl osla. Ten už byl starý a nemohl na nohy, a tak se jednoho dne stalo, že zakopl a spadl do staré nepoužívané studny.

Farmář svého osla dlouho marně hledal, až nakonec uslyšel hýkání ze dna studny.

Když požádal své sousedy, aby mu ho pomohli dostat ven, jen se mu vysmáli. „Cože? Zachraňovat tu starou herku?“ odfrkli si. „Není ani k užitku, ani na ozdobu. A když je navíc tak hloupý, aby spadl do studny, proč mu pomáhat ven? Měl bys ho prostě zaházet hlínou a pohřbít ho tak, jak je. Aspoň mu ukrátíš utrpení.“

Farmář byl zoufalý, ale sám oslovi pomoci nijak nemohl. A tak velmi váhavě a nešťastně nakonec souhlasil s plánem svých sousedů. Sešli se a začali na nebohého osla do studny sypat hlínu a pohřbívat ho.

Nějakou dobu slyšeli ustrašené hýkání, ale to sláblo a utichalo, až úplně přestalo. A sousedé stále sypali hlínu kbelík za kbelíkem do studny.

Ale osel se nemínil jen tak lehce vzdát. Pokaždé, když na něj spadl kbelík hlíny, setřásl ho, udusal ho pod sebou a tím způsobem si razil cestu výš a výš.

Představte si tedy farmářovo překvapení, když se osel s hlavou vysoko vztyčenou objevil u okraje studny, z níž pak lehce vyskočil. Farmář byl nekonečně šťastný, že má svého osla zpět a vroucně ho objal kolem krku. A možná

dokonce můžeme věřit tomu, co říkal – že totiž, když to udělal, slyšel osla, jak mu tiše šeptá: „Když na tebe lidé házejí špínu, použij ji k tomu, aby ses povznesl výš.“

Neznámý autor

88. *Přirozenost versus výchova*

*S*kupina turistů z bohaté západní země si užívala dovolenou v jihoafrickém safari parku. Všichni byli uchvázeni krásou a vznešeností exotických zvířat, a když v podvečer popíjeli u bazénu svůj drink, hodně rozmlouvali o zázracích přírody a o tom, jak úchvatná věc je stvoření.

Padla noc a buš ožila svým vlastním životem. V bezpečí svých chatek turisté snili o ráji, který objevili, a o tom, co budou dělat další den. Brzy ráno někteří z nich vstali, aby si užili nádherný východ slunce a před horkým dnem si ještě zaplavali v bazénu.

Když však vyšli ven, byli velmi překvapeni, protože zjistili, že buš kolem jejich chatek je zcela podupaná a zničená po návštěvě slonů, kteří – mimo jiné – vypili vodu z jejich bazénu až do dna.

Margaret Silfová

89. Hluchá žába

Skupina žabek se jednou domluvila, že uspořádají běžecký závod. Cílem bylo dosáhnout vrcholu vysoké věže. Kolem se shromáždil veliký dav, který sledoval a povzbuzoval soutěžící... A pak závod začal...

Nikdo z přihlížejících ale ve skutečnosti nevěřil tomu, že se žabkám podaří dosáhnout vrcholu věže.

Kolem bylo slyšet věty jako:

„Je to moc těžké!“

„Až nahoru se *nikdy* nedostanou!“

„Nemají nejmenší šanci. Ta věž je moc vysoká!“

A tak žabky začaly jedna za druhou odpadat ... jen několik jich šplhalo výš a výš... Dav pokračoval ve výkřicích: „Je to moc obtížné! Žádná z nich to nezvládne!“

A tak se unavilo ještě víc žabek a vzdaly své úsilí...

Ale jedna stále pokračovala...

Tahle to nevzdá, to bylo jasné.

Všechny, kromě té jediné, to vzdaly. A ta jako jediná dospěla po velkém úsilí až na vrcholek věže.

Ostatní žabky přirozeně chtěly vědět, jak to dokázala, a ptaly se jí, kde na svůj úspěch vzala sílu.

A ukázalo se...

... že vítězka je *hluchá*!

Neznámý autor

90. Kouzelný švec

*M*ichael pocházel ze třinácti dětí a z velice chudé rodiny. Někde však zaslechl, že skřítkci lepríkoni zakopali v lese zlato a že místo pokladu je blízko jejich dílny, kde vyrábějí boty.

Tak si představte, jakou měl Michael radost, když si jednoho dne hrál v lese a zaslechl za sebou „ťuk, ťuk, ťuk“.

„To musí být ten lepríkón, co vyrábí boty,“ pomyslel si Michael. „Vílí švec! Nesmím ho ale vyrušit, protože jinak by na mě mohl seslat zlé kouzlo.“

A tak Michael čekal, dokud nepadla noc, aby mohl jít na místo, odkud se ozývaly zvuky švecovy práce. Označil si předem na tom místě tři stromy křížem, aby je snadno našel. Vyšel měsíc i hvězdy a Michael se vydal na cestu do lesa. Byl přesvědčený o tom, že v tuto dobu už bude lepríkón dávno v posteli v hlubokém spánku.

Můžete si představit jeho zmatek, když došel na místo a hledal ony tři stromy, které si poznačil. Viděl však, že křížem je v okolí poznačen skoro každý strom!

Michael byl trpce zklamaný. Tolik chtěl přinést domů zlato, aby rodičům pomohl s obživou. Byl tak nešťastný, že téměř přestal věřit ve víly!

Uběhlo pár týdnů a ve vesnici se začaly dít zvláštní věci. Byla otevřena nová pila a mnoho lidí, včetně Michaelova staršího bratra, v ní našlo práci. Jejich úkolem bylo pokácet stromy, které byly označeny křížkem. Oblast, která byla vymýcena, byla vytipována jako vhodná pro maloze-

mědělství, a Michaelovi rodiče pořídili krávu, pár prasátek a kuřata, takže teď pro sebe měli spoustu jídla.

Několik stromů bylo však během kácení uchováno – pro víly. Všichni věděli, že je to místo, kde se shromažďují, a cítili k němu velký respekt. Ale Michael věděl ještě víc než to. Věděl, že to je místo, kde pracoval vilí švec, a že lepríkoni opravdu dali vesnici spoustu zlata – svým zvláštním způsobem. Často se na to místo vracel, aby jim poděkoval. A vždycky, když tam přišel, slyšel datla, který vysoko na vilím stromě pokračuje ve svém „ťuk, ťuk, ťuk, ťuk, ťuk“.

Margaret Silfová

91. Plot a vodní díra

Ranče v Austrálii mohou být veliké jako leckterá menší evropská země, a tak ani nebylo divu, že když ten svůj Bruce objížděl se svými hosty, připadal jim nekonečný! Viděli, že dobytek se pase, kde ho jen napadne.

„Jak to děláte, že váš dobytek zůstane na ranči?“ zeptal se jeden host. „Jak ta zvířata udržíte uvnitř ohrady?“

„Dokážete si představit, že bych tak velký kus země mohl ohradit plotem?“ opáčil Bruce.

„Samozřejmě, to není možné,“ souhlasili jeho hosté.

„Není,“ přikývl Bruce. „Tady nejde o ploty – ty by k ničemu nebyly. Jde o vodní díry, protože dobytek vždy zůstane v blízkosti vody. Takže je nenutíme, nezavíráme, ale nalákáme – tak je tady udržíme. Dobytek je jako lidé. Zavřete je za plot, a budou se bouřit. Ale nabídněte jim, co chtějí a potřebují, a sami zůstanou.“

Převyprávěná australská lidová moudrost

92. Finanční kolotoč

Jedna zákaznice si šla vyřídit něco do banky. Když skončila, její manažer se jí zeptal, zda pro ni ještě něco může udělat.

Na okamžik se zamyslela a pak přikývla. „Vlastně ano. Mám otázku, i když nevím, jestli mi ji budete schopni zodpovědět.“

„Zkuste to,“ povzbudil ji manažer.

„No,“ začala zákaznice. „Pořád čtu v novinách o obrovských sumách, které – jak se zdá – každá země dluží ve formě národního dluhu. Můžete mi vysvětlit, komu všechny ty peníze dlužíme?“

Bankovní manažer se poškrábal na hlavě. „Nemám nejmenší tušení,“ odpověděl nakonec. „Myslím, že to možná dlužíme jeden druhému.“

A pak jí povyprávěl jeden příběh:

Kdysi dávno přijel do městečka na Divokém Západě jakýsi cestovatel. Když přijel, nevěděl úplně jistě, jestli zůstane přes noc, a tak se rozhodl, že se nejdříve porozhlédne okolo. Šel k hostinskému, dal mu sto dolarů a požádal ho, aby mu rezervoval pokoj pro případ, že by přece jen zůstal. Slíbil, že se večer vrátí a buďto se ubytuje, nebo si vezme svou zálohu zpět.

Hostinský souhlasil, vzal peníze a rovnou šel k řezníkovi, kterému splatil, co mu dlužil. Řezník šel k pekaři a udělal totéž. Pekař zase zaplatil svůj dluh sládkovi a sládek se vrátil zpět k hostinskému, aby mu vrátil dlužnou částku.

Večer se cestovatel vrátil. Rozhodl se mezitím, že přes noc nezůstane, a tak si vzal svých sto dolarů a vydal se dál.

Bankovní manažer se usmál. „Myslím, že všichni jedeme na takovém bláznivém kolotoči. Ale banky vědí, jak ten kolotoč řídit. Pokaždé zaúčtují k těm sto dolarům i úrok, takže na konci dne jsou právě ony jedinými vítězi té kolotočové jízdy.“

A zákaznice si vyzvedla z banky všechny peníze a uložila si je do krabice od bot pod postel.

Margaret Silfová

93. *Opičákův dar*

*K*dysi dávno procházel jakýsi cestovatel buší, když tu – čistě ze zlomyslnosti – na něj opičák, který seděl na větvi přímo nad ním, shodil kokosový ořech.

Muž si promnul pohmožděnou hlavu a zastavil se, aby kokosový ořech sebral. Nejprve vypil mléko. Pak snědl lahodnou dužinu. A nakonec se posadil do stínu a trpělivě vyrobil z kokosové skořápky misku.

Po tom všem vstal, vzhlédl do koruny stromu, poděkoval opičákovi a pokračoval v cestě.

Převyprávěný africký lidový příběh

94. Pašerákovo tajemství

*K*dysi žil jeden pašerák, který neustále přecházel hranice mezi Řeckem a Persií. Každý týden přišel na hraniční přechod se dvěma osly, kteří nesli velké balíky slámy.

V celnících tato aktivita pochopitelně vzbuzovala podezření, a tak pokaždé, když přijel k přechodu, prohledávali s nesmírnou pečlivostí balíky slámy, protože chtěli najít zboží, jež očividně *nějak* pašoval. Ale veškeré jejich úsilí vyšlo nazmar, protože nikdy nic nenašli. Pokaždé ho museli pustit!

Zatím ten muž neustále bohatl, až přišel čas, kdy si konečně mohl dovolit odejít do zajištěného důchodu. Jednoho dne se s ním potkal bývalý celník, také již v důchodu, a tak si společně dali skleničku a povídali si o starých časech.

„Podívejte se,“ požádal ho bývalý celník, „teď, když jsme už oba staří a hledíme ke konci našich životů, klidně mi můžete povědět pravdu beze strachu z trestu. Jezdíváte každý týden sem a tam přes hranice s balíky slámy. Vždycky jsme vás podezřívali, ale nikdy jsme v nich nic nenašli. Řekněte mi – jen kvůli těm starým časům – jak jste to dělal? Co jste celé ty roky pašoval?“

„Osly,“ odpověděl bývalý pašerák s úsměvem.

Převyprávěný súfijský příběh

95. *Krejčkův knoflíček*

*K*dyysi žil jeden krejčík, který šil šaty pro všechny ve městě, ale nikdy pro sebe. Místo toho si přešival starší oblečení a všechny peníze, které vydělal, dával chudým.

Jednoho dne si všiml, že jeho plášť se už u okrajů třepí, a tak ho ustříhl a ušil si z něj vestu.

Pak jednoho dne objevil, že má v kapse vesty díru, a tak ji rozstříhal a udělal si z ní šálu.

Dalšího dne zjistil, že šála je už řídká a má v sobě hodně děr, a tak ji nastříhal na kravatu.

A kravata po čase už byla tak flekatá, že si z ní udělal kapesník.

Když kapesník už po nějaké době byl tak vetčný, že se nedal používat, vypral ho, nastříhal a ušil z něj látkový knoflíček.

A potom... jednoho dne ten knoflíček ztratil!

Náhodou se stalo, že krátce poté andělé v nebi zamekali podlahy a krejčkův knoflíček našli. Přinesli ho k Pánu Bohu, protože byl doopravdy velice pěkný. Pán Bůh si jej nechal na místě blízském jeho srdci, protože miloval krejčíka za jeho šetrnost a soucit.

Nakonec ten dobrý krejčík zemřel a zjistil, že stojí u nebeské brány. Cítil se osamělý a trochu vyděšený – navíc oblečený v úplných hadrech. Najednou vyšel sám Pán Bůh, aby ho pozdravil a přivítal. V ruce přitom držel onen ztracený knoflíček. „Vítej ve svém věčném přibytku,“ řekl mu

Pán Bůh. „Moc jsme se tady na tebe těšili. A máme něco, co ti patří. Tento knoflíček má cenu své váhy ve zlatě, protože byl vyroben člověkem, který má zlaté srdce.“

Neznámý autor

96. Dva vlci

Starý dědeček měl ve zvyku vyprávět svému vnukovi pohádky před spaním. Chlapcova nejoblíbenější byla tato:

„V každém lidském srdci žijí dva vlci,“ vyprávěl dědeček. „Ti vlci tam žijí až do dne, kdy zemřeme – a až do toho dne jsou neustále ve vzájemném konfliktu.“

„Jací jsou ti vlci, kteří žijí v našem srdci?“ ptal se hoch. „A proč se spolu přou?“

„Jeden vlk je pro věci, kterých si sami na sobě a na druhých ceníme,“ odpověděl dědeček. „Jsou to věci jako velkorysost a soucit nebo tolerance. Druhý vlk je tam pro věci, které bychom si v srdci nepřáli mít – třeba závist, hořkost nebo nepřátelství.“

„A dědečku,“ zeptal se ještě hoch. „Který vlk nakonec vyhraje?“

Dědeček zůstal chvíli zticha, ale pak odpověděl: „Ten, kterého jsi celý život krmil.“

Převyprávěný americký lidový příběh

97. *Tři láhve vína*

*K*dysi žil zámožný muž, který zastával důležitou pozici v bankovníctví, a ten měl tři syny. Jednoho dne mu jeden spokojený klient věnoval dar v podobě tří lahví vína. Nebylo to ale jen tak nějaké víno – jedna láhev stála dva tisíce dolarů!

Muž se rozhodl, že každému ze svých tří synů dá jednu z nich. Svůj dar nijak nepodmínil, ale byl zvědav, jak s tím vínem jeho synové naloží.

Nejmladší syn uspořádal večírek, pozval všechny své přátele, aby s ním pojedli a popili a byli veselí. A každému ze svých hostů dal na večírku usrknout toho vzácného vína – jen tak, pro radost.

Prostřední syn, který se měl brzy ženit, okamžitě svou láhev vína prodal a utržené peníze vložil do banky.

Nejstarší syn, jehož hobby bylo řezbářství, byl již ženatý a měl mladou rodinu. Dlouze přemýšlel, co má s lahví vína dělat, ale nakonec s důvěrou usoudil, že až se správné řešení nabídne, rozpozná ho. Pak jednoho dne uviděl v novinách inzerát, který nabízel dřevo na prodej. Zajel si do dřevařského tábora, kde mu dřevař nabídl rovný a silný kmen vzácného severského bílého cedru. A tak se s ním domluvil, že ten kmen vymění za svou láhev vína.

Když se vrátil domů, sdělil rodině své rozhodnutí. Odejel se svými čtyřmi dětmi do dřevařského tábora a všichni společně odtáhli kmen do jejich zahrady. Pak začal své děti učit, jak dřevo hoblovat a vyřezávat, jak jej podélně nařezat a jak vyrobit kanoi, která bude dost velká, aby se do ní vešla

celá jejich rodina. Uskutečnění tohoto záměru jim všem trvalo několik let a společná práce je velmi těšila. A ještě mnoho a mnoho let poté, co byla kanoe dokončena, vlastně až do doby, kdy děti byly dávno dospělé a měly vlastní děti, ta rodina zažívala mnoho radostných víkendů a společných prázdnin, kdy na kanoi projížděla jezera a řeky své země.

Dokonce i dědeček se s nimi vydal na výlet v kanoi, kterou postavil jeho syn a vnoučata – a žasl, v jakou celoživotní radost byl proměněn jeden extravagantní dárek.

Margaret Silfová

98. *Věci se změň*

*K*dysi padly na jednoho muže doopravdy zlé časy. Nejprve ztratil práci, takže nebyl schopen platit za byt. Pak ho opustila žena – a aby toho nebylo málo, vzala si s sebou i jejich děti. Muž upadl do skutečného zoufalství.

Pak jednoho dne uslyšel o velice moudrém muži, který žil daleko za oceánem, za horami a za doly, až v Indii. Rozhodl se, že toho mudrce vyhledá a požádá ho o radu.

A tak cestoval přes moře, přes hory, nahoru a dolů říčními údolními, až po dlouhé době přišel k příbytku moudrého muže a pověděl mu o svém trpkém údělu. Mudrc pozorně poslouchal, a když byl příběh u konce, pohlédl svému návštěvníkovi hluboko do očí a sdělil mu svou moudrost: „Věci se změň,“ ujistil ho.

Muž byl s jeho vágní a nic neříkající odpovědí velmi nespokojen, ale nemohl nic dělat, a tak se vydal zase zpět – přes hory, doly, přes oceán až domů.

Uběhl nějaký čas a vítr šťastných změn se obrátil. Muž našel práci a našetřil si tolik peněz, že získal zpět svůj domov. Jeho žena se k němu vrátila i s dětmi a znovu byli spolu šťastní. Vzpomněl si tehdy na to, co mu pověděl mudrc. „Měl naprostou pravdu,“ řekl si. „Musím jít a poděkovat mu.“

A tak se vydal podruhé na cestu přes oceán, přes hory a doly, dokud nedošel až k příbytku toho mudrce. Měl obrovskou radost ze svého nového úspěchu, a tak mu radostně pověděl, že měl naprostou pravdu a že se všechno změnilo k lepšímu. Mudrc mu pozorně naslouchal, pohlédl mu hluboko do očí a zopakoval svou moudrost: „Věci se změň.“

Neznámý autor

99. Čí je to problém?

*J*eden muž, který pracoval v Londýně, jezdil každé ráno do práce vlakem a setkával se tam s kolegou, který nastupoval na stejné předměstské stanici.

Při příjezdu do Londýna spolu tito dva přátelé kráčeli kousek cesty do kanceláře. Po cestě se první muž vždycky zastavil, aby si koupil noviny – vždy od téhož prodavače. Tento prodavač byl ale nevrlý a hrubý a vždy měl na adresu svého zákazníka nějakou nejnepříjemnou poznámku.

Jednoho dne to druhý muž nevydržel. Nebyl schopen pochopit takovou toleranci, a tak se svého kolegy zeptal: „Pověz mi, proč si pořád kupuješ noviny od toho hrubiána?“

A jeho přítel mu odpověděl: „Proč bych měl dovolit, aby mi *jeho* problémy diktovaly, kde si *já* mám kupovat noviny?“

Neznámý autor

100. *Absolutní odevzdanost*

*J*ednoho dne spolu po cestě kráčeli prase a slepice, užívali si slunečného rána a přátelsky spolu rozmlouvali.

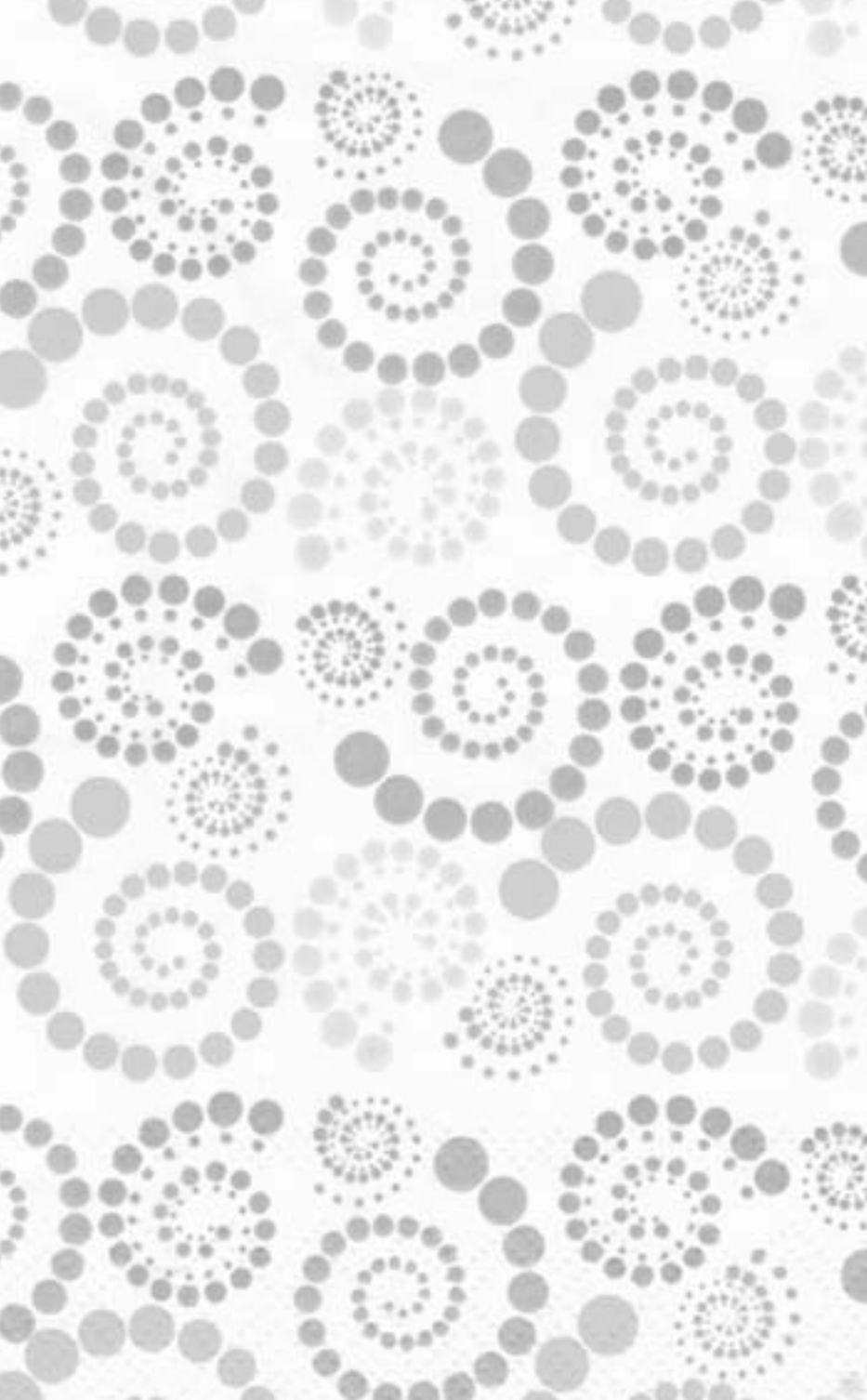
Jak zabočili za roh, všimli si u cesty velikého plakátu. Byla to reklama na „Pravou anglickou snídani“, jež zobrazovala všemožné zboží jako smažené brambůrky, rajčata, houby a na nejdůležitějším místě dvě smažená vejce, několik párků a pár plátků osmažené křupavé slaniny.

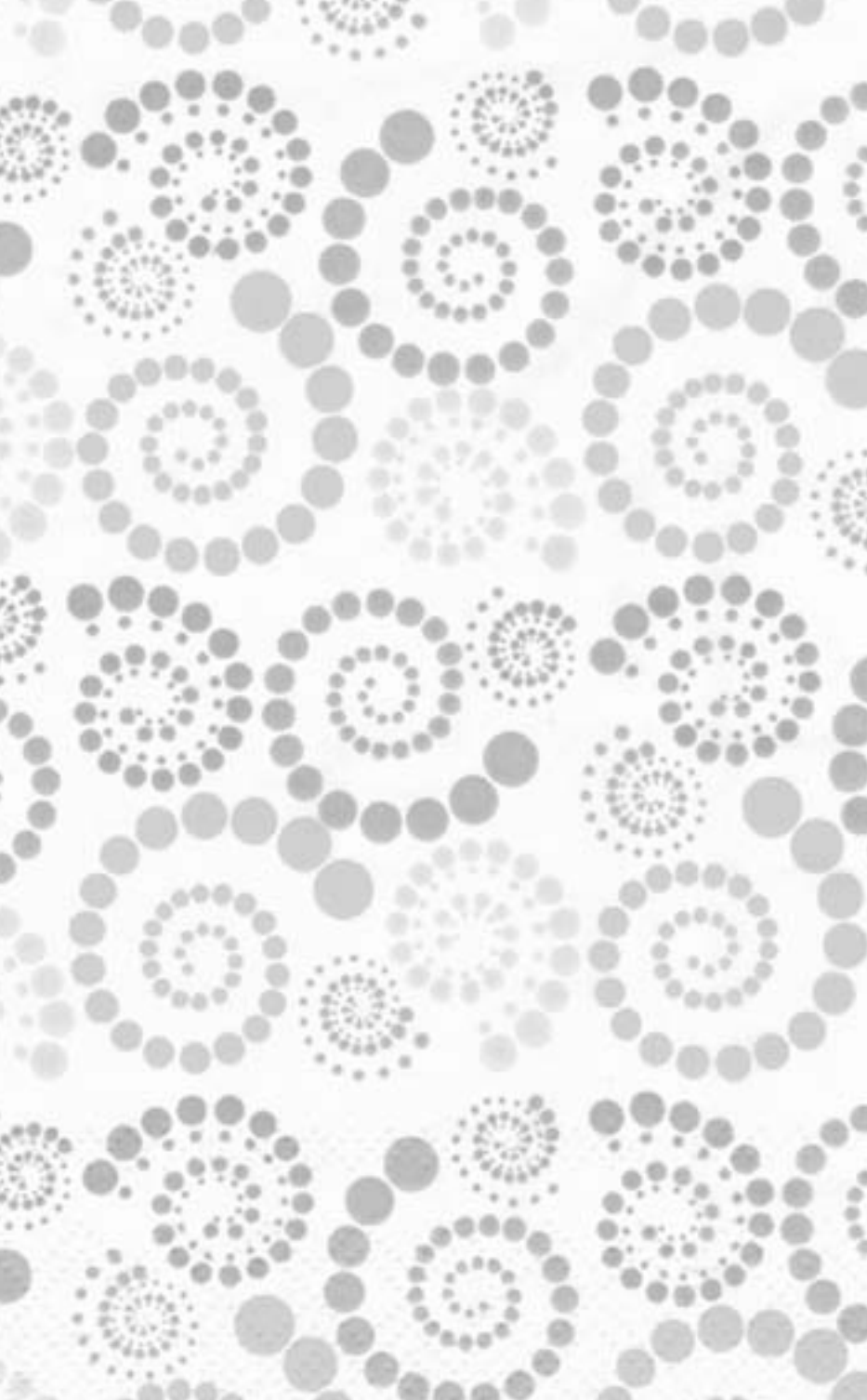
„Ach,“ povzdechla si slepice, „jen se na to podívej. Jaký obraz! Nejsi hrdý na to, že jsi byl vyvolen, aby ses účastnil takové nádherné události, jakou bezesporu je velká anglická snídaně?“

„Hm,“ zabručelo prase, „pro tebe je to možná účast, ale pro mě je to absolutní odevzdání.“

Účast je zadarmo – odevzdání dost stojí!

Převyprávěný anglický lidový příběh

Obsah

Úvod	5

Cesty Boží

1. Setkání s Bohem.....	9
2. Počítání hvězd.....	10
3. Ostrovní kaplička.....	11
4. Bůh a kruh	13
5. Nalezený ráj.....	15
6. Malé začátky	16
7. Volný tok.....	17
8. Mimo nebe a peklo	19
9. Oddělení darů.....	20
10. Zahradník a kardiochirurg	21
11. Vinen v plném rozsahu.....	22
12. Královská slavnost	23
13. Nový Ježíš.....	25
14. Proč se modlit?.....	26

Jak porozumět sami sobě

15. Kuřata nelétají	27
16. Pozdvižení mezi včelami	29
17. Srdce a hlasy	31
18. Ledová socha.....	32
19. Tak tohle jsem já?	33
20. Bohatý muž, chudý muž?	35
21. Soupeři.....	36
22. Příběh na dobrou noc	37

23. Ukrytá princezna.....	39
24. Tulení žena.....	41
25. Mluvící čajový šálek.....	42
26. Muž a maska.....	44
27. Být ptakopyskem.....	46
28. Nečekaný dar.....	48

Zranění a uzdravení

29. Chléb pro nepřítele.....	51
30. Vánoční světla.....	53
31. Posunutý plot.....	55
32. Umění zapomínat.....	57
33. Muž s mandolínou.....	58
34. Lidé, kteří měli pořád hlad.....	60
35. Princova socha.....	62
36. Hádky mezi nářadím.....	63
37. Prsten, který odmítl zmizet.....	65
38. Přání námořníků.....	68
39. Host na slavnosti.....	69
40. Cínová krabička.....	71
41. Moudrost jizvy.....	73
42. Zákopová válka.....	75

Láska a soucit

43. Slůvko pochvaly.....	77
44. Zrodila se hvězda.....	80
45. Charlieho srst.....	82
46. Nalezená láska.....	85
47. Andělský polibek.....	87
48. Biskupčin prsten.....	89
49. Kovář.....	91

50. Mizející rabbi.	93
51. Plášť, který se vrátil domů.	94
52. Vzpomínkový přehoz.	96
53. Příběh ševce.	99
54. Tři sestry.	101
55. Cestovatel a kámen.	102
56. Být takovým bratrem!	104
57. Trojčata.	105

Důvěra a strach

58. Dobrodružství potoční střevle.	107
59. Závody ve zbrojení.	109
60. Podzimní shromáždění.	111
51. Johnny.	113
62. Opustit hnízdo.	114
63. Noční zkouška.	115
64. Semínko Samuel.	116
65. Kameny přes řeku.	117
66. Cesta domů.	119
67. Nové jezero.	121
68. Ovce, které se bály svého pastýře.	123
69. Druhá strana hrůzy.	125
70. Záchranný deseticent.	126
71. Řidič kamionu.	128

Varování

72. Ryba bez vody.	129
73. Kousek pravdy.	130
74. Vyžebrej, půjč si nebo ukradni.	131
75. Vzájemná služba.	132
76. Konfrontace.	133

77. Jdi za kozou	134
78. Jak chytit opici	135
79. Ďábel v přestrojení.....	136
80. Rozptýlení	137
81. Osud hlemýžďe.....	138
82. Ovocný strom	140
83. Učitelova kočka.....	141
84. Králova postel.....	142
85. Královský poklad.....	144

Životní lekce

86. Slunce a severní vítr.....	147
87. Osel ve studni	148
88. Přirozenost versus výchova	150
89. Hluchá žába	151
90. Kouzelný švec	152
91. Plot a vodní díra.....	154
92. Finanční kolotoč.....	155
93. Opičákův dar.....	157
94. Pašerákovo tajemství.....	158
95. Krejčíkův knoflíček.....	159
96. Dva vlci.....	161
97. Tři láhve vína.....	162
98. Věci se změňí.....	164
99. Čí je to problém?	165
100. Absolutní odevzdanost.....	166

Margaret Silfová

Počítání hvězd

100 moudrých
příběhů
pro potěšení

Z anglického originálu *More Wisdom Stories*,
vydaného nakladatelstvím Lion Publishing plc

roku 2013, přeložila Jana Klimešová

Typografie Vladimír Verner

Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2014 jako svou 1232. publikaci

Vydání první. Stran 176

Redigovala Blanka Koutská

Odpovědná redaktorka Marie Válková

Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r. o.

Doporučená cena 198 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.

Praha 3, Víta Nejedlého 15

e-mail: info@ivysehrad.cz

www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-431-0

Dále doporučujeme

Daniela Fischerová / PIKANTNÍ ASTROLOGIE

Chcete víc poznat své přátele a pobavit se na účet svých nepřátel? Chcete se o nich dozvědět něco, co vám astrologičtí lichotníci nikdy neřeknou? Chcete se podívat na rubovou stránku všech dvanácti znamení? Pak jste na správné adrese. Daniela Fischerová využila čtyřiceti let své zkušenosti s astrologií a ještě delší zkušenosti spisovatelské a ukáže vám odvrácenou stranu hvězd. Skvěle se hodí jako dárek! Obdarovaní se buď zasmějí – pak jsou to ti praví lidé pro vás! – nebo se urazí a máte od nich pokoj až do konce života.

Margaret Silfová / RADOST PRO DUŠI (100 moudrých příběhů pro potěšení)

Tak jako svěží ráno projasní každý den, stejně oblaží čtenáře i sto krátkých příběhů s hlubokou myšlenkou. Milá vyprávění nejen potěší, ale poslouží i k hlubšímu zamyšlení nad plnohodnotnějším životem. Někteří z nás se v dnešní uspěchané době rádi na chvíli zastaví a zamyslí se nad lidským chováním a údělem člověka.

Norbert Lechleitner / OÁZY PRO DUŠI (100 moudrých příběhů pro potěšení)

Sto zábavných moudrých příběhů s hlubokou, ale i humornou pointou. Příběhy ze života pro život. Když nahlédnete za oponu a nebudete považovat věci často až příliš samozřejmě za bernou minci, vynoří se v šedi každodennosti oázy – oázy pro duši, kde je vždy možné najít útěchu a které přinášejí do života záblesk světla.

ÚSMĚVY PRO DUŠI

(111 moudrých příběhů pro potěšení)

Úsměvná malá vyprávění neslouží jen k pobavení; pomohou nám nahlédnout pod povrch všedních událostí i lépe pochopit vlastní nitro. Ačkoliv některé z těchto příběhů pocházejí z dob dávno minulých nebo z krajů a kultur hodně vzdálených, je to jen zdání. Při důkladném zamyšlení pochopíme, jak jsou nám vlastně blízké a jak díky nim můžeme najít cestu k plnějšímu a šťastnějšímu životu.

Norbert Lechleitner / VITAMÍNY PRO DUŠI

(111 moudrých příběhů pro potěšení)

Každý z příběhů sebraných v této knize v sobě tají zvláštní poselství a má osobité účinky: některé vybízejí k zamyšlení, jiné promlouvají k citům, další povzbuzují mimické svaly k úsměvu (a možná skrývají metafyzickou otázku). Všechny nám ale pomohou, abychom dokázali brát život se všemi jeho radostmi i strastmi trochu s nadhledem. Dopřejme tedy své duši jednou za čas malé osvěžení, a den bude hned veselejší.

Dopřejme si trochu vitamínů!

Ben Holt / PSÍ HRDINOVÉ

Pes je věrným přítelem a pomocníkem člověka od počátku jejich soužití. Již od Římské říše se v literatuře nacházejí příběhy, které zaznamenávají psí hrdinské činy. Vzpomeňme, jak psi pomáhají např. při požáru, při hledání zasypaných lidí, při záchraně topících, při hledání drog, i zlodějů, ale jak pomáhají i nemocným, kteří díky psům mohou prožít kvalitní život. V této knize jsou skutečné příběhy, v kterých se dočteme, jak se hrdinou může stát pes každé rasy, vycvičený záchranář i domácí „mazlíček“.